

42

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA

CONSTANTIN VOIVOZEANU

Intîlnire pe faleză

EDITURA MILITARĂ

Constantin Voivozeanu
Întâlnire pe faleza
povestiri

EDITURA MILITARĂ – 1978

1, 2, 3...

Privesc lipsit de interes figurile bronzate pe această terasă mângâiată necontenit de briza din amurg. Muget de mare necăjită. Delfinii țâșnesc din spume în arcuiri elegante. Câțiva copilași blonzi încep o v-ați ascunselea care, îmi dau seama acum, este internațională.

Ein, zwei, drei...

Îmi pipăi stația portabilă și mă asigur, apăsând discret cu cotul, că pistolul este la locul lui.

Ein, zwei, drei...

Privesc fetița aceea mică, cu flori multicolore pe *blue-jeans*-ul ei, supărată că a fost apreciată ca „prea mică" pentru a intra în joc și acum îl urmărește „din afară", cu un zâmbet nostalgic, dar cu acel subînțeles, diabolic de „sunt mic, dar știu tot".

Ce rău este când rămâi pe dinafară!...

1, 2, 3...

Ospătarul mă întreabă, amabil, dacă n-ar merge o

sticlă cu bere. Îl privesc scandalizat, mirat de îndrăzneala lui, de parc-aș suferi de ulcer de la vârsta de cinci ani.

Răspund cu un zâmbet forțat în colțul gurii:

— Mulțumesc... poate mai târziu.

Comand, în schimb, o cafea. A câta oare?

Îmi simt fața arsă și sufletul de jar după atâtea ore. Aud semnalul centralei, probabil vor să știe dacă nervii mei mai acceptă lupta cu așteptarea și răspund precipitat: – Te aud bine, totul e-n ordine.

Dar lovesc fără să vreau tocul pistolului, iar duritatea lui îmi inspiră, în gând, o replică nesocotită:

1, 2, 3...

Rezolvare în familie

Nu cred că a existat vreodată un om a cărui viață să fi fost o dâră liniștită de fum, potolită ca un râu de câmpie.

Aș dori ca viața mea să fie o linie dreaptă, fără întâmplări miraculoase, dar, ce păcat, tocmai atunci când lupți din răsputeri să păstrezi câteva clipe mai mult căldura liniștii, apare ceva care nu te lasă, care-i schimbă cursul!

Te întorci acasă tânjind după un ceas de odihnă, te învălui cu intimitatea camerei tale, cu storurile trase pe trei sferturi, te întinzi în fotoliu lăsând papucii să scape

singuri din picioare și atunci...

Soneria împrăștie în cameră sunete cristaline, anunțând apariția unei persoane neașteptate.

Neașteptate, în sensul că viața mea nu așteaptă nimic deosebit, că niciodată n-am dorit să fiu protagonistul unor împrejurări aparte.

...La puțin timp după ce ajunsesem acasă, am primit un telefon.

— Bună seara, se auzise în receptor o voce. Sper că n-am greșit numărul. Casa inginer Săvoiu?

— Da, tovarășe, casa Săvoiu.

— Sunt Liviu Georgescu și vreau să vorbesc cu inginerul Marin Săvoiu.

— Eu sunt, tovarășe... Georgescu, ați spus?

— Da, Georgescu, dar nu faceți apel la memorie, tovarășe inginer, nu mă cunoașteți Sunt de la Ministerul de Interne.

Ei! Aici e aici! Iată-mă o persoană importantă, din moment ce sunt căutat de cineva de la Ministerul de Interne.

Spuneți, vă ascult...

Dacă nu vă deranjez, aș vrea să discut cu dumneavoastră, acasă sau în oraș, unde credeți de cuviință...

Politețea asta mă agasează.

Prefer să veniți la mine. Locuiesc în strada...

Cunosc, cunosc, tovarăşe inginer, în douăzeci de minute sunt la dumneavoastră. Vă convine?

Nu ştiu dacă-mi convine, dar accept. Pregătesc ibricul pentru cafea, mormăind îmbufnat: „Vezi, aşa-i viaţa!" şi mă simt de parcă aş fi sădit o grădină cu liliac, pe care zile întregi l-am aşteptat să îmbobocească, noapte de noapte l-am aşteptat să se desfacă, liliac bătut, liliac parfumat, udat de ploile de primăvară... dar apare cineva stropit pe faţă de picăturile crengilor, zâmbind puţin intimidat de boabele de apă aşezate în păr şi pe pleoape, strivind tufele sub picioare, nepăsător la farmecul florilor din miez de primăvară.

Deschid uşa – zâmbeşte uşor în colţul gurii în timp ce-şi plimbă batista pe faţă.

— A început să plouă...

— Da. Dar mirosul de liliac este mai puternic după ploaie. Poftiţi, poftiţi!

— Tovarăşe inginer, aveţi un frate geamăn...

Am avut, răspund eu în timp ce privesc legitimaţia pe care mi-o arată cu un gest obişnuit oaspetele meu. Dar nu mai e în viaţă...

— Îmi permiteţi să-mi aprind o ţigară?

— Desigur, răspund eu precipitat. Încep să am emoţii... Vă rog să luaţi loc.

— Am spus bine, continuă el. Aveţi un frate, nu-i aşa? Simt că mă tulbură hotărârea cu care-mi vorbeşte.

— Vă rog, nu-nţeleg...

— Fratele dumneavoastră trăieşte şi în momentul acesta se află în ţară, numai că este un... „om negru”.

M-am ridicat în picioare fără să-mi dau seama.

— Liniştiţi-vă, tovarăşe inginer, vă înţeleg tulburarea... Fratele dumneavoastră este în slujba unui serviciu de spionaj. În străinătate se numeşte Mike Stewart, iar în ţară, când are de îndeplinit o misiune, vă poartă numele...

*

Privirile mi se tulbură la trecerea trenului prin gara asta cu lumini puternice. Ies pe culoar, aprind o ţigară şi mă uit pe fereastră, fără să văd ceva.

Ştiam despre fratele meu că s-a stins undeva, departe de noi. Încercam să nu dau frâu imaginaţiei, pentru că-mi veneau în minte tablouri dezolante. Un câmp sterp, uscat de arşiţă, cu o fântână seacă, fără ciutură, iar el, nemaiputându-se târî, cu ochii acoperiţi de ceaţa ce învăluie omul pentru totdeauna...

Tovarăşe inginer, aveţi un frate geamăn.

— Am avut.

Aveţi, tovarăşe inginer, şi este un „om negru”.

În amurg, mai ales, începeam jocurile noastre de copii, sensibilizate de căderea serii. Un joc mă impresiona mai mult decât celelalte. Se chema chiar „omul negru”. Pe atunci, mantia înserării, cu vorbe de

copil vestind venirea „omului negru”, mă făcea să renunț la jumătate de ființă, iar inima își rărea bătăile și picioarele mi se slăbeau. Întotdeauna pe mine mă prindea „omul negru”.

Trecem printr-o gară nouă fără să oprim.

Ne apropiem de graniță.

*

Văd locuri noi, dar ochii minții au rămas undeva acasă. Discuțiile purtate înainte de plecare nu-mi dau pace.

O sarcină grea pentru mine, tovarășe Georgescu, îi spun și mă simt ca un fulg luat de vânt, fără cârmă și fără punct de oprire.

— Nu atât de grea cât pare. Am prevăzut totul.

Sunt singur, dar vocea lui răsună lângă mine.

Și credeți că nu-și vor da seama că sunt un înlocuitor?

— Ba da, dar asta mai târziu, după ce veți fi reușit să vă instalați confortabil în apartamentul fratelui dumneavoastră. De altfel, lucrul acesta îl dorim. În prima oră de la sosire veți căuta în sertarul unei noptiere, unde veți găsi o agendă cu adrese și numere de telefon ale unor persoane din orașul nostru, pe care fratele dumneavoastră susține că nu le ține minte. Memorați-le, tovarășe inginer, cunosc posibilitățile memoriei dumneavoastră. La două ore după ce ați sosit, veți fi vizitat de un personaj care, de obicei, în afară de

trei cuvinte cât conține parola, nu spune mai mult. Îi veți da materialul, îl veți bate familiar pe spate și îi veți zice:

— „O.K., Steve, nu uita că te aștept, bătrâne, grăbește-te!”

Va reveni după trei zile cu banii în *traveller's checque*. Acesta este ceremonialul. Simplu, nu?

M-am uitat la el cu neîncredere, dar, pe măsură ce-l priveam, începeam să cred că are dreptate și știe ce vrea. De fapt, îmi place Georgescu ăsta. E tânăr ca și mine. O!... parcă eu mai sunt tânăr!

— Deci, am de plătit o poliță?

— Ați fi un om fericit dacă ați avea numai una, tovarășe inginer... Glumesc, nu vă supărați...

— Nu, nu mă supăr, cred că aveți dreptate, dar eu mă refeream la această misiune – ca să-i spun așa – pe care mi-ați dat-o în numele onoarei familiei.

Aprind o altă țigară. Mă sprijin cu spatele de peretele compartimentului. Trag adânc, de parcă fumez ultima țigară dinaintea deznodământului.

— Ați fost în concediu, tovarășe Georgescu?

— Am fost.

— În țară sau în străinătate?

— Am fost la Bicaz. Două săptămâni.

— Și acolo v-ați bronzat așa? Nu-mi amintesc să fie amenajată vreo plajă acolo.

— Nu una cu nisip, dar există ceva ce n-am întâlnit în altă parte... Pe marginea lacului sunt niște plute. În fiecare dimineață, așezat pe trunchiurile de copaci, priveam cum apare soarele de după brazi. Aveam senzația că soarele se juca cu mine. Se uita discret de după creasta muntelui, întâi cu un ochi, apoi, dându-și seama că l-am văzut, surâdea arătându-se. Realitatea este că la Bicaz mă simt bine. Ați privit vreodată adâncurile acestui lac? Este ceva nedimensionat, care îți dă forță și liniște.

— Nu v-a fost frică să-l priviți?

— Nu, de ce?! Doar este al nostru!

*

Îl aștept pe Steve de două ceasuri. Nu mai vine, lua-l-ar dracu!...

Înghițeam semnele și numerele de telefon din agendă, pe care le împărțeam în două, unele marcate cu puncte roșii, iar altele cu liniuțe negre. Ce semnificație or fi avut? Obiective, legături, posibilități... îmi veneau în gând termenii folosiți de amicul meu Georgescu. Mă plimbam prin cameră memorând nume, puncte roșii, numere de telefon, liniuțe negre.

„Ei, Georgescule, ce surpriză o să te aștepte pe tine dacă o să scap teafăr!”

Am geanta cu materialul pe care trebuie să-l predau O țin pregătită lângă mine... de altfel, e pregătită din

țară... De-ar ști Steve și-ai lui!...

Sună soneria și simt cum obrajii mi se-ngălbenesc. Mă uit în oglindă, îmi ciupesc cu furie obrajii.

Deschid, aștept să intre, intră.

Mă privește o clipă și-mi zice, ațintindu-și privirea spre lustra din tavan:

— Ați sosit cu expresul de Roma?

Îi răspund serios, așa e „jocul”:

— Nu, domnule, am sosit cu Air-France, de la Londra și continui, în timp ce îi dau geanta: „O.K., Steve, nu uita că te aștept, bătrâne!”

Îl bat pe spate cu plăcerea eu care aș mângâia o șopârlă.

Spune ceva, ceva ce n-am înțeles, și pleacă. Continui programul stabilit de acasă: fac un duș, aprind lumina în dormitor, găsesc scara de serviciu și ies. Merg trei stații cu metroul, cobor, iau un taxi și plec la aeroport. Am schimbat taxiul și mă îndrept spre gară.

....

Mă apropii de orașul meu, pe care l-am părăsit... de când? Nu mai știu.

Căsuțele simple de margine de oraș îmi ies în întâmpinare, alergând una după alta pe lângă trenul care nu le bagă în seamă.

Rând pe rând, îmi scot haina, cravata, îmi deschei cămașa la gât.

Flori de salcâm albe, vesele. Îmi surâd iar undeva, lângă ferestrele caselor, se arată discret rozul de liliac. Liliac parfumat, liliac bătut, stropit de ploile de primăvară... Ușor, liniștea râvnită mă învăluie...

Un cadou pentru Helen

În dimineața aceea, cerul era acoperit de nori vineți, apăsători.

Lăsasem o clipă planșeta și priveam înfricoșat pe fereastră la norul în formă de dragon. Mărturisesc că, privindu-l, mă cuprinsese o teamă fără nume. Mă simțeam purtat spre necunoscut, când un zgomot surd mi-a adus aminte că sunt în birou. Am auzit vocea șefului în telespeaker:

— Tovarășul inginer Petrescu?

— Da, tovarășe director.

— Veniți până la mine...

M-am ridicat grăbit, am luat agenda și am intrat în secretariat. M-am apropiat de secretară cu zâmbetul obișnuit al celor ce nu îndrăgesc anticamera.

— Bună dimineața.

— Bună! îmi răspunde ea sec, continuând să împartă hârtiile înșirate pe birou.

— E ocupat șeful?

— Știi, este cu cineva „din afară”.

— Bine, dar am fost chemat! spun eu nedumerit.

— Atunci, intră...

Îmi potrivesc cravata cu un gest reflex, bat ușor la ușă și intru.

— Luați loc, tovarășe inginer, mă invită directorul liniștit.

Recunosc, sunt rare cazurile când port discuții potolite cu șeful. În general, mă cheamă când ceva nu este în regulă.

— Îl cunoașteți pe tovarășul Ștefănescu... tovarășul căpitan Ștefănescu?

Din auzite, tovarășe director. Sunt încântat că astăzi pot discuta personal cu dânsul.

— Regret, tovarășe inginer, intervine tăios căpitanul, că prima discuție dintre noi nu va fi chiar plăcută. Să intru direct în subiect. Este de netolerat neglijența dumneavoastră față de apărarea secretului profesional.

— Nu vă înțeleg, tovarășe căpitan.

Directorul își aprinde o țigară. Mă îndeamnă și pe mine să aprind una.

— Tovarășe inginer, reia căpitanul, o cunoașteți pe Elena Popescu?

— Da, o cunosc, dar ce legătură are Helen Popescu cu grija pe care trebuie s-o acord eu secretului profesional?

— Are, tovarășe inginer. Deoarece Elena Popescu face vizite în biroul dumneavoastră aproape zilnic. Este

interzis. Cine a aprobat aceste vizite?

— Dar este permanent în prezența mea, tovarășe director...

Nu știu de ce m-am simțit obligat să fac această precizare. Într-adevăr, aproape zi de zi. Helen mă vizitează, la institut sau acasă. O cunosc de mult timp, dinainte de a se căsători... S-a căsătorit în urmă cu câțiva ani cu un bărbat cu situație, dar cam trecut. A venit la mine într-o seara și mi-a explicat, puțin câte puțin, că ea nu poate să trăiască oricum. Ne-a apucat dimineața discutând...

— Tovarășe inginer, în institut intră în prezența dumneavoastră, dar în birou o lăsați uneori singură... până pregătiți două cafele sau aduceți ceva de la bufet. Iar în acest timp nu-mi puteți spune că lucrările dumneavoastră sunt închise în fișet.

Îi răspund calm:

— Tovarășe căpitan, personal vă înțeleg... Vreau să nu mă înțelegeți greșit, dar cred că dumneavoastră și colegii dumneavoastră văd în faptele firești tot felul de complicații, urzeli.

— Tovarășe inginer, mă întrerupe. Nu este locul și nici momentul potrivit pentru astfel de discuții. Vă atrag atenția că nu respectați regulile de apărare a secretului profesional și vă avertizez pentru ultima oară!

Vorbise aspru, cu hotărâre.

*

M-am dezmeticit târziu. Abia în momentul în care Alfred îmi oferea bancnotele mi-am dat seama că mă aflu în postura de trădător.

— Domnule... ascultă-mă. Ești un spion... Cum îți permiți?! Ești un spion... am răcnit din adâncul sufletului. Un criminal!

Vedeam peste tot baloane roșii, albastre... Mă simțeam descoperit, gol, undeva afară, lovit de-o ploaie cu grindină, numai grindină.

— Ești un spion, am răcnit din nou, gata să-i sar în piept, dar am fost oprit de Helen care a intrat îngrozită.

George, George, dragule, ce se întâmplă cu tine?

În fața mea se așternuse un perete roșu și nu eram în stare să menajez pe nimeni.

— Lasă-mă, târfă!

S-a apropiat de mine, mi-a încolăcit gâtul cu brațele, mi-a spus cu glas moale, învăluitor:

— George, afacerile se discută la rece. Gândește-te că n-ai nimic de pierdut, ci doar de câștigat. Totul a fost spre binele tău. Calmează-te și discută rațional!

M-a cuprins o ură năprasnică pentru ființa asta decăzută, dar tocmai această ură mi-a redat calmul și luciditatea. Mi-a trecut prin minte un gând năstrușnic. I-am răspuns:

— Fie, draga mea... dacă spui tu! Dar cine va plăti greșelile? Cum se pot plăti, Helen, asemenea greșeli?

— Nu-ți fie teamă, Alfred este un om puternic.

— Bine, bine, am bolborosit eu...

Am mai rămas o jumătate de oră. M-am împăcat eu Alfred. Am „tratat” problema rațional. Ne-am despărțit zâmbind.

Afară se desfăcuseră florile de tei și parfumul lor dulce invadase orașul. M-am trezit spunând „mulțumesc” pomilor din lungul străzii. Surprinzător, în apropiere se auzeau câinii lătrând.

Pentru un moment, iritarea lor mi-a atras atenția. Probabil cineva nedorit se afla în apropiere.

Lătratul lor a însemnat în seara asta altceva pentru mine. Am privit înapoi. Țipenie de om pe stradă, la ora asta târzie. Am scos o fisă de telefon și am ridicat receptorul.

— Bună seara, vreau să vorbesc cu căpitanul Ștefănescu. A plecat?... Da, aveam ceva urgent... Sunt inginerul George Petrescu... Da, sunt acasă, notați telefonul meu.

*

Aud soneria și mă ridic cu greutate. Deschid.

— Bună seara. S-a întâmplat ceva, tovarășe inginer?

— Da, tovarășe căpitan... răspund eu precipitat. S-a întâmplat ceva care mă face să cred că presupunerile

dumneavoastră au fost juste. Ați avut dreptate, din moment ce am în buzunar un aparat minuscul de fotografiat și suma de 10. 000 lei pentru informațiile pe care le-am dat până acum. Se pare că ați cunoscut-o pe Helen mai bine decât mine.

Mă așteptam să scoată din buzunar cătușele, să le aud zgomotul în timp ce le închide în jurul mâinilor mele, să pornească spre ușă vârând cheile într-un buzunar al hainei, iar eu să-l urmez cu capul plecat, cu umerii lăsați, în timp ce bătrâna mea mamă ar fi stins lumină după lumină, așternând astfel întunericul în casa noastră.

— Stați puțin, tovarășe inginer... S-o luăm organizat. Suntem singuri?

— Da, ca și singuri. Mama este în camera ei. Dar nu ne va deranja.

— Spuneți-mi. Ați dat informații?

Nu cred... Urmează să-i dau de-acum încolo. Mi-a mulțumit și mi-a dat banii... Nu cred că am adus prejudicii.

*

Nu știu dacă ați văzut vreodată o ușă sărind din balamale.

Așa cum mă înțelesesem cu Alfred, trebuia să-l întâlnesc la sfârșitul săptămânii, în apartamentul închiriat de el în Cotroceni.

I-am dat un telefon lui Helen și am rugat-o să vină și ea. I-am spus că i-am cumpărat un cadou pe care vreau să i-l ofer.

Alfred mă rugase să fotografiez un proiect la care lucrasem în ultimul timp.

I-am predat filmul pregătit de Ștefănescu și atunci Helen a avut proasta inspirație să mă întrebe de cadoul ei.

Am apăsat ușor butonul stației portabile și ușa a zburat prefăcută în țăndări.

*

Privesc de la aceeași fereastră ploaia. Ploaie de primăvară, binefăcătoare, ploaie cu bășici.

Râde pământul sub răcoarea șuvoaielor. Rid florile de bucurie, ușor acoperite cu pelerinele lor. Trimițându-mi din când în când ceva din lumina privirilor. Simt că o liniște adâncă mă învăluie.

Întorc capul spre planșetă... Nu mă grăbesc, mai rămân puțin în contemplarea frumosului...

Cunoașteți Hyde Park?

Plec grăbit să verific o informație. Mă strecor cu greutate pe strada aglomerată. O femeie se uită furioasă după mine; întorc privirea pe jumătate, încerc să mă scuz, renunț, continui să merg.

Am la piciorul drept o întindere musculară care mă face să blestem adesea pe cel ce a acceptat rugămintea mea de a mă lăsa să alerg după minge... Fantastică idee și balonul ăsta! Dar și eu pătimaș!

Scot ceva mărunțiș să-mi cumpăr un ziar, dau peste avizul telefonului neplătit și-mi amintesc de rugămintea soției. Ca de obicei, las pe mai târziu.

Cum dracu să-l iau p-ăsta, că-i uns cu toate alifiile? Ce-ar fi să-i spun că eram în Hyde Park când i s-au dat dolarii?

Hyde Park!... O să mă întrebe dacă cunosc Londra! Dacă am fost pe-acolo. Poți cunoaște un oraș fără să-l fi văzut vreodată?! Cobor cu scara rulantă. Îmi place să-i privesc pe cei de jos cum urcă, se apropie, ajung până lângă tine, ești prieten de-o clipă și gata.

La telefonul din dreapta, o brunetă zâmbește ascultând vorbe dulci de la celălalt capăt al firului. Pe pielea strălucitor bronzată, rochia mătăsoasă de un roșu viu îmi amintește culoarea trandafirilor scăldați în roua dimineții.

Ah! pictura, vocația mea pierdută...

Pe grasu-ăsta parcă-l cunosc. Mi-a fost coleg cândva, eram prieteni pe-atunci. Păcat că nu mă pot opri să-l strig, să ne privim... De ce s-o fi îngrășat așa? S-a însurat, pre cis. Merge apăsat și e vesel. Muncește, deci, și-i place munca sau poate are un băiat, unul mic, dar care crește...

Gândurile revin la întâlnirea inginerului Rădoi cu Otto Schwartz. A reușit oaie blondul Otto să-l „îmbrobodească” pe Rădoi cu câțiva dolari?!...

Cât de limpede vorbesc acum aprecierile pe care Otto le trâmbița despre Rădoi peste tot.

Trebuie să știu exact ce-a fost acolo.

Și cât au muncit ca să obțină fibra aceea! Și tocmai acum să apară „viermele” ăsta...

La intrarea în bloc dau peste un portar cam prea voinic pentru profesia asta, de altfel foarte înțepat, care mă ia repede:

— Unde mergeți?

Îi răspund, rămâne nedumerit văzându-mă că zâmbesc. Nu pot să-i spun că de-am fi îmbrăcați în uniformă, într-o tabără la margine de pădure, seara m-ar ruga să nu-l pun planton în schimbul al doilea.

Urc pe scări la etajul unu. Apăs pe butonul soneriei. Deschide. Las să cadă peste bătăile inimii puțină liniște. Sunt calm. Nu va bate prea tare după aceea?

— Bună seara. Sunt căpitanul Georgescu.

Trecem dincolo. Mă privește. Vorbesc primul.

— V-ar face plăcere să discutăm despre Hyde Park? Pare că șovăie.

— Mă impresionați prin felul direct de... Vă voi răspunde la fel, tovarășe căpitan.

Îmi întinde cinci file scrise mărunt cuprinzând o

declarație completă. Și mai spunea cineva că noi, latinii, avem nu știu ce temperament.

— După întâlnirea lui Nelu Rădoi cu bărbatul acela blond care, probabil este „clientul” dumneavoastră, am purtat toată documentația cu mine până ne-am întors acasă, îmi repetă el cu voce tare cele scrise pe hârtie.

Îi mulțumesc și-i strâng mâna. I-o strâng cu căldură. Român adevărat!

— Sunt oricând la dispoziția dumneavoastră – îmi zice.

Simt că prin asta înțelege că mi se alătură necondiționat „să plivim o buruiană rea”.

Îi las telefonul meu și dau să plec. Mă reține cu o întrebare:

— Nu vă supărați, cunoașteți Hyde Park?

Răspund hotărât:

— Da, îl cunosc...

Fac câțiva pași spre ușă și completez răspunsul, privindu-l drept în ochi:

— ...prin dumneavoastră.

Cu 100 de kilometri la oră

Simt răbufnirile vântului alăturându-se plesniturilor obișnuite ale cauciucurilor. „Ai scăpat și de curba asta”; par să mă avertizeze în timp ce un nou viraj, la fel de

strâns, mă așteaptă.

Îmi este imposibil să ridic piciorul de pe accelerator. Puțin dacă aș slăbi apăsarea pedalei, motorul ar respira mai ușor, oferindu-mi câteva momente de relaxare. Dar mă aflu în spatele lui și tai curbele pentru a scurta drumul. Nu pot să nu-l admir cum mânuiește volanul.

Acul vitezometrului s-a lipit de o sută. Întotdeauna cel din spate trebuie să aibă o viteză mai mare. Nu-i nicio noutate. Oriunde în lume, cel aflat în față continuă cursa liniștit, controlând-o după cum crede de cuviință. Cel rămas în urmă se luptă cu inerția handicapului.

Pe parbriz se împrăștie primele picături de ploaie Pelicula invizibilă a prafului de pe șosea devine periculoasă. O derapare s-ar putea întâmpla oricând; dacă nu-mi va fi sortită mie, nu-i exclus să i se întâmple lui și-atunci urmărirea mea ar fi inutilă.

Reduc viteza și las ștergătoarele să-și miște aripile de câteva ori. Șoseaua strălucește sub ploaie. Ce viață zbuciumată au și liniile astea asfaltate, câte lucruri interesante cunosc! De-ar fi posibil ca un scriitor să asculte cu urechea lipită de terasamentul lor, zile în șir, ar afla atâtea că i-ar trebui mai multe vieți să le zugrăvească cu pana povestirii.

Chiar dacă roțile ar fi discrete, ele nu se pot feri de linia asfaltată care aude și interpretează totul. Cine poate ști mai bine ce înseamnă o atare situație decât cel

care o trăiește? Părerile celorlalți nu sunt decât acompaniament nereușit de instrumente dezacordate. Și de câte ori, noi, oamenii, nu păstrăm ascunse gânduri, pe care nouă înșine ne vine greu să le pronunțăm! Credeți însă că semenii noștri nu le deslușesc?

Linia asfaltată și-a dat seama că el are o altă mașină decât a mea, cu roțile mai depărtate decât ale bolidului meu. Tempo-ul variat în care el se zbate îi spune că nu cunoaște calea și nici oamenii. Dacă drumul nu-i ridică probleme, suportându-l, îl chinuiește prezumția ochilor lumii, îl obosește faptul că eu aș putea fi undeva în apropiere și linia asfaltată simte asta.

Dacă s-ar deplasa pe o șosea pustie și în oglinzile sale retrovizoare ar zări doar panglica de asfalt, tot l-ar deranja înălțimea lanurilor cu porumb ce se vor apropia nemiloase, curioase, datorită vitezei.

Linia asfaltată știe după fâșâitul cauciucurilor când cineva se întoarce acasă nerăbdător. Unde-i mai bine ca acasă? Știe și când inima de îndrăgostit îi face pe cei tineri sau mai puțin tineri să alunece pe șosea învăluiți în gândurile lor, prin excelență optimiste, spre puncte ce vor deveni importante pentru viața lor.

Pătrund într-un nou viraj și ceva mă îndeamnă să mă înclin spre stânga. Dacă scap și de ăsta...

Apare soarele de undeva, de sub căciula dealului ce se apropie. Soare de toamnă, roșiatic, cu raze reci,

melancolice. Nu mai plouă, dar vântul continuă să mi se împotrivească.

O tânără încearcă să depaneze o roată de la autoturismul pe care îl așezase nu tocmai reglementar pe marginea șoselei. Nu este convinsă că ea va fi aceea care până în cele din urmă va schimba cauciucul. Și are de ce să creadă astfel. Țâșnesc pe lângă ea, producându-i nedumerire... Se întâmplă și așa!

Las undeva, în stânga, câteva turnuri colorate viu. În ele se află, aidoma unor cuiburi de păsări, locuințe de oameni cu lucrurile lor, cu gândurile lor, cu preocupările lor. Vitezometrul îmi indică 100 kilometri pe oră. Voi intra într-un nou viraj și, dacă ies. Din el, voi scăpa și din celălalt!

Întâlnire pe faleza

Cobor cele câteva trepte și ies pe faleză Merg cu pas liniștit și-mi plec capul din când în când, sub plesniturile vântului ce se năpustește din larg. Aud marea cum geme și simt în mine răceala valurilor sparte de țărm. Furtuna plutește undeva, aproape, și norii se apropie odată cu chiotele vântului. Printre crengile dezgolite ale copacilor înșirați pe marginea falezei.

Îl văd în apropierea unui stâlp și-mi controlez discret ceasul, aranjându-mi manșeta cămășii.

Ceva mă face să calc asfaltul cu furie, la fiecare pas Mă voi apropia, mă voi opri, fixându-mă țeapăn ca un pilon de ciment, și-i voi spune, ținând țeava pistolului îndreptată nemilos spre el:

„Nu te-ai plictisit de atâta așteptare, domnule Naicu? Ce te surprinde? Astăzi nu-ți mai sosește partenerul... Am venit eu în locul lui. Știu că-ți displac, dar, până una alta, ridică mâinile și îndreaptă-te spre capătul falezei. Nu încerca să arunci geanta, Naicule, nu te frământa cum să distrugi dosarele... Nici acum nu realizezi că sunt ale institutului? E cunoscut trucul de-a „lucratul acasă". Dosarele strict secrete se păstrează în fișete, sub cheie. O știi prea bine. Avem destule dovezi, domnule Naicu. Dosarele astea, pe care vrei să „umfli" ceva dolari, n-au nicio valoare. Dar cine știe cât a muncit inginerul Miroiu ca să poată continua lucrarea și să-ți pregătească și ție „marfa"! Am voalat-o înainte de a-ți cădea în „gheare „, Naicule. Ai gheare ascuțite, domnule... Și mă întreb de ce dracu o faci?!!... Le-ai spus ălora că aici nu te poți realiza. Dar nu le-ai spus nimic despre Miroiu, despre nopțile lui petrecute în conul de lumină al veiozei de pe masa de lucru. Ești lipsit de omenie, Naicule. Ești un prefăcut și un leneș. Nu te-ai împăcat niciodată cu lupta dreaptă a vieții. Pentru toți oamenii e dreaptă, Naivule, chiar dacă uneori... Ai vrut să fii mai grozav decât ceilalți, dar furându-le munca. Și

pălăria ți-ai adus-o din străinătate, să nu fie la fel cu ale celorlalți... Dar, vezi tu. Calea asta duce într-un singur loc: după gratii, domnule Naicu... Sper să nu faci vreun gest necugetat și să asculți ce-ți spun, că altfel...”

Sunt la câțiva pași de Naicu. Poartă geantă tip „diplomat”, ținându-i mânerul strâns în mâna dreaptă. Fumează cu nervozitate, în așteptarea lui Rinald.

O mașină alb-gălbuie intră valsând pe arcurile-i sensibile de limuzină modernă în parcajul din capătul falezei. Din ea coboară Rinald, zâmbind.

Trec liniștit pe lângă ei, stăpânindu-mi cu greu revolta, și privesc crengile copacilor stingheri de pe marginea falezei.

Simt apropierea furtunii. Dar cea din natură va fi o adiere pe lângă aceea pe care o vom stârni noi, domnule Naicu!!...

Prietena mea Béatrice

Sincer vorbind, încerc un sentiment umilitor întorcându-mă la serviciu după trei zile de absență nemotivată. Simt asta acum, când aerul proaspăt al dimineții mă înviorează și gândurile bune mă domină. Încerc să-mi înlătur tulburarea, plimbându-mă privirea peste trandafirii, desfăcuți de-a lungul străzii.

„Ce le voi spune colegilor?” Este, de fapt, gândul care-

mi produce un fior. Cel mai simplu ar fi să le spun adevărul, dar cum aș putea să le spun că cele trei zile le-am petrecut pe litoral alături de Béatrice?!

„Bine, bine, ar spune ei, acceptăm că ai fost supărat, dar de când supărarea se manifestă prin dansuri înfocate și meditații prelungite pe nisipul arzător? Dacă erai obosit, de ce nu ți-ai luat câteva zile de concediu sau, dacă ai fost nedreptățit, de ce nu te-ai plâns conducerii?!”

„Acum, fie ce-o fi!” îmi zic, intrând în institut și salutând în grabă câțiva cunoscuți. Iată-mă din nou în fața planșetei, răsuflând ușurat ca după depășirea unui obstacol îmi reiau calculele neterminate, lăsându-mă învăluit de tandrețea liniilor subțiri, sinuoase sau întrerupte, ce se întretaie pe hârtia de calc.

Strecurându-se printre planșete, un coleg îmi face semn că sunt chemat în biroul șefului.

Îmi scot fără grabă agenda din sertar și mă îndrept spre cabinetul directorului, însoțit de privirile iscoditoare ale colegilor.

— Cum să interpretăm atitudinea dumitale, tovarășe Diaconu? mă întreabă el, invitându-mă să stau jos.

Întârzii să răspund, urmărind cu coada ochiului pe ceilalți doi bărbați aflați acolo. Unul e șeful de personal, căruia aveam să-i plătesc o poliță, recentă: celălalt e căpitanul Ștefănescu, ceea ce mă îndeamnă să relatez cât

mai exact cele întâmplate.

— Ce-aș putea să vă răspund, tovarășe director!... în cazul meu nu-i nimic de interpretat, luați faptele ca atare...

Sunt decis să-mi expun punctul de vedere fără menajamente pentru nimeni și, în primul rând pentru mine, gândindu-mă că nu era o mare filosofie pentru Ștefănescu să știe ce am făcut în cele trei zile, din moment ce miliția mă amendase pe litoral pentru exces de viteză, iar alături de mine se afla Béatrice, care nu putea trece neremarcată...

— Faptele vor fi interpretate ca atare, fii fără grijă, intervine bătăios șeful de personal, dar dumneata trebuie să dai niște explicații... Nu merge chiar așa, credeți voi ce vreți, iar pe mine lăsați-mă în pace... Ai lipsit trei zile fără să anunți, fără să se știe ceva despre dumneata, și după toate astea chiar n-ai nimic de spus?!

Oricât mi-ar fi de nesuferit acest om, trebuie să recunosc că are dreptate. Dar, ce sens ar avea să mai explic ceva acum, când faptul în sine e consumat!!

— Diaconu, dragă, mi se adresează directorul cu tonul său obișnuit, nu înțeleg cum un om de capacitatea dumitale, cu o situație pe care, fie vorba între noi, nu o au mulți, cu o profesiune ce ți-a adus satisfacții, uită deodată de obligațiile sale și, pur și simplu, dispare... Cum poate fi apreciată o asemenea atitudine?

— Ca fiind retrogradă, tovarășe director, răspund eu cu sinceritate.

— Cauza? întreabă el spontan.

— Tot existența la care vă refereați.

Dialogul se întrerupe brusc. În camera de alături se aude nedeslușit conversația telefonică a secretarei.

— Nu cumva este vorba de o influență străină? reia insinuant șeful personalului, privindu-mă pe deasupra ochelarilor.

— Dacă a-ți petrece timpul cu o fată înseamnă a suferi o influență străină, atunci sunt de acord cu afirmația dumneavoastră, îi răspund, stăpânindu-mă să nu devin impertinent.

— Dar dacă fata cu care v-ați distrat s-a întors de curând din străinătate? continuă el să mă chestioneze.

Din câte știu, a fost trimisă în străinătate tocmai pentru a fi „influențată” la un curs de specializare. La o astfel de influență vă referiți? îl întreb afișând un aer zeflemitor.

— La o influență străină de modul nostru de a gândi, tovarășe Diaconu, care v-a determinat să lipsiți trei zile de la serviciu.

Șeful personalului mă privește cu un aer sever. Ochii îi strălucesc amenințători.

— Spuneți-ne ceva despre această influență străină, tovarășe inginer, repetă el, privind pe rând la director și

la căpitanul Ștefănescu.

— Dar despre „influențele interne” n-ați vrea să vă povestesc câte ceva? În ceea ce mă privește, au fost la fel de dăunătoare ca și cele „externe” pe care le cunoașteți dumneavoastră.

Șeful serviciului de personal pare descumpănit.

— Interesant punct de vedere, tovarășe inginer, intervine căpitanul, vă rog să continuați dacă acesta vi se pare mai accesibil.

— Deși mi se pare inutil și în același timp jenant, vreau să vă reamintesc că în urmă cu două săptămâni conducerea institutului a fost împotriva plecării mele la specializare în străinătate... Credeți că o asemenea întâmplare nu are nicio repercusiune în viața unui om?

Să precizăm un lucru, intervine ferm directorul, nu am fost împotriva plecării dumitale la specializare, ci am fost pentru plecarea unui alt inginer din institut.

— Apreciați că alegerea inginerului Rotaru pentru locul la care ați candidat și dumneavoastră nu s-a făcut în mod loial? mă întrebă căpitanul Ștefănescu.

— Exact! îi răspund spontan. De curând am aflat că Iulian Rotaru este rudă cu tovarășul șef al personalului... Și-atunci, este normal ca dânsul să mă asfixieze cu „influențele” acelea străine.

Se așterne o liniște apăsătoare Mă aflu într-o situație delicată, dar trebuie să întăresc cele afirmate, altfel totul

ar avea izul unei defăimări determinate de invidie îmi dreg glasul și continui:

— Să nu uităm că Béatrice Dima a plecat la specializare tot din institutul nostru. De la ea am mai aflat câte ceva despre modul în care se fac selecționările, pentru cursurile de specializare...

— Alte necazuri mai aveți, tovarășe inginer? întreabă căpitanul Ștefănescu, întrerupând pe neașteptate punctul forte al polemicii pe care o inițiaseră.

— Trebuie oare multe șocuri pentru a dezechilibra un om, tovarășe căpitan?

— Depinde de om. Răspunde el deloc încurcat de întrebarea mea. Cred însă că atunci când cineva, uită să vină trei zile la serviciu trebuie să aibă un motiv mai serios. Oricum, vreau să cunoașteți că datorită unor lucruri nu tocmai plăcute petrecute anterior, am fost consultat și eu de cei care au luat decizia de a-i trimite pe inginerul Rotaru. Alăturându-mă propunerii lor, am considerat că Iulian Rotaru este mai indicat decât dumneavoastră.

*

M-am întors acasă împovărat de o greutate nevăzută Am închis telefonul și m-am întins îmbrăcat pe canapea Nu voiam să văd și nici măcar să aud pe nimeni.

După terminarea discuției din cabinetul directorului îl așteptasem pe căpitanul Ștefănescu în apropierea

liftului. Voiam să fie mai explicit în ceea ce privește părerea lui despre mine, chiar dacă nu. Și-o exprimase direct. Lăsase să se înțeleagă că între mine și Iulian Rotaru exista o diferență în favoarea acestuia.

Cu Iulian fusesem coleg de facultate și chiar prieteni un timp, așa că îl cunoșteam destul de bine... Ce anume îl determinase pe Ștefănescu să opteze pentru Iulian?!

M-am apropiat de el pe când părăsea clădirea institutului, decis să-l conving să accepte o întâlnire cu mine în după-amiaza acelei zile.

— Mă tem că este prea devreme, tovarășe inginer, m-a refuzat el Bine ar fi dacă ați reflecta câtva timp la relația pe care o aveți cu Béatrice Dima, cum a început și cum ar putea să se încheie. După aceea, accept oricând o întâlnire cu dumneavoastră. Rețineți vă rog numărul meu de telefon...

Până la sfârșitul programului încercasem zadarnic să reiau firul întrerupt al calculelor. Mă simțeam înconjurat de o nebuloasă. Nici drumul spre casă, pe care-l parcurg deobicei în pas vioi, sportiv aproape, nu mă liniștise. Stăteam pe canapea și nu voiam să văd pe nimeni. Privirea mi s-a oprit obosită pe fotografia Béatricei, așezată pe colțul noptierei.

Se întorsese de aproape trei luni din străinătate. Îmi plăcuse întotdeauna Béatrice. Era o nonconformistă, așa fusese și în anii facultății, ceea ce nu o împiedicase să fie

o studentă bună. Repartizarea ei în același institut cu mine îmi produsese o adevărată satisfacție. Tânără, drăguță, de o eleganță și un bun gust rar întâlnite, Béatrice Dima a devenit în scurt timp centrul discuțiilor în institut. A urmat apoi plecarea ei în străinătate care a produs un nou val de discuții. După un an s-a întors, dar unele schimbări în conducerea institutului au determinat-o să ia o hotărâre neașteptată: și-a dat demisia!

„Și-au închipuit dumnealor, îmi spunea Béatrice îndârjită, că după ce mi-am tocit coatele prin atâtea școli și am terminat cu brio un „super-curs" în străinătate, am să accept aceeași funcție de mai înainte?"

„Ce ți-au spus, Béatrice?" am întrebat-o eu, neștiind cum s-o consolez.

„Că trebuie să demonstrez practic că „acolo" nu mi-am pierdut timpul. Parcă „acolo" se pierde timpul!..."

„Și ce ai de gând să faci de-acum înainte?"

„Orice, numai la institut nu voi mai lucra", răspunsese ea hotărâtă.

Așa plecase Béatrice, lăsând în urma ei colegii mirați și indignați de această atitudine.

Dar toate acestea nu ne împiedicaseră să rămânem prieteni, să ieșim împreună, să ne distrăm.

Odată cu plecarea lui Iulian Rotaru am simțit că mi s-a făcut o nedreptate. Avusesem în ultimul timp realizări

la fel de bune ca ale lui, dar fiind în institut mai vechi decât el, socoteam că eu trebuia să mă găsesc în fruntea listei. Revolta că Iulian fusese preferat mi-o manifestasem în primul rând față de Béatrice. Atunci a apărut ideea plecării pe litoral pentru trei zile.

„Lasă, Andrei, îmi spusese Béatrice, că știu și eu câte ceva despre cum sunt selecționați cei care pleacă la specializare. Nu-ți face inimă rea, că nu e cazul!”

Ce anume știa, Béatrice nu-mi povestise...

M-am ridicat cu greutate și am format numărul ei de telefon. Béatrice mi-a răspuns cu o voce surprinsă:

— Ei, pe unde umbli, te-am sunat de zece ori!

— Am întârziat puțin în oraș... Am avut o discuție „tare” la conducere...

— De-abia aștept să te ascult... Vin imediat!

*

I-am povestit tot ce se discutase, în afară de ceea ce îmi spusese Ștefănescu lângă lift. Simțeam, inconștient, că Béatrice era bucuroasă de cele petrecute. Da, iubita mea Béatrice era bucuroasă că primisem un afront din partea căpitanului Ștefănescu.

— Nu știu ce să fac, Béatrice, i-am spus eu, umplând două păhărele cu coniac.

— Nu mai ai nimic de făcut, Andrei.

— Cum așa? Îți închipui că voi lăsa să treneze asupra mea ani de zile un semn de întrebare? Cum poți să spui

că nu mai am nimic de făcut?!

— Nu trebuie să te enervezi, a continuat ea liniştită Din moment ce Ştefănescu ţi-a spus clar că nu a fost de acord cu plecarea ta, înseamnă că el ştie despre tine unele lucruri...

Béatrice a mai turnat câte un pahar de coniac. Doream să continue, simţeam că ciudata ei bucurie avea un punct de plecare ascuns.

Am încercat să protestez:

— În primul rând, Ştefănescu n-a spus că e împotriva plecării mele. Şi directorul la fel. Mi-au explicat doar că Iulian era mai indicat...

— Andrei! m-a întrerupt Béatrice, să nu ne mai ascundem după deget. Iulian este plecat acum, iar tu eşti aici şi te frământi să afli dacă ai greşit, unde, faţă de cine...

Fii serios, dragul meu, asta înseamnă pierdere de timp. Nu merită!

— Atunci, ce-i de făcut în situaţia asta?

Béatrice s-a aşezat alături de mine şi şi-a trecut mâna prin părul meu, străduindu-se să mă liniştească.

— Ceea ce am făcut şi eu, Andrei...

Am privit-o nedumerit şi înciudat. Doar nu-şi închipuia că voi părăsi instituţia! Ei, drăcia dracului, iată-mă acum căutându-mi slujbă pentru că Iulian Rotaru „era mai indicat”!

— Nu-nțelegi, nu-i așa? m-a întrebat Béatrice, continuând să-și plimbe mâna prin părul meu.

I-am făcut semn cu capul că nu pricepusem nimic.

— Andrei, de-acum înainte poți lucra foarte bine pe cont propriu. Îți vei găsi o altă slujbă, care să te solicite mai puțin, și în paralel îți vei continua lucrările. Nu se va mai interesa nimeni de tine, iar tu, de fapt, vei fi în mijlocul problemelor mai mult ca oricând. Ai de lucru la serviciu?

— Cât pentru zece ani. Am răspuns eu cu sinceritate.

— Ei vezi, „timp de zece ani" vei fi foarte ocupat, după aceea vedem noi...

— Și pentru cine trebuie să lucrez în toată vremea asta? am întrebat nevenindu-mi să cred că discuția se purta între mine și frivola Béatrice cu plete blonde.

— Pentru tine, Andrei, numai pentru tine...

— Imposibil, am exclamat, tulburat de-a binelea. Nu te gândești că pentru a-mi continua lucrările am nevoie de experimente, de confirmarea calculelor... Și-apoi, este o treabă ilegală, există un risc...

— Nu există niciun risc, m-a întrerupt Béatrice. Nu mai faci parte din institut, lucrezi independent. Și-apoi, este o treabă pe care o cunoaștem numai noi doi... Problema experimentelor este rezolvabilă: dacă proiectul merită, experimentarea lui se poate face foarte ușor în străinătate...

— Ești fenomenală, Béatrice, am șoptit eu înfricoșat. Tu așa lucrezi?!

— Prea multe întrebări pentru început. Ce-i mult nu-i bun. Dacă te interesează jocul, fă-mi o listă cu proiectele la care lucrezi, faza în care te afli și în câteva zile îți spun care dintre ele merită să te preocupe și suma aproximativă pe care o vei obține în schimbul trudei ale...

Am tăcut câteva momente privind zugrăveala tavanului fără să o văd. În cameră se așternuse o liniște apăsătoare. Îmi țiuiau urechile și mi se părea că sunt înconjurat de oameni ale căror fețe nu le distingeam... M-am ridicat amețit și am spus cu vocea slăbită:

— Să mă mai gândesc, Béatrice. Acum nu știu ce să-ți răspund.

— Bine, gândește-te... Te mai rog ceva, a adăugat ea privindu-mă insistent. Dacă răspunsul tău va fi negativ, te rog uită de cele discutate. Dacă vrei, poți să consideri că nu ne-am cunoscut vreodată.

*

— Asta a fost totul, tovarășe Ștefănescu, am încheiat ștergându-mi cu batista broboanele de transpirație de pe frunte.

Ștefănescu ascultase cu atenție, fără să mă întrerupă.

— M-a surprins ideea cu experimentările în exterior, am reluat eu. Înseamnă că au pe cineva în străinătate, o

organizație, o firmă, care îi finanțează...

Ștefănescu învârtea un creion pe birou, privindu-mă cu răceală.

— Vă rog să aveți încredere în mine, tovarășe căpitan, sunt hotărât să vă ajut... Nu am niciun amestec cu Béatrice, nu știu nimic și nici nu mă interesează ce a făcut ea la specializare. Vreau să-mi văd liniștit de lucrările mele și, pe cât pot, să vă dau o mână de ajutor.

Ofițerul a închis carnețelul pe care-l avea în fața sa și mi s-a adresat, în sfârșit:

— Nu ne puteți ajuta cu nimic, tovarășe inginer. Din păcate, ne-ați făcut un deserviciu. În zilele petrecute cu Béatrice pe litoral s-a aflat în țară un turist, ca atâția alții, pe care drăgălașa dumneavoastră prietenă l-a întâlnit de câteva ori.

— Când? am întrebat eu surprins.

— Când dumneavoastră vă odihneați îngerește pe plajă, Béatrice discuta cu omul ei de legătură... Da. Da, printre valurile mării. Lucrurile s-ar fi încheiat acolo, eram pregătiți, a spus Ștefănescu, privindu-mă dojenitor, dar ați apărut dumneavoastră, plecat de la serviciu. Asta a complicat lucrurile... Și am ajuns aici. De fapt, noi nu ne-am pierdut vremea. Dar dumneavoastră?...

Plouă de câteva ceasuri. O ploaie măruntă și rece pe care simt că n-o mai suport, nici eu și nici hainele mele sătule de atâta umezeală și mai ales de atâta umblet. Trebuie s-o întâlnesc pe Laura Dumitriu, e a doua zi de când tot umblu după ea, fără s-o zăresc cel puțin, iar ploaia, după ce mi-a scos din uz un costum de haine, mă amenință foarte serios să mi-l termine și pe ăsta. Dar nu ploaia mă necăjește cel mai tare, sunt un lucrător trecut „prin multe”, nu este prima oară când suport umezeala sau frigul, ori îmi simt picioarele tocite până la genunchi. Mă deranjează faptul că după ce a audiat-o pe Laura Dumitriu, care n-a scos o vorbă timp de trei ceasuri, căpitanul Istudor s-a adresat șefului pe un ton firesc:

— Tovarășe colonel, cu ea ar trebui să discutăm altfel...

Apoi, m-a propus pe mine ca fiind foarte indicat pentru acțiunea asta, cum o numea el, am primit dosarul pentru studierea și înțelegerea cazului, după care am pornit la treabă...

Colegul meu Istudor, care acum se află la birou și probabil anunță pe cei care mă caută la telefon „astăzi lipsește, ce să-i comunicăm”, mi-a explicat încă o dată înainte de plecare că Laura Dumitriu este cam greu de

găsit. „Dacă nu este acasă, încearcă la filarmonică, s-ar putea să aibă spectacol, dacă nici acolo nu este, vezi că are o mătușă undeva prin Pantelimon, ai adresa în dosar... Ce-ți mai pot spune despre ea, că merge la coaforul din Piața Palatului și nu scapă nicio expoziție...”

Găsirea Laurei Dumitriu era dificilă nu numai datorită programului pe care îl avea, dar și prin faptul că cel puțin pentru început întâlnirea dintre noi trebuia să fie întâmplătoare. Și cum acasă Laura stătea foarte puțin, mătușa din Pantelimon era plecată din localitate, iar la filarmonică spectacolele erau suspendate datorită îmbolnăvirii dirijorului, rămâneau coaforul și expozițiile. Coaforul era într-adevăr unul, expoziții mai multe...

Rând pe rând speranțele se spulberaseră în diversele locuri indicate de colegul meu. Acum, aștept sub coloanele acestei clădiri masive, gândindu-mă că pe strada asta se intersectează majoritatea itinerariilor ei zilnice.

Îmi ridic gulerul pardesiului și aprind o țigară, încercând să nu mă las cuprins de melancolie. Pe cealaltă parte a străzii, un ospătar iese din cafeneaua „Florile primăverii”, face doi pași uitându-se nemulțumit în sus și se întoarce grăbit înăuntru. Îmi pierd răbdarea și mă îndrept spre telefonul prins în

peretele clădirii. „Nu se poate, trebuie să fiu ajutat s-o găsesc. S-o caute Istudor, s-o caute cine-o vrea, nu-mi pot pierde timpul care este la fel de prețios și pentru mine...”

Ridic receptorul, formez numărul și ascult semnalul de apel cu o ușoară emoție, gândindu-mă la ce vor spune ceilalți când vor auzi că n-am reușit să realizez o sarcină atât de simplă. Curios, dar nu răspunde nimeni... Insist, în timp ce privesc strada inundată de ploaia măruntă și deasă. Lângă mine apare o femeie înfășurată într-o pelerină, cu gluga ridicată, privind mereu în jos. În clipa în care de la celălalt capăt al firului aud vocea colegului meu, observ figura celei înfășurată în pelerină și renunț imediat, cedând receptorul.

E Laura Dumitriu, pe care acum o privesc curios cum își desface poșeta, cum caută fără rost în ea, dând la iveală un ruj, o oglindă și mai multe mărunțișuri, fără să desfacă portmoneul care conținea probabil și câteva monede.

Îmi dau seama că nu găsește ce caută și-i întind fisa pe care o frământam nervos între degete. Ea îngaimă un „mulțumesc” slab, neconvingător.

Introduce fisa în aparat și așteaptă absentă, țiuind poșeta numai de-un mâner, fără să formeze vreun număr.

Deodată îi văd ochii acoperiți de lacrimi și fața palidă.

Mi se pare că este gata să se prăbușească și-i iau receptorul din mână. Îi petrec mânerele genții pe deasupra brațului stâng și, sprijinind-o ușor, traversăm împreună strada spre cafenea.

O ajut să-și scoată pelerina, în timp ce garderobiera o privește cu un aer curios „și o conduc la o masă din apropiere.

Caut în același timp cu privirea ospătarul care nu se grăbește să apară.

— Amândoi am dorit să vorbim la telefon cu cineva... încep eu destul de stângaci, urmărind-o cu coada ochiului. Să zicem că dumneata ai fi vrut să vorbești cu mine, să zicem. Eu, care tocmai instalam o lustră și eram cățărat pe un scaun așezat pe o masă nu tocmai zdravănă, cobor cu chiu cu vai și ridic receptorul, răspunzându-ți cu năduf: „Da, aici Ștefan Zidaru... cine e?”

O privesc, nu și-a revenit încă, dar „jocul” meu parcă a înviorat-o puțin.

— Să zicem, Laura Dumitriu... murmură ea, scoțându-și o batistă din geantă, apoi o oglindă rotundă în care își privește chipul câteva clipe. E semn că a început să se simtă mai bine. Orice femeie, după ce trece peste o situație dificilă, este tentată să-și privească cât mai grabnic chipul în oglindă.

— Îmi pare rău că te-am deranjat... continuă ea.

— Nu, nu m-ai deranjat, îi răspund și apoi continui „jocul”. Tocmai aranjam o lustră.

Ea s-a oprit eu puful de pudră în mână.

— Te rog să mă ierți... îți vorbesc serios... cred că îți stric ziua.

Simt că trebuie să-i spun ceva, că este din nou gata să izbucnească în plâns.

— Nu, nu m-ai necăjit, dimpotrivă, trebuie să-ți mărturisesc că, de fapt, dumneata mă ajuți pe mine... Să-ți explic!

Mă privește nedumerită.

— Eu suport greu zilele întunecoase, cu ploaie măruntă, bolnăvicioasă, care curge întruna. În astfel de situații simt nevoia să discut cu cineva, să ne împărtășim gândurile. Aș spune, atunci când sunt singur, chiar îmi este teamă de o astfel de vreme.

— Da, da... poate că ai dreptate.

În sfârșit, vine și ospătarul, iau inițiativa și fac o comandă care să ne rețină cât mai mult. Reiau grăbit firul discuției, nelăsând-o să-mi pună vreo întrebare.

— De fapt, nu mi-a fost niciodată teamă de ploaie, știu de când eram copil că ploaia este dorită de oameni, de plante... Întâmplarea a făcut ca mai târziu, în armată, să fiu de gardă pe o vreme ca asta... da, chiar ca asta. Îmi încheiasem bine mantaua și priveam cu înțelegere ploaia care cădea întruna. Să știi că, de fapt, ploaia nu

este deloc monotonă cum ne pare nouă. Priveam o frunză de pe creanga unui copac din apropiere, pe care apăreau stropii de ploaie topindu-se apoi în aer. Te trezești cu ei că vin râzând fără să știi de ce și la fel de repede dispar, iar tu rămâi uimit, vrăjit, de dansul lor care începe să te amețească ușor... ba chiar să te adoarmă. Și uite-așa am adormit atunci în picioare, cu gândul la ai mei.

Un zâmbet a apărut pe fața ei, care-și arată acum trăsăturile de femeie frumoasă. Continui discuția cu răbdare.

— De ce zâmbești? Hai, spune-mi. Nu-ți vine să crezi? Am adormit... ei. Nu poți chiar să dormi buștean, dar de ațipit, ațipești... Când m-am trezit tocmai venea schimbul. Eram buimăcit, m-am uitat la ceas... într-adevăr, era timpul să fiu înlocuit. Am privit stropii de ploaie de pe frunzele copacului. Aceiași. M-am înfuriat și am lovit creanga cu patul armei. Picăturile de apă mi-au udat fața și, ca printr-o minune, furia ce mă apucase mi-a trecut și am început să râd văzând pe frunzele crengii scuturate de mine cum apăruseră din nou, sfidători, stropii de ploaie.

— Și ce-a urmat? întreabă ea. Devenise deodată interesată, iar în ochi îi apăruseră licăriri noi.

— Ajungând la cazarmă, sergentul mi-a zis, văzându-mă că privesc fără noimă ploaia de afară: „Frățioare, ai

adormit în post!" „N-am adormit, tovarășe sergent!" „Ai cinci zile de arest, soldat Zidaru!" Și-am stat cinci zile în arest ascultând cum plouă afară, fără să am cu cine schimba o vorbă, eu care aș vorbi tot timpul fără oprire... Și, culmea... pe sticla ușor aburită a ferestrei râdeau ace iași stropi de ploaie neastâmpărați. Și de-atunci mi-e frică, dacă sunt singur, de ploile astea lungi. Mi-e frică și pace, mă crezi?

— Recunosc că ești o persoană agreabilă și cu multă imaginație. Întotdeauna ești așa?

— Nu știu... de ce mă întrebi?

— Fiindcă bărbații nu prea obișnuiesc...

— Nu ai dreptate, dar să lăsăm asta... Spune-mi, astăzi ai spectacol? Ceva mă face să cred că dumneata lucrezi într-un teatru, nu-i așa?

— Aproape... sunt instrumentistă într-o orchestră simfonică... Ce te-a apucat să crezi că sunt actriță?

— Știu eu? O femeie obișnuită, pe-o vreme ca asta, oricât ar fi fost de supărată, s-ar fi întors acasă, ar fi aprins focul și ar fi pregătit ceva de mâncare... Și, chiar dacă gândurile ar fi copleșit-o, le-ar fi alungat după un timp, preocupându-se apoi de treburile pentru a doua zi... dar dumneata nu vroiai să te întorci acasă...

— Ai dreptate, răspunde ea. Este ca și cum m-aș fi dus într-o sală de spectacol goală unde îți auzi pașii răsunând pe parchet și de unde vrei să pleci cât se poate

de repede, fără să știi de ce.

— Artiștii când sunt singuri se simt intimidați, nu-i așa?

— Da. Așa este... dar dumneata unde lucrezi?

Nu-i răspund, intenționând să prelungesc cât mai mult acest dialog.

— Încearcă să stabilești singură, așa cum am făcut și eu în cazul dumitale.

În tăcerea care ne cuprinde sorbim din cafelele aburinde și aprindem câte o țigară.

— De acord... dar am nevoie de câteva amănunte în plus, povestește-mi ceva din viață.

— Orice?

— Orice, sunt convinsă că mă va ajuta.

— Ei bine. În copilărie era o mare plăcere pentru mine când, pe înserat, mă întorceam acasă împreună cu tatăl meu; eu mânam calul, așezat în vârful căruței încărcate cu iarbă proaspăt cosită care ne învăluia cu parfumul ei viu. Nu râde, nu fac altceva decât să-ți vorbesc despre mine, așa cum m-ai rugat.

— Da, da... n-am zis nimic, mai spune ceva, mai spune...

— ...Sau, simțeam cum mă îmbujora bucuria când la poarta noastră, pe o arșiță uscată de vară bolnavă, se opreau uneori două paparude, îmbrăcate în verde și negru, cântând și bătând din palme: „Udă-le, udă-le,

paparudele!”... iar eu mă rugam de bunica să-mi dea o cană cu apă să le ud, ca apoi să strig până în noapte prin toată curtea în gura mare: „Udă-le, udă-le, paparudele!”, speriind păsările și aducând la exasperare chiar și pe cei mai liniștiți dintre ai mei, care strigau la mine din te miri ce colț al casei: „Mai taci odată, măi, gură bogată!”

— O! am aflat, intervine ea cu o evidentă satisfacție. Ești avocat. Am reușit?

— Se pare că da. Mă dau eu învins, în timp ce o umbră vizibilă se așterne pe fruntea delicată a Laurei. Curbura umerilor ei devine mai accentuată și din nou își pleacă privirea.

Îmi apropii scaunul de al ei.

— Ce s-a întâmplat, Laura? Hai, spune-mi, îți va face bine.

— Am să încerc, răspunde cu glas scăzut dar hotărât De fapt, ar fi trebuit să consult un avocat... Cum să încep... cred că era prin august, anul trecut. Am avut câteva spectacole pe litoral și atunci l-am cunoscut pe Rudi, un comerciant de la o firmă de cosmetice care vine adesea la noi în țară pentru afaceri. Îi place muzica simfonică După primul concert mi-a trimis flori și m-a invitat prin telefon să cinăm împreună. În primul moment l-am refuzat, dar îmi făcuse plăcere că un bărbat m-a remarcat că s-a interesat unde locuiesc și că

vrea să mă întâlnească Am motivat că nu mă simt bine și dacă îmi va trece, am să-l sun du... L-am sunat. Cum să-ți explic, mă aflam într-un moment nefericit. Soțul meu era veșnic ocupat, muzica începuse să mi se pară obositoare, uneori fără rost... Pe scurt, eram într-o pasă proastă. Așa l-am cunoscut pe Rudi...

Era așa de delicat și de afectuos... un om mereu bine dispus, atent în orice ocazie. Știa atât de bine ce cadouri să cumpere, și, mai ales, cum să le ofere...

— Dar soțul tău nu era un om tandru?

— Îți va părea curios, continuă ea pe același ton, dar nu am nimic rău de spus despre soțul meu. Este o fire rece, însă și veșnic ocupat, pe când Rudi... A doua zi după întâlnirea cu el eram altfel, eram mult schimbată în bine... Apoi m-am întors la București și speram ca totul să fie ca înainte. Dar oricât ți s-ar părea de necrezut, mi-am dat seama că sunt îndrăgostită... Aveam nevoie de Rudi, duceam lipsa companiei lui pline de farmec.

Ne-am revăzut după puțină vreme, când am început să-l întâlnesc din ce în ce mai des, când florile lui erau nelipsite după fiecare spectacol. După puțin timp m-am hotărât și i-am spus soțului meu totul. N-am ascuns nimic, voiam să fiu liberă să-l întâlnesc pe Rudi fără a avea senzația că fac un lucru nepermis.

— Și ai divorțat?

— Nu. Soțul meu a refuzat... Mi-a spus că o căsătorie este ceva care se face pentru totdeauna.

Îi ofer din nou o țigară și apropiind flacăra albăstruie izvorâtă din brichetă, observ tremurul nervos al mâinilor ei.

— Și ce-ai făcut apoi?

— Am închiriat o cameră în oraș, unde m-am mutat cu o parte din lucruri. Aici primeam vizitele lui Rudi și chiar o parte din bagajele pe care le aducea. De câteva ori m-a rugat să-i duc niște pachețele la diferite adrese. Motiva că are unele obligații... Iar acum trei zile a fost arestat...

— Șt îi de ce se face vinovat?

— Nu știu... Sau. Mai bine zis. Am aflat cu puțin înainte de a ne întâlni. Am fost anchetată de un om eu o privire înghețată, îi aud și acum glasul dur: „Să spuneți adevărul și să nu ascundeți...”

— Da. Au o prezență oficială în timpul anchetei, de altfel, așa este și ofițerul stării civile sau un chirurg care îți spune liniștit: „Desfacem piciorul, aranjăm osul și apoi...”

— Da, dar anchetatorul de ieri dimineață... și nu înțeleg, el știe totul despre mine și Rudi, chiar mai mult...

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că Rudi era implicat într-o acțiune de

spionaj...

Glasul i se stinse... degetele mâinii în care ținea țigara îi tremurau mai tare.

— Și tu știai?

— Nu, răspunde ea grăbită, dar mi s-a spus că l-am ajutat, că pachețelele în care eu știam că sunt niște fleacuri cosmetice conțineau altceva... Mi-a cerut să-i spun toate persoanele la care m-a trimis Rudi și de la care am primit ca răspuns mici atenții pentru el.

— Și i-ai spus?

— Nu i-am spus.

— De ce?

Privește iarăși în jos și nu-i văd decât buclele blonde care-i acoperă fruntea plină de frământări.

— Mi-a fost frică. De altfel anchetatorul mi-a spus la plecare că mă mai așteaptă... Ce să înțeleg prin asta?...

— Să înțelegi că te așteaptă, dar nu oricât.

Își ridică brusc capul și îmi prinde privirea:

— Cine ești dumneata, Ștefan?

— E bine că ai început să pui astfel de întrebări. Dacă și în cazul lui Rudi procedai la fel. Nu cred că aveai necazuri.

— Ștefan... Lucrezi la procuratură?

— Nu, Laura, și ca să fii complet edificată, am să-ți mai povestesc o singură întâmplare din viața mea.

Zâmbește stingherită, dar am simțit-o cum se

concentrează.

— Eram în ultimul an al școlii de ofițeri, încep eu, fără să-mi rețin zâmbetul de această dată.

— Tu?... Dumneata, Ștefan? Nu cred!...

— Ai răbdare, te rog... Și întâmplarea a făcut să ne fie schimbat comandantul, nu știu din ce considerente. Noul șef, fără a căuta să ne cunoască cât de puțin, a adoptat o atitudine de o severitate exagerată. Nu rare erau cazurile când ne mustra pe nedrept. Dar tot întâmplarea a făcut ca în perioada aceea să vină în școală câteva ore pe zi o familie de rudari care cositoreau tacâmurile cantinei. De fiecare dată venea cu ei un băiețel care zburda tot timpul prin curtea școlii. Într-una din zile, un coleg îl oprește pe micuțul nostru oaspete. Îl ia în brațe și-l întreabă, așezându-i boneta pe cap:

— Al cui ești tu, măi piciule?

— Al lui Marin Fieraru, nene...

Și atunci colegul îi spune, cu un gând diabolic:

— Nu, băiețel, tu ești al lui Pribegea.

Așa îl chema pe noul șef. Și de atunci au început exercițiile cu noul „copil” al lui Pribegea, căruia i se aduceau biscuiți și bomboane numai ca să dea același răspuns oricui l-ar întreba.

Ochii Laurei își recăpătaseră culoarea și albastrul lor juca în lumina feței destinse.

Într-una din zile – continui eu – maiorul Pribegea ne reține din timpul liber pentru a ne aduce la cunoștință unele nemulțumiri personale. Și atunci, prin fața frontului, călare pe un băț, puștiul nostru cu un norișor de praf stârnit de „coada calului”, trece traversând pieziș platoul de adunare. Șeful, deranjat, se întoarce spre el, adresându-i întrebarea fatală:

— Al cui ești, măi țâcă?

Răspunsul veni fără ezitare:

— A lui Pribegea!

— Ștefan, nu știu ce să cred despre dumneata, spune Laura abia stăpânindu-și râsul.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, îi răspund eu, satisfăcut de noua ei comportare. Urmează să intru în serviciu și dacă mai rămân, voi da din nou ocazia unor stropi năstrușnici să râdă de mine. Cred însă că ar fi un fapt bine gândit dacă mâine te vei duce la anchetatorul „cu ținuta de gheață” și îi vei relata cu exactitate ce ți-a cerut. Și la fel de bine ar fi dacă în cursul acestei după-amiezi vei da un telefon omului care te așteaptă. El știe că sunteți legați pentru totdeauna.

— Și ce să-i spun, Ștefan? mă întreabă ea în timp ce ne ridicăm de la masă.

— Nu-i spune nimic, întreabă-l numai ce face. Dacă va urma o explicație serioasă, aveți destule să vă spuneți.

— Îți mulțumesc, Ștefan... și, mâine aș putea să-i povestesc colegului tău istoria cu copilul lui Pribegea?

— Da, poți să i-o spui... O cunoaște, dar o să-i facă plăcere s-o mai audă odată.

— Îți mulțumesc încă o dată, Ștefan.

— Mult noroc, Laura!

*

În timp ce-i privesc silueta depărtându-se. Îi spun în gând:

— Și eu îți mulțumesc, Laura. Cazul tău se apropie de o rezolvare definitivă.

Mă opresc din nou la telefonul aflat sub coloanele reci, O voce cunoscută îmi răspunde la celălalt capăt al firului:

— Alo!

— Tovarășe colonel, raportez...

„Cerc vicios”

De mai bine de-o jumătate de oră, căpitanul privea pistele de aterizare ale aeroportului, care de la înălțimea terasei semănau cu o pictură abstractă.

Aștepta cursa de Zürich cu care va sosi Mircea Bracaciu. Știa precis că Bracaciu va sosi cu avionul de Zürich. De altfel, apariția soției lui în holul aerogării îi confirmă așteptarea.

Lelia Bracaciu, femeie de o frumusețe frapantă, era însoțită, de Alex Dumitriu, prietenul apropiat al familiei, de brațul căruia se sprijinea, slăbită, probabil, de emoția așteptării.

Ceea ce nu știa căpitanul este cât a reușit Mircea Bracaciu să obțină pe „marfa” scoasă din țară în urmă cu cinci zile, când pleca cu aceeași cursă.

Și, mai ales, nu știa ce l-a determinat. Lăcomia? Speranța într-o escapadă de lungă durată pe bulevardele marilor metropole? Sau... a fost silit de împrejurări să procedeze așa? Dar ce împrejurări? Ce taină se ascunde în viața lui personală? Cum de-a fost în stare să copieze pagină cu pagină un dosar pe ale cărui file s-a aplicat cu grijă însemnul „strict secret”, ca apoi să încerce să-l vândă? Ce simplu ar fi dacă aceste dosare, la originea lor niște coperți banale, devenite valori pe măsură ce filele lor au însumat atâtea strădanii, ar putea să-și închidă coperțile la fel de strâns ca valvele scoicilor fermecate, pe care să nu le poată deschide decât inimile curate! Dar și atunci, cine știe?

La barul din stânga, Alex Dumitriu comandă o citronadă pentru Lelia Bracaciu și un coniac mare pentru el.

Cât de fericită arată Lelia Bracaciu datorită acestui Alex care, în lipsa lui Mircea Bracaciu. Îl suplinește, cel mai adesea depășindu-l. Așa sunt unii prieteni de

familie! mai ales când un astfel de om se numește Alex Dumitriu, pe care viața l-a purtat pe trepte amețitoare, pe înălțimea lor, dar și pe pante întunecate, presărate cu riscuri...

Era firesc ca Lelia Bracaciu să-l fi ascultat stupefiată povestind ceasuri în șir despre ghinionul care l-a pândit mereu, făcându-l să sufere. Și dacă n-ar mai fi și „alții" care greșesc, și rămân nepedepsiți!

Lelia Bracaciu se apropie de fereastra largă a aerogării, privind spre pista pe care urma să aterizeze avionul de Zürich. Gândurile ei porniseră în întâmpinarea lui M.B., cum îi spuneau ea și Alex, pentru că orice femeie, când este vorba de întoarcerea soțului dintr-o călătorie lungă, amână totul pentru mai târziu.

Lelia se întoarse spre Alex, reamintindu-și că un mare merit îi aparține acestuia în „formarea" lui Mircea Bracaciu.

Câte ore a pierdut Alex explicându-i ce înseamnă să trăiești într-o epocă modernă, făcându-l să înțeleagă că, pe zi ce trece, trebuie să vorbești cât mai mult despre colectivitate și să te intereseze, de fapt, numai interesele personale.

Da, numai experiența de viață a lui Alex a reușit să formeze din Mircea Bracaciu actualul M. B. Destul de greu, mai ales în prima parte, când, ca orice început, a fost dificil.

Gândiți-vă că voiajați pentru prima oară în străinătate. Închipuiți-vă că într-una din zile vi se comunică că urmează să faceți o deplasare. Imediat, veți întreba: pentru ce? Oricât ați dori să călătoriți, într-un asemenea caz veți întreba care este scopul deplasării, cine mai face parte din grup...? Apoi, veți pregăti deplasarea în sine, veți studia un documentar despre țara unde veți merge, vă veți procura eventual o hartă...

Ei, bine, nu-i așa. După experiența de viață a lui Alex Dumitriu. Așa ceva se întâmplă când urmează să pleci într-o călătorie turistică.

— Ascultă, Mircea – îi spuse Alex în una din numeroasele seri în care cina la familia Bracaciu – am auzit că urmează să călătorești în străinătate. E adevărat?

— Nu e tocmai sigur, răspunse Bracaciu, șovăind dacă să-i spună sau nu adevărul. Cineva îl sfătuise în aceeași zi să nu răspândească știrea plecării sale pentru că. În mod normal, vor urma întrebările – când, de ce acolo și nu în altă parte, dacă prezintă un avantaj sau nu, dar dacă...?!

— Ei bine, să știi că peste zece zile vei pleca. Îi spuse Alex. Am și eu „antenele" mele. Așa că ai putea să-mi spui adevărul, continuă el sorbindu-și afectat cafeaua.

De fapt, aflase despre plecarea lui Bracaciu de la Lelia, una dintre cele mai receptive „antene" ale sale.

— Spune-mi, te rog, insistă Alex, ce ți-ai propus să faci până la plecare? Sper că o pregătești de-acum pe cea de-a doua.

În fața acestui mod de a vedea lucrurile, Mircea Bracaciu nu știa ce să răspundă.

— Măi, băiatule, îi spuse Alex pe un ton părintesc, fii foarte atent pentru că, în funcție de cum va decurge prima deplasare, se va hotărî și frecvența celorlalte. Înțelegi?

— Sigur, Alex, voi căuta să rezolv tot ce mi se va cere, mă voi strădui...

— La naiba! îl întrerupse Alex, trăgându-și scaunul mai aproape de el. Doar ne cunoaștem de atâta timp. Știm cu toții ce înseamnă străduința ta. Cum să-ți explic eu ca să înțelegi mai bine? Tu nu faci parte din categoria fericiților, pe care oricine i-ar lua într-o deplasare pentru că sunt capabili să rezolve orice. Tu nu poți să lucrezi o noapte întreagă fără o oră de somn. Nu te pasionează munca, nu ești genul de om care să uite de orice altă preocupare când lucrează, îi argumenta Alex, enumerând cu ajutorul degetelor argumentele. Dar asta nu trebuie să te neliniștească. Dacă vei ști câți dintre cei care te-au propus și susținut au sau nu magnetofoane, care dintre ei ar primi, dacă i-ai oferi, unul, în mod discret, bineînțeles; câte sticle de whisky îți trebuiesc la întoarcere și pentru cine...

Așa a fost începutul, restul a desăvârșit Lelia Bracaciu care, în calitate de discipol al lui Alex Dumitriu. A fost ia înălțime.

— Are dreptate Alex, spunea ea ori de câte ori avea prilejul. Dacă raportul tău la întoarcere va fi apreciat necorespunzător? Dacă-l asculți pe el, atunci vei putea să-l predai liniștit – repeta ea pentru a nu știu câta oară.

*

A plecat în străinătate o dată, de două ori, de trei ori... Și n-au avut un merit în reușitele sale și ideile lui Alex Dumitriu? Bineînțeles că da!

Numai că, pe măsură ce, M.B. călătorea mai mult, devenea mai rafinat și cumpărăturile sale erau din ce în ce mai multe. Își rezerva din țară tichetul pentru suplimentul de bagaj. Și-atunci, i-au trebuit mai mulți bani. Și din nou l-a ajutat Alex cu sfaturile sale, care l-au împins mai departe pe drumul încurcăturilor.

M.B. își găsise omul care-i trebuia și pe care-l „punctase” la început cu o „mică atenție” oferită în momentul în care acesta pleca în oraș, fiind singur în autoturismul său. Treptat, mica atenție a devenit obișnuită, iar deplasările lui M.B. frecvente și cu probleme din ce în ce mai complicate. Și, pe măsură ce ești purtătorul unor astfel de probleme, devii cineva, ești văzut altfel, ești așteptat altfel.

— Domnule Bracaciu, nu știu cum să vă abordez ca să

mă înțelegeți exact, intervenise într-o seară unul dintre partenerii străini, poate aveți nevoie de ceva bani. Știți, pentru noi nu este o problemă când este vorba de dumneavoastră.

Dacă nu era o problemă pentru ei, s-a gândit M.B., de ce ar fi fost pentru el? Acceptase banii sub formă de împrumut.

— Am să vi-i înapoiez în țară, promisese el, formal. Desigur, nu-i mai restitui. Se și nici nu i-au fost ceruți... Acum însă avea nevoie, din nou, de o „consultație”.

Și tot la cină, la el acasă, îi spuse lui Alex, așa... într-o doară:

— Bătrâne, dacă aș vrea, ne-am putea face oameni...

Alex Dumitriu înțelesese că „prietenul” lui era înaripat de-acum de nebunia aventurii. Se eschivă să răspundă, rostind doar câteva cuvinte nesemnificative:

— Fii deștept, M.B., fii deștept!

Soții Bracaciu n-au știut și nici nu ar fi putut bănui că bunul lor prieten, întors acasă, nu a dormit toată noaptea. Alex realizase că Mircea Bracaciu mersese departe, iar flerul său îi spunea că M.B. a câștigat de câteva ori, s-ar putea să mai aibă câteva șanse, dar urmează să piardă...

Și-atunci, el, omul care-l îndemnase să se poarte „atent” în societate, nu trebuia să fie acuzat vreodată că îl instigase la o acțiune de trădare! Știa însă că în

asemenea „afaceri” unii se autodistrug, iar ceilalți culeg roadele.

Cum să treacă în categoria ultimilor? era întrebarea care-i provocase insomnia și mai ales frământările pentru găsirea unei soluții care să-i convină cu adevărat. Atunci s-a decis să se înfrupte din umbră, încercând să prelungească cât mai mult posibil agonia lui M.B., dar în așa fel încât „rezervele” sale să nu-i fie periclitate.

Și chiar de-a doua zi puse în aplicare noua tactică cu Mircea Bracaciu. Îl îndemna, îi dădea curaj, fără să discute vreodată concret.

— Așa-i viața! îi spunea el semnificativ, dacă ai o șansă trebuie s-o fructifici, altfel ocaziile ignorate se răzbună. Precum femeile respinse. Le vei căuta zadarnic mai târziu...

Într-o seară le povesti soților Bracaciu despre traiul fericit al unei familii, prieteni de-ai lui, rămași în străinătate...

— Eram într-o seară cu ei, povestea Alex, și le-am spus: Mă copii, mai ieșiți o dată, de două ori, și când v-ați aranjat situația acolo, rămâneți. Cu ce aveți aici, îmi spuneți mie ce să fac.

Cei doi îl priveau halucinați. Nu știau că, de fapt, Alex le povestise ce avusese el de gând să facă înainte de a fi prins și condamnat.

— Neapărat trebuie să fii „aranjat” acolo – continuă el

– altfel riști să mături strada. Fii tare, bătrâne, i se adresă lui Bracaciu, ridicându-se. Ce păcat că eu m-am împotmolit! îi mai spuse în loc de rămas bun.

Ca de obicei, îl conduse Lelia până la ieșire. Ajunși în holul locuinței, ea îl întrebă cu tristețe:

— Alex, de ce îl îndemni să facă așa ceva? Îl știi cât este de naiv și influențabil.

— Tocmai de aceea o fac, Lelia. Am un plan pe care am să ți-l divulg cu o altă ocazie. Noapte bună și fii liniștită!

Și, într-adevăr, auzindu-l vorbind astfel, Lelia Bracaciu a fost liniștită. Doar Alex era un om de cuvânt...

După câteva zile fără întâmplări deosebite, Mircea Bracaciu se întoarse de la serviciu cu un aer neliniștit, preocupat.

— Știi ce-a fost astăzi la noi. Mami? îi strigă el din sufragerie Leliei. S-a făcut o prelucrare despre comportarea noastră în exterior, despre păstrarea secretului.

— A fost interesant?

— S-a mai ținut o dată, acum este pentru a doua oară.

— Poate s-au mai făcut angajări și trebuiau să-i instruiască și pe cei nou-veniți, presupuse Lelia.

— Și eu cred același lucru, spuse el.

Nu înțelesese nimic din insistențele acelei prelucrări

repetate. Respinsese ajutorul care i se oferea în ultimul moment. În încheierea acelei ședințe de prelucrare, se anunțase că unele nelămuriri sau situații petrecute anterior, care au ridicat probleme, se vor analiza în cadrul unor discuții individuale.

Mircea Bracaciu nu avusese nimic de spus. Pentru el totul era limpede. Se apropia o nouă deplasare în străinătate, și de data asta voia să fie pregătit.

„Dacă veți avea vreodată o „marfă”, să nu ne evitați, îi spusese într-una din seri același partener. În pauza unui program de music-hall. Credem că v-ați convins că suntem o firmă serioasă!” Iar cu oameni serioși nu poți trata decât lucruri serioase – își spunea Mircea Bracaciu. Și așa s-a hotărât să se apuce serios de treabă. N-a fost prea dificil să-și creeze condițiile necesare pentru a copia lucrarea de valoare a colegului său. Filă cu filă! Rămas singur în birou, lăsa să cadă „din întâmplare” piedica yalei, trudind apoi cu maxilarele încleștate, stăpânit de spaimă, conștient de gravitatea faptei sale. Și-a pregătit cu grijă lucrurile pentru deplasare și totul a mers bine.

De la fereastra ovală a avionului, a privit surâzând clădirea aeroportului. Încerca să deslușească silueta Leliei și a lui Alex. I-a fost imposibil.

Cei doi se aflau deja în afara aeroportului, iar Alex căuta s-o convingă pe Lelia Bracaciu că în viitor lui M.

B i-ar fi imposibil să aducă în țară atâtea lucruri câte ar putea să cumpere.

— Gândește-te, draga mea. M.B. a început să aibă bani și va avea mereu mai mulți. Nu-l mai poate opri nimeni de-acum, el însuși nu se mai poate retrage. Important este ca tu să-l determini să depună bani la trei bănci din localități diferite, pe numele fiecăruia dintre noi. Să obțină pașapoarte „de acolo" pentru noi; se poate, știu eu că se poate, numai fotografii trebuiesc. Ia-l cu binișorul, Lelia, și „totul va fi în ordine"!

*

Spre capătul pistei de aterizare apăru, ca o jucărie, avionul de Zürich, care începu să crească pe măsură ce se apropia de cele două palete colorate ale dispecerului de sol. Odată cu încetarea zgomotului asurzitor al motorului, pe scara mobilă a avionului începură să coboare pasagerii. Căpitanul îi privi câteva clipe, apoi pătrunse într-o cameră unde erau aduse geamantanele cu etichete elegante.

— Acestea sunt bagajele tovarășului Bracaciu – i se adresă o tânără îmbrăcată cu uniforma sobră a vamei.

Îi mulțumi și, în timp ce ușa se închise în urma ei, revăzu în minte descrierea faptelor așternute pe hârtia la care privise ore întregi fără să poată descoperi autorul. O anonimă care descria cu atâta exactitate cele petrecute Cuprins de un gând neobișnuit, căpitanul

formă precipitat un număr de telefon, cerând urgent sprijinul colegilor.

Primii pasageri pătrundeau în aerogară, îmbrățișându-i pe cei care îi așteptau. Și. În timp ce în birou era introdus Mircea Bracaciu. De la celălalt capăt al firului se comunică un rezultat imprevizibil:

— Tovarășe căpitan, ați intuit bine, este scrisul lui...

Se apropie, privindu-l cu nedumerire pe cel care se descrisese în alte culori decât era în realitate. Îi întinse mâna, spunându-i pe un ton direct:

— Bine ai venit, tovarășe Mircea Bracaciu. Ai dorit să porți o discuție cu noi. Sunt căpitanul... te ascult...

— Vă rog să mă ajutați. Începu el emoționat. Sunt într-o mare încurcătură... Am avut multă încredere în Alex Dumitriu... Sper că m-am oprit la timp...

Ofițerul își opri privirea spre cele trei geamantane care stăteau așezate la picioarele lui Bracaciu.

— Sunt. Ca și goale, tovarășe căpitan. Conțin doar câteva cumpărături ieftine. Mi-am pregătit discuția cu Lelia. Și eu Alex... Asta mai târziu. Acasă, după ce voi cunoaște și părerea dumneavoastră...

Ofițerul îi notă numărul său de telefon, deschise ușa și-i făcu semn să se grăbească. Apoi, privi pe fereastră primirea „înduioșătoare” pe care Lelia și Alex i-o făceau lui Mircea Bracaciu.

Se auzi șuieratul ascuțit al locomotivei anunțând ieșirea șirului de vagoane din defileu, iar ritmul sacadat al roților crescu.

Bărbatul stătea rezemat în colțul compartimentului, umbrindu-și fața cu pălăria, nu pentru că ar fi vrut să doarmă, ci doar ca să nu participe la discuția ce se înfiripase. Era una dintre acele discuții spontane, în care oamenii spun sincer ceea ce gândesc, în care nimeni nu este menajat fiindcă, oricum, peste câteva opriri se vor despărți pentru totdeauna. Și atunci ce sens ar avea conveniențele?

Între persoanele din compartiment era singurul bărbat, așa că izolarea lui evidentă oferise partenerelor de călătorie prilejul de a-și mărturisi nestingherite gândurile.

Pe canapeaua din fața lui se afla o femeie în vârstă, ce părea preocupată numai de tabieturile ei, dacă judecai după felul delicat, un adevărat ritual. În care-și umplu o ceașcă cu cafea, turnând dintr-un termos acoperit de desene orientale.

— Fetele de astăzi, să nu fie cu supărare, începu ea discuția, sunt departe de ceea ce am fost noi la vremea noastră. Rochiile lor prea scurte sunt o dovadă grăitoare...

— Nu-i chiar așa. O întrerupse vecina de alaiuri, o persoană cam de aceeași vârstă. Uite, și dânsa este tânără și nu are o rochie scurtă, ci, dimpotrivă, foarte lungă. Doar că materialul are un model prea încărcat. Ați cumpărat-o de gata sau ați lucrat-o de comandă?

— Am cumpărat-o de la un magazin, răspunse tânăra pe un ton ce dovedea lipsa de interes pentru conversația celor două femei.

— Nu vă supărați dacă aprind o țigară, interveni prima femeie, întotdeauna la cafea fumez o țigară. Ei, noi am fost o generație care punea mare preț pe onoare, reluă ea, neluând în seamă argumentele vecinei, pe când acum, pe bărbați îi interesează mai puțin ce-a făcut soția înainte de a o cunoaște, pentru ei are importanță doar situația de moment.

— Și bine fac! o întrerupse cealaltă. Sunteți căsătorită? o întrebă pe tânără.

— Nu. Sunt numai logodită.

— Deci, ca și căsătorită, adăugă călătoarea de la fereastră, o tânără bronzată.

— Într-un fel. Da, urmă răspunsul suficient, de echivoc, care nu astâmpără curiozitatea celorlalte.

Bărbatul zâmbi în sinea lui. Nu se așteptase ca Georgeta Iliescu să întâlnească atât de repede pe cineva care să-i pună întrebări indiscrete. Ar fi discutat orice, despre piesele de teatru din ultima stagiune, noutățile

din magazine, excursii în străinătate, numai despre persoana ei nu era dornică să vorbească.

— Și ce ocupație are viitorul soț? o întrebă amatoarea de cafea.

— Este medic.

Desigur, și la ultima întrebare răspunsese cu un neadevăr. În realitate, era soția inginerului Emil Iliescu, de care-și legase viața în urmă cu doi ani. S-a lăsat atrasă de verva lui și, mai ales, de poziția și relațiile pe care le avea în institui.

Georgeta Iliescu, în afara unui fizic plăcut și bine îngrijit, îmbrăcată elegant, era o persoană greu de definit. Terminase cursurile unei școli tehnice cu eforturile disperate ale elevilor submediocri și, mai ales, prin intervențiile pe care numai familia le poate face în astfel de cazuri. În cadrul institutului unde-l întâlnise pe viitorul soț, era cunoscută mai mult datorită originalității și eleganței rochiilor. Nu i se repartizau niciodată lucrări pretențioase, pentru că exista riscul obținerii unor rezultate eronate. După căsătorie însă, a început să fie privită cu alți ochi. Se discuta mai puțin sau aproape deloc despre incapacitatea ei, iar datorită preferinței soțului de a lucra împreună, a început să fie nelipsită din grupul colaboratorilor acestuia.

Căsătoria adusese unele schimbări și în felul ei de a fi. Zilnic își vizita o veche prietenă, cel puțin s-o vadă, dacă

timpul nu-i permitea să rămână la o discuție mai lungă. În casa Mirelei Aldea, o profesoară de pian, care dădea din când în când meditații, se simțea „mai bine decât acasă”, cum obișnuia să-i spună adeseori prietenei sale. Exista acolo o atmosferă relaxantă, creată de partiturile întinse peste tot și de revistele de modă pe care Mirela le primea de la cunoștințele sale din străinătate.

Locuința profesoarei Aldea nu avea reguli: cei care veneau acolo făceau ceea ce doreau. Era o „casă a spiritului liber”, cum obișnuia să spună Mirela Aldea amicilor săi.

Uneori, în toiul unei discuții despre „vârfurile” institutului, despre animozitățile și invidiile de acolo, subiecte pe care Mirela Aldea le prefera oricăror altora, se întâmpla să sosească un alt „obișnuit al casei”. Atunci, ele își continuau discuția netulburate, în timp ce musafirul răsfoia o revistă sau asculta muzică.

Nu o dată se întâmpla ca în una din camere să se odihnească vreunul dintre prietenii Mirelei, iar alături în sufragerie să fie în toi o partidă de bridge. Fiecare obișnuit al casei știa unde se află sticla cu coniac. În care compartiment al frigiderului este berea, unde ținea Mirela cafeaua și unde zahărul.

Nu aducea nimeni ceva pentru a reîmprospăta ceea ce consumase. Întotdeauna proviziile erau completate cu grijă de Mirela, și acest fapt nu mai părea nimănui

curios.

Alteori, se întâmpla ca Mirela să nu fie acasă. Obișnuia ca o zi pe săptămână să treacă prin magazine. Era ziua când locuința ei se acoperea de umbra cenușie a întâlnirilor adulterine.

Despre toate acestea. Emil Iliescu știa foarte puțin. O cunoștea vag pe Mirela, o bună prietenă a soției. De altfel, nu-și făcea o preocupare din a controla relațiile și modul în care soția lui își folosea timpul în afara familiei. Aștepta însă ca aceasta să-i relateze noutățile din „casa spiritului liber”. De fapt, acolo nu se petreceau lucruri ieșite din comun. Cel mult, atmosfera avea ceva ce o situa în afara normalului. Dar Georgeta Iliescu evita s-o descrie soțului...

Emil Iliescu n-avea de unde să știe că în urmă cu aproape un an începuse să apară în casa Mirelei Aldea un bărbat atrăgător, Iulian Marcu. Apărea acolo ca din întâmplare. De fiecare dată când Georgeta își vizita prietena După câteva asemenea întâlniri, existența unui interes din partea lui pentru tânăra femeie era de netăgăduit. Nu se știe însă în ce măsură Mirela Aldea avea un amestec aici. Întotdeauna, două prietene, oricât de bune ar fi, păstrează între ele o anumită rezervă.

Iulian Marcu emigrase în urmă cu câțiva ani. Plecase „cu acte în regulă”, cum obișnuia să spună adeseori, și revenea foarte des în țară, în interes de afaceri. Își

prelungea vizitele de fiecare dată, descoperind între timp cât de mult își iubea locurile natale.

În casa Mirelei, Iulian Marcu se simțea cum nu se poate mai bine. Se prezenta întotdeauna bine îmbrăcat și bine dispus, purtând asupra lui o nelipsită geantă diplomat, din care, de câte ori o deschidea, un mecanism ingenios răspândea în încăpere frânturile unei melodii.

Pe fondul acestei muzici delicate, cavalerul Iulian Marcu oferea cadouri, mult gustatele cadouri, însoțite de cuvinte frumoase. Cât mai alese și plasate în momentele potrivite.

După câteva întâlniri. Cavalerul a reușit să trezească din starea latentă în care se aflau părțile slabe ale firii Georgetei Iliescu.

— Nu-ți face iluzii, Georgeta, îi spuse el într-una din zile. Nu vei realiza mare lucru dacă vei continua să-ți apreciezi cunoștințele și rezultatele muncii prin afirmațiile celorlalți, prin ceea ce cred ei despre tine. Oamenii sunt ființe subiective. O perioadă de câțiva ani ești subapreciată de un om despre care auzi într-o bună zi că a fost destituit. Pur și simplu calificat drept incompetent. Ai auzit de astfel de cazuri?

— Am auzit.

Deci, un incompetent ți-a apreciat negativ rezultatele. Frec câteva zile, o lună, două și oamenii își mai amintesc

sau nu de el, dar ce se întâmplă cu acele calificative pe care le-ai primit? Ele rămân și te țin încovoiată sub asprimea unei judecăți nedrepte. Așa că ascultă sfatul unui bun amic. Crede numai ceea ce consideri tu real despre tine, nu ce doresc alții.

După câteva discuții de acest gen, Georgeta Iliescu începu să-și dorească un alt loc în viziunea societății. O cuprinsese dorința omului slab de a ocupa o poziție importantă, de a deveni interesantă prin ea însăși. Dar felul în care a încercat s-o facă nu i-a fost pe plac sfătuitorului ei care a intervenit prompt:

— Nu așa se obține un loc printre oameni! Nu trebuie să te lansezi în discuții de felul acelora de care mi-a povestit Mirela. Nu certându-te vei obține ceea ce meriți, ci dimpotrivă, purtându-te amabil cu toată lumea, afișând un zâmbet de adevărată plăcere când întâlnești pe cineva, chiar dacă este ființa cea mai lipsită de interes pentru tine. Îți trebuie o poziție în lumea ta, dar este mai important să cucerești una în lumea noastră, pe care o vei descoperi la timpul potrivit.

Au urmat ore întregi de discuții, de argumentări, până când Georgeta Iliescu a înțeles că lumea pe care Iulian Marcu i-o prezentase era ceva cu totul aparte.

Seara, înainte de culcare, se oprea în fața oglinzii privindu-se îndelung. Printre undele răsfrânte ale cristalului se vedea prinsă într-un „cerc mondial”, cura

îl numise Iulian Marcu, ea fiind una din verigile sale strălucitoare.

— Noi vom aparține altei lumi, Georgeta. Vom face parte dintr-un „cerc mondial”, vom avea o țară fără stâlpi de hotar, căci sufletele noastre nu pot fi înconjurate de liniile întrerupte ce marchează granițele pe hărți. Nu suntem niște ființe oarecare, gândim și trăim altfel decât ceilalți, fără a da cuiva satisfacția de a ne cunoaște. Ai mai auzit de astfel de cercuri, care au supraviețuit marilor cataclisme ale omenirii. Ce poate fi mai plăcut decât să știi că strălucești alături de „frații tăi”, într-o lume numai de ei cunoscută! Vom strânge în fiecare zi, adunând la un loc, comorile lumii pentru ca, atunci când va veni vremea, fiecare dintre noi să fie chemai în fața supremului arbitru și recompensat așa cum se cuvine. Iar tu vei putea fi una dintre bijuteriile noastre cele mai valoroase.

La început i se păruseră de neînțeles cuvintele lui, dar cadourile pe care le primise o îndemnau să reflecteze și o făceau să creadă că lumea despre care vorbea Iulian exista cu adevărat.

Primise un inel cu o piatră delicată de safir, căruia îi admira adeseori strălucirea, văzând în ea zâmbetul amețitor al „marelui arbitru”, în ziua împărțirii comorilor...

La următoarea întâlnire îl întrebă dacă Mirela Aldea

făcea parte din același cerc.

— Nu trebuie să pui întrebări care ți-ar aduce răspunsuri aspre, îi spuse el cu o mină nu tocmai îngăduitoare. Să nu discuți asemenea lucruri decât cu mine. Dacă dorești să te retragi, fă-o de acum. După aceea va fi mai greu.

Urmă o pauză. Printre copacii din grădină treceau chemările vântului către frunzele triste ale toamnei. I se făcuse frig de teama de a nu fi înlăturată de cei pe care începuse să-i „înțeleagă”. Mânia din glasul lui Iulian îi confirmase că ceea ce crezuse despre Mirela era adevărat.

Se întoarse acasă frământată de noile griji ce o apăsau. Cuprinsă de spasmele dezechilibrului...

...Parcă obosită de flecăreala celor două tovarășe de călătorie mai vârstnice, tânăra de la fereastră se adresă Georgetei Iliescu:

— Unde coborâți?

— La Constanța, răspunse Georgeta Iliescu, ridicându-se. Nu știți, e departe vagonul-restaurant?

— Al doilea vagon spre locomotivă, spuse bărbatul. Dar cred că e aglomerație...

Se ridică și el, își luă geanta de voiaj din plasă, o desfăcu, observă strălucirea intermitentă a becului de culoare verde plasat discret într-o latură a genții. Primea astfel confirmarea că Iulian Marcu se afla în prima

stație, în așteptarea Georgetei Iliescu. Închise geanta și se grăbi spre ușă, salutând politicos pe tovarășele de călătorie.

*

În fața gării îl aștepta o mașină cu doi bărbați înăuntru. Urcă. Mașina porni în goană spre ieșirea din localitate.

— Avem legătura cu echipajul de control al circulației, spuse subofițerul de la volan.

Luă microfonul cu un gest scurt, apăsând clapele de emisie.

— Sunt „Condorul”, răspundeți cum mă auziți.

— Vă auzim foarte bine, recepție.

— Executăm varianta a doua. Acționați cu hotărâre. Este foarte important ca „Scorpionul” să coboare din mașină, pentru a-l împiedica să distrugă materialul.

— Am înțeles, vom acționa conform planului.

Îi spuse apoi subofițerului să micșoreze viteza. În fața lor se zărea silueta Renault-ului de culoare albastră al Mirelei Aldea, pe care Iulian Marcu îl împrumutase.

În aceste momente, probabil că Georgeta Iliescu îi plasa spionului copiile fișelor cu ultimele rezultate de laborator. I le va da cu mâna tremurândă, cu o ușoară slăbire a simțurilor. Într-o apropiată stare de leșin, caracteristică celor care înfăptuiesc pentru prima dată o astfel de faptă. Din acest moment, Georgeta Iliescu se

desprindea din rândul celorlalți, rătăcindu-se alături de un străin. Erau clipele în care nu urmărea decât încheierea acestei călătorii, de-acum înainte avea să privească oamenii cu suspiciunea celui urmărit.

Cu câtva timp în urmă, unul dintre colegii bărbatului din tren schimbase câteva cuvinte cu inginerul Iliescu:

— Cum vă petreceți timpul liber, tovarășe inginer?

— Ca și dumneavoastră, răspunsese malițios inginerul.

— Dar soția? urmase o nouă întrebare. Vă întreb foarte serios, astăzi timpul liber este o problemă pentru oricine. Spuneți-mi, nu aveți necazuri în familie pentru că sunteți prea ocupat la serviciu?

— Nu. Nu am, răspunsese convingător inginerul. Soția mea este o ființă înțelegătoare. Știe că singura mea pasiune este munca de cercetare. Pentru a evita neînțelegerile de genul celor de care-mi vorbeați, ea își programează cum dorește orele libere. Merge la cumpărături, face vizite unor prietene și cam atât...

Bărbatul privi ceasul de la bordul autoturismului. Peste zece minute va avea loc descinderea la casa profesoarei Aldea. Se vor găsi acolo instrucțiunile pe care Mirela Aldea le primise prin Iulian Marcu și câteva obiecte de valoare pe care urmau să le ofere noilor musafiri ai „casei spiritului liber”. În ultimul timp, profesoara plasase în locuință două magnetofoane

ultrasensibile, cu care înregistra în secret confidențele prietenilor.

— „Condorule”, obiectivul a intrat în raza noastră de acțiune, se auzi glasul echipajului de circulație.

— Comunicați-ne poziția, recepție.

— Kilometrul 98, viteza 110, au efectuat o depășire riscantă la kilometrul 97.

— Menținem legătura, răspunse calm „Condorul”.

Privi prin parbrizul mașinii, dar gândul îi era mereu la planul de acțiune pentru prinderea în flagrant a celor doi, pe care îl refăcuse de câteva ori în ultima noapte.

„Condorule”, kilometrul 93, aceeași viteză, recepție.

— Acționați! comandă cu glas puternic, în timp ce mâna se încleștă pe marginea scaunului. Accelerează, îi spuse apoi subofițerului care se aplecă ușor asupra volanului.

Trecură pe lângă autoturismul miliției, staționat în apropierea Renault-ului albastru. Iulian Marcu, aparent liniștit, achita unui subofițer costul amenzii.

Opriră paralel cu Renault-ul, despărțindu-i pe cei doi Din spatele mașinii, doi ofițeri îl prinseră pe Marcu de braț, prezentându-i mandatul de arestare. Bărbatul se apropie de Georgeta Iliescu care rămăsese împietrită, privind fix undeva în gol.

— Poftiți în mașina cealaltă, îi spuse deschizând portiera. Ne întoarcem acasă. Ce rost ar mai avea

această deplasare a dumneavoastră, care se numește „în interes de serviciu”? În interesul cărui serviciu?

Străbăteau drumul înapoi, în mersul întins al roților îl cuprinsese oboseala și, în timp ce întredeschidea fereastra, subofițerul îl întrebă cu înțelegere:

— Puțin obosit, tovarășe căpitan?

— Puțin, da... răspunse. Mă gândeam la ceva care ți se va părea hazliu.

— La ce anume? întrebă șoferul ca să spună ceva.

— Mă gândeam la modă. Am ajuns la concluzia ea-mi displac rochiile lungi, explică privind discret spre Georgeta Iliescu, care stătea în aceeași poziție rigidă, cu o pronunțată paloare a obrajilor.

La ce se gândea oare? Intuia arestarea Mirelei? Erau în casa acesteia lucruri de care să-i fie teamă? Existau oare acolo dovezi compromițătoare?...

— Sigur, tovarășe căpitan. Încuviință subofițerul Mini-jupa este cu totul altceva!

Licitație

În zilele cu ploaie măruntă. Bolnăvicioasă, trecerea prin porțile orașului devine anevoioasă, primejdioasă chiar, datorită virajelor scurte și a pietrei cubice alunecoase care acoperă povârnișul. Dar în dimineața asta vremea fusese blândă, potolită, purtând doar

aureola curioasă a răsăritului.

— Contempla razele dimineții, spuse cineva cu vocea gâtuită de emoție, privind la bolidul care, ieșind din șosea, se sprijinise într-un stâlp de beton.

— Formidabil! se auzi un altul din grupul de oameni veniți la locul accidentului, atrași de curiozitate. Să iei în plin un stâlp ca ăsta fără ca accidentul să-ți fie fatal, asta înseamnă adevărat noroc!

— N-a avut viteză, continuă altcineva dintre ei, un agent de circulație a încercat motorul cu câteva minute înainte și funcționa normal. Caroseria s-a „șifonat" puțin – ceea ce mă face să cred că circula liniștit... altfel...

Nu a fost deloc așa doream eu să strig din toate puterile ca să mă audă toți – și nu contempla deloc peisajul! Îl preocupa ceva prozaic. I s-a părut că o mașină din spate se „lipise" de el și atunci a vrut s-o „piardă" țâșnind cu toată viteza. De fapt, mașina care trebuia să-l. „deranjeze" se aflase tot timpul în fața lui.

Oamenii se răspândiră unul câte unul. Acum cunoșteau cele întâmplate. Pornisem în urma lor având încă în minte imaginea bolidului cățărat pe stâlpul de ciment și zornăitul „securitului" în momentul izbiturii.

O mașină apropiindu-se din față frână brusc alături de mine. Din ea coborî Filip cu chipul congestionat.

— Ce-i nou? îl întrebai eu fără să mă opresc. Simțeam nevoia să merg pe jos, apăsând asfaltul cu fiecare pas,

ca să înlătur tulburarea care mă cuprinsese.

— Scapă – răspunse Filip. Doctorul mi-a spus că scapă. Va rămâne în spital cel mult două săptămâni. După ce și-a revenit, a întrebat ce s-a întâmplat cu mașina. Au râs toți și i-au răspuns că, oricum, arată mai bine decât el.

— Bine, Filip, altceva?

— I-a spus doctorului că dorește să dea o procură pentru vânzarea mașinii la licitație. A pus însă trei condiții.

— Care sunt?

— Licitația să aibă loc mâine; a doua condiție: mașina să fie expusă de la ora opt dimineața, iar a treia: locul de desfășurare să fie lângă Shop-ul din centru și ora de începere – trei după-amiază.

— Și astea sunt trei condiții, Filipe?

— Trei, patru, cinci, astea sunt. Sigur e faptul că mâine, la trei după-amiază, începe licitația.

— Crezi că în mașină se află ce ne interesează?

— Sunt convins. L-am văzut discutând despre vânzarea mașinii, locul unde să fie expusă, ora... știți... este c-un picior în groapă, dar nu-l interesează decât condițiile în care se va face vânzarea mașinii.

— Ai dreptate, Filipe, se va obține și un preț bun pe ea, vei vedea! Să ne întoarcem la sediu.

*

Dimineața, oameni de tot felul se învârtiseră ore în șir în jurul mașinii, iar cu câteva minute înainte de începerea licitației apăruseră figurile simandicoase ale orașului. Fiind duminică, se adunase multă lume dornică să urmărească ce se va întâmpla.

Printre cei strânși îl zării pe Toni Bela. La brațul lui, agățată cu amândouă mâinile, o tânără frumoasă, blondă, seducătoare.

li priveam părut auriu rostogolit în valuri amăgitoare, gândindu-mă că orice femeie se simte bine când are alături de ea un bărbat. Dar, atunci când bărbatul de ală turi este unul „puternic", femeia are toate motivele să devină fericită, iar visele ei sunt tulburate doar de gândul că l-ar putea pierde. Privirea ei spunea că îl însoțește pe Toni în mod dezinteresat la această licitație. Probabil că nici nu înțelegea dorința lui să cumpere o mașină la „mâna a doua" după ce fusese accidentată. Dar lucrul ăsta avea prea puțină importanță pentru ea. Esențial era să fie cu el, ce urma după aceea rămânea de văzut.

Bela Toni era un bărbat de 43 de ani, celibatar, posesorul unei vile proprietate personală și al unui cont în bancă exprimat în valută și lei. În urmă cu trei ani își regăsise în străinătate o rudă care făcuse avere și care îi transfera bani cu regularitate. Avea, așa cum obișnuia el să spună, o mică rentă viageră.

Cei doi se opriseră în fața unei vitrine. Toni era îmbrăcat eu o haină dintr-o blană veritabilă, exagerat de lungă. Tânăra îi arăta o ie pe care mâinile harnice ale unei fete visătoare plânseseră pe ea flori după modelul celor sculptate pe fereastră de dălțile gerului în nopțile de iarnă.

Privind-o, eram înclinat să cred că adevărata fascinație n-o produc atât persoanele despre care se știe că au bani, cât mai ales cele care îi risipesc. Este de-a dreptul diabolică plăcerea unora de a strânge cât mai mulți bani, dar mai ales plăcerea altora de a-i arunca. Și în jurul lor se strâng câțiva care așteaptă ea „idolul" să împrăștie iar ei să adune pe ascuns, cu tenacitate, din rămășițele ospățului. Nu se vor întreba niciodată de unde vin acești bani, sau de ce îi aruncă cu atâta ușurință...

Zgomotul celor adunați se înteți, împrăștiindu-mi gândurile, semn că licitația urma să înceapă.

M-am îndreptat spre Filip, care se așezase undeva în dreapta.

Cel ce urma sa conducă licitația se urcase pe o mică tribună improvizată.

Treizeci de mii de lei pentru un „Mercedes-Benz" automatic, model...

Patruzeci de mii. Aruncă Toni Bela. Întrerupându-l, fapt destul de rar întâlnit la o licitație.

— Patruzeci și una, strigă cineva din spate.

— Patruzeci și două, apăru altcineva de lângă el.

— Cincizeci de mii, plasă Toni Bela, producând murmure de uimire printre cei de față.

Îl cunoșteau toți pe Toni Bela. Îl știau un om dintr-o bucată, om cu preocupări serioase, pentru care timpul înseamnă mult. Și eu îl cunoșteam, sau, mai bine zis, știam multe despre el. Înainte de a-și „regăsi" rudele din străinătate, îl cunoscuse pe John Sven, un turist care venea în fiecare an la noi în țară. După câteva excursii făcute împreună, s-au înțeles. Oameni dintr-o bucată!

— Dacă vrei s-o duci bine, ascultă-mă pe mine, Toni – îi spusese John Sven. Scormonind tutunul din pipă cu un bețișor de chibrit.

— Eu vreau s-o duc bine „dincolo", John, își precizase Toni poziția.

— Cum dorești, nouă ne este indiferent. Că îți vom face un cont afară, ceea ce este destul de simplu sau găsim o modalitate ca să-i folosești aici, pentru noi este același lucru.

Dar cu timpul Toni a înțeles că el valorează ceva aici, pe când „acolo"...

— Cincizeci și una de mii...

— Cincizeci și două...

— Cincizeci și cinci de mii, aruncă din nou Toni. Vroia să încheie repede târgul. Acesta era genul lui.

Dar astăzi se grăbea mai mult ca oricând. Oamenii angajați în „jocul fără ieșire” al trădării sunt întotdeauna grăbiți. În alergarea lor, învăluiți în aburul inconștienței, știu doar că undeva, în apropiere, se mai află cineva. Când acel cineva îi va depăși, atunci cursa va lua sfârșit. Dar până atunci trădătorul își joacă cartea.

— Cincizeci și șase de mii...

— Cincizeci și șapte...

— Șaizeci de mii, îi auzii iarăși vocea.

— Fantastic e omul ăsta! zise cineva lângă mine.

Da, Toni Bela părea astăzi, într-adevăr, fantastic. Nu aveam de ce să-i port pică celui ce vorbise lângă mine.

— Șaizeci și cinci de mii... strigai eu, ridicând brațul drept în timp ce în jurul meu izbucnise un zgomot asurzitor.

Se găsise, în sfârșit, cineva care să se bală cu Toni Bela. Simțeam privirile încurajatoare ale celor de față. Voiau să le ofer satisfacția de a-l învinge pe Toni Bela, omul îmbogățit peste noapte, despre care nu și-ar fi închipuit nimeni că banii pe care îi arunca erau răsplata trădării.

— Șaptezeci de mii... răspunse Toni.

— Optzeci... replicai eu sarcastic după ce i-am șoptit lui Filip la ureche: Vrea să cumpere mașina cu orice preț. Dar m-am întors imediat simțindu-mă tras de mânecă:

— Ce naiba, dați o avere pe „bușitură” asta?

— Și ce aveți cu mine? răspunsei eu printr-o întrebare. Iritat de glasul celui ce voia să-mi dea un sfat prietenesc. Un glas încărcat de mânie, un ton deloc dezinteresat, așa cum dorise să fie. I-am făcut semn lui Filip. Nu-l cunoștea.

— Optzeci și cinci de mii... strigase Toni în timp ce Filip se strecura ușor după „binevoitorul" meu. Cei prezenți îmi așteptau replica. Blonda de lângă Toni mă privea admirativ. Devenisem interesant.

— Nouăzeci și cinci de mii... am spus eu liniștit, afișând un zâmbet în colțul gurii. Mă gândeam ce-ar spune tata dacă ar auzi că am oferit 95.000 de lei la o licitație pentru cumpărarea unei mașini accidentate. Atâția bani, după ce îi explicasem în câteva scrisori că vom repara gardul curții anul viitor pentru că „va fi ceva cheltuială". În scrisoarea aceea îl rugasem să mă aștepte să scoatem împreună cele câteva sticle cu vin pe care bătrânul le îngroapă an de an în spatele casei. Numai pământul din curtea noastră putea să păstreze câteva sticle de vin pentru mine. Pământul aspru, uscat și înghețat, pe care îl văd atât de rar...

— O sută de mii de lei. Strigă Toni, congestionat.

Îl privii eu ochii întredeschiși, purtat de ghidurile mele.

— O sută zece mii, domnule Bela... îi strecurai un nou fior.

Filip se întorsese lângă mine. Puteam să închei.

— Nu-i nimic, răspunse Toni Bela, îmi sunteți simpatic! Și strigă spre surprinderea tuturor: O sută unsprezece mii...

— S-o stăpâniți sănătos! îi spusei eu. În timp ce asistența rămăsese nedumerită de felul în care se încheia această dispută interesantă. Am o singură rugăminte, domnule Bela. Dați-mi voie să șofez și eu câteva minute.

— Cu multă plăcere, făcu Toni, mi-am dat seama cât de mult ați dorit-o.

Am pornit ușor, demarând cu atenție printre oamenii care circulau în toate părțile. Filip ocupase locul din spatele meu, având alături pe tânăra cu părul seducător, iar Toni se așeză comod, cu brațul scos afară, salutându-și prietenii. Câștigase din nou! Imagine curioasă să vezi un om bucurându-se atâta pentru că a cumpărat o mașină accidentată, cu parbrizul spart. Dar câțiva dintre cei care asistaseră la licitație știau că mașina era a lui John Sven și mai știau câte ceva și despre ce fel de relații existau între el și Toni Bela. De altfel, după puțin timp trebuiau să sosească instrucțiunile. Da, instrucțiunile pe care Filip împreună cu doi colegi de la criminalistică se chinuiseră toată noaptea să le decripteze. Se solicita obținerea unor materiale deosebite.

*

Mai erau două ore până dispăreau vălurile cernite ale nopții când am sunat la ușa inginerului Radulian. Apăruse în ușă cu părul ciufulit și ochii buimăciți de somn.

— Dumneavoastră?! Poftiți, veniți în sufragerie, Sunt singur acasă. Ieri au plecat soția și copiii, i-am trimis la munte.

— Tovarășe inginer, îmi pare rău că vă deranjez, la ora asta târzie.

— Ei, lăsați... Despre ce e vorba?

Am desfăcut hârtia cu instrucțiunile în clar și i le-am dat să le citească.

— Îmi pare rău, răspunse inginerul, stăpânii acestor domni solicită de-acum lucruri care nu mai pot fi „prelucrate”.

Aveam încredere în afirmațiile lui. Cu doi ani în urma discutasem cu el așa... în linii generale, despre un caz care era, de fapt, real și-i cerusem părerea dacă puteam pune în „circuit” o marfă care să fie bine apreciată.

— Vă aștept mâine seară la mine acasă. Aduceți tot materialul și... încă ceva, beți cafea?

— Da, i-am răspuns eu.

— Atunci e-n ordine, două-trei nopți albe și veți vedea ce bani frumoși vor scoate prietenii dumneavoastră cu ceea ce vom pregăti noi împreună.

*

— Bun motor! spusei eu. Așa, ca pentru mine și părăsii artera principală cu viteză. Intrarăm pe o alee liniștită și oprii în fața unei porți închise. Claxonai insistent.

— Ce faceți? mă întrebă blonda.

— Aveți răbdare! îi spuse Filip în timp ce intram prin porțile deschise de subofițerul din post.

— Avem tot timpul să discutăm – continuai eu, gândindu-mă cum va reacționa această femeie care zâmbise aproape întreaga zi când va fi întrebată la ce adrese obișnuia să ducă „cadourile” lui Bela după întâlnirile sale cu John Sven. Va fi rândul meu să întreb:

— Ce-ați făcut?

*

Coboram alături de Filip treptele cu pași lenți. Mă simțeam epuizat. Afară se pornise un vânt rece, înviorător.

— Să știți că eu n-am să uit curând accidentul de alaltăieri... A apărut în spatele nostru ca din pământ... Mi-am zis: „Filipe, ăsta te aruncă peste parapet... Ne vedeam catapultați prin parbriz și mașina rostogolindu-se...

— Hei, Filip. Îl întrerupsei. Oprește-te! mai avem până când vom fi pensionari...

Vă iubește Hans?

Încet, încet, trenul lăsase în urmă animația peroanelor și, păstrând pe chipul său cenușiu o tentă ușoară de melancolie, ne scoase în afara vieții cotidiene a orașului.

În compartimentul în care ne aflam, întâmplarea nu-mi hărăzise locul preferat, aveam în schimb alături de mine numai tineri, o societate veselă.

Privesc pe ceilalți de câteva minute. Îi privesc cu grija, neinsinuant. Privesc întâi bărbații, lucru mai puțin riscant, apoi ochii îmi alunecă ușor pe lângă cele două fete. Toți sunt tineri, iar fețele lor degajă avântul asemănător șuvoaielor primăverii.

— Violeta, ce-ai spune de-o cafea fierbinte?

— Bună idee. Mihai, dar cum ne descurcăm? răspunse tânăra cu o voce ușor afectată.

— Simplu: mergem la vagonul-restaurant și-i spunem responsabilului că vrem să facem un test cu o cafea adusă dintr-o plantație pierdută în pădurile tropicale în câțiva saci purtați pe plute, pe corăbii, apoi în desagii unor bieți catâri. Important este să o prepar eu!

— Poate ar fi cazul – interveni al doilea bărbat, să fim puțin mai temperați. Mergem la vagonul-restaurant și pur și simplu comandăm câte o cafea...

— Poate... interveni a doua fată, cu un ton flegmatic – poate ar fi cazul să... Glasul ei era vădit ironic. Eu nu

merg, continuă ea, întorcându-și apoi privirea spre fereastră.

— Gata cu discuțiile, deranjăm lumea, interveni cel care vorbise primul. Mergem cu toții la o cafea, indiferent ce-i vom spune ospătarului. Cafea să fie!

— Eu nu merg, repetă fata de lângă fereastră.

— Alina, te rog, și mie îmi trece cheful ori de câte ori îl aud pe „pământeanul" ăsta chemându-mă la activitate „firească", dar uneori se întâmplă să aibă dreptate.

— Nu, Anton, el să facă pe șeful dacă a fost numit, dar nu vreau să-mi strice voiajul.

— Alina, îmi pare rău... încercă cel care, probabil conducea grupul. Nu înțeleg de ce te deranjează opiniile mele?!

— Nu-i nimic, interveni cealaltă fată, dornică să pună capăt discuției. Mergem ceilalți, iar Alinei am să-i aduc eu cafeaua în „pătuț". De la o vreme este mereu visătoare.

Și. Fără să mă bage în seamă, tinerii ieșiră cu zgomot și în compartiment pătrunse țăcănitul monoton al roților.

Pe ecranul întunecat al ferestrei, micșorat de silueta Alinei, începură să apară lumini răzlețe, anunțând apropierea unei localități. M-am ridicat de pe locul unde stătusem nemișcat până acum și m-am apropiat

de fereastră.

— Nu vă supărați, aș vrea să deschidem puțin fereastra. Se apropie o gară pe care o știu de mult. Are peronul încărcat cu castani și mărturisesc că-mi place să privesc frunzele de castani.

Alina mă privi surprinsă, dându-și seama că eram acolo, un străin ciudat căruia îi place să privească frunzele de castan.

— Vă rog, poftiți, răspunse ea, rămânând mai departe la fereastră.

Blând, pulverizând nori de abur, scârțâind când și când, trenul se opri, ca apoi să plece la fel de lin, fără grabă, lăsând în urmă becurile suspendate printre castanii ce ocroteau zidurile cărămizii. Închisei fereastra urmărind mai departe trecerea caselor pe lângă noi, a caselor de margine de oraș.

Alina se așezase pe cealaltă canapea. Iată-ne, deci numai noi doi, despărțiți de măsuța mobilă a compartimentului. Continuam să privesc afară. În timp ce rânduiam în minte zeci de întrebări pe care urma să i le adresez, căutând-o pe cea mai potrivită.

— De când vă plac frunzele de castani? mă surprinse întrebarea ei.

Rămăsei puțin pe gânduri.

— Ce-aș putea să vă spun?...

Fără voia mea, amintirile mă purtară cu ani în urmă,

când închipuirile umpleau cea mai mare parte din ceea ce știam. Tata începuse să mă țină de mână din ce în ce mai rar. Uneori îl însoțeam în călătoriile sale și când mai erau câteva minute până la sosirea trenului îl auzeam spunând ca pentru sine: „Ei, de-acum trebuie să vină...” Și-n vreme ce el mai făcea câțiva pași pe pietricelele înnegrite de pe pavajul cenușiu al peronului, eu mă simțeam înfiorat, cuprins, de undeva, din spate, de ceva necunoscut, ceva din lumea fantasmelor. Dar nu venea nimeni, încă... Era liniște. Doar frunzele castanilor se mișcau ușor, blând...

— Nu-mi răspundeți? mă întrerupse ea, stânjenită. Dacă colegul meu ar fi aici, ar spune așa, ca pentru el: „Să devenim pământeni, domnule!”

Am privit-o cu atenție. Era o tânără cu o privire inteligentă, izvorâtă din doi ochi negri care puteau să spună deodată mai multe lucruri. Am lăsat de-o parte melancolia pe care am surprins-o în privirea ei când mă întrerupsese.

— Întotdeauna vă place să frângeți gândurile oamenilor?

— Dimpotrivă, mă deranjează tocmai acei oameni, care atunci când te simți mai bine, și ei își dau seama de acest lucru, îți spun cu un ton sec: „Gata, oprește-te!”... Am încercat și eu, o clipă, senzația lor. Nu-mi place să mă port astfel. Și tocmai eu am avut parte de o

asemenea împrejurare, acum câteva luni. Împreună cu colegii mei. Pe care i-ați văzut aici, am participat la un simpozion științific. Eram cercetători din mai multe țări. Grupul nostru a fost invitat la standul „Bonet & Garry” – poate ați auzit de firma asta – unde s-a încins o adevărată dezbatere, foarte interesantă. De altfel, s-a discutat numai despre aparatura expusă de ei. La plecare, inginerii de la „Bonet & Garry” ne-au invitat în oraș. Am acceptat bucuroși, e firesc, nu?

— Desigur...

— Tocmai. Ne-am întors la hotel unde am rămas câteva ore și, când să plecăm la întâlnea stabilită, cine credeți că lipsea din grupul nostru?

— Nu-mi dau seama, am răspuns eu nedumerit.

— Lipsea omul care se pretinde corect, persoana căreia nu-i plac exagerările și care avea asupra lui toți banii noștri. Plecase de la hotel nevrând să participe la această petrecere. Am fi plecat fără el, dar chiar dacă eram invitați, nu puteam să mergem lefteri. Lucrurile s-au lămurit când unul dintre băieți ne-a citit un bilețel pe care „șeful” notase: „Cred că este mai bine dacă în seara asta ne plimbăm cu vaporașul. De altfel, am dat un telefon la „Bonet & Garry „cărora le-am cerut scuze.”

— Și ați preferat sugestia colegului? Ce v-a spus când l-ați întâlnit?

— Foarte convins de faptul că avea dreptate, ne-a

reamintit că „ce-i mult, nu-i bun” și că „prea multe discuții strică”. Asta m-a înfuriat la culme. Și gândiți-vă. E vorba de omul apreciat ca fiind „cu picioarele pe pământ”.

— El ce-a făcut singur în perioada cât a lipsit?

— L-am întrebat și ne-a spus că a lăsat cheia la recepție, s-a întors în cameră unde lăsase ușa descuiată și a stat acolo până în momentul în care întâlnirea cu cei de la „Bonet & Garry” era ratată. Dumneavoastră ce credeți despre toate acestea?

Privirea ei focalizase toată forța asupra mea. Aștepta un răspuns sincer.

— Știu eu ce să cred??!... Depinde ce-ați discutat cu cei de la „Bonet & Garry!

— Despre aparatura lor. Ne-au cerut să ne spunem părerea.

— Și cum ați făcut-o? am întrebat eu, din ce în ce mai interesat.

— Am discutat cu ei ea între specialiști. Între altele, nu m-am abținut să nu pun la punct un inginer de-al lor, un spălăcit” care făcea pe atotștiutorul și căruia i-am descoperit imediat câteva puncte vulnerabile ale propriei sale aparaturi. Dar, nu vă supărați, mi se adresă Alina surprinsă, am impresia că urmăriți discuția cu un interes deosebit. De ce vă spun toate astea?

— V-ar deranja faptul că aș fi un „profesionist”? am

întrebat-o, neevitându-i privirea.

Nu, dimpotrivă... aveți idei interesante și vă pot mărturisi că de câte ori întâlnesc „subiecți” despre care îmi dau seama că au ceva de spus, nu-i scap până nu-i determin să-mi comunice ceea ce știu...

— Vedeți, așa au procedat și cei de la „Bonet & Garry” cu dumneavoastră! Au simțit că aveți ceva de spus și nu v-au lăsat până nu v-au determinat să comunicați tot ceea ce știți...

— Nu. Nu este adevărat... N-a. M spus nimic... adică... n-am spus mare lucru...

— N-ați spus pentru că nu i-ați mai întâlnit, dar dacă îi întâlneați?!

— Îi vom întâlni mâine la... Arad, șopti ea slab.

— Da, și ei vă vor întreba din nou ce părere aveți despre o altă „realizare” de-a lor, iar dumneavoastră veți căuta să le arătați cât sunteți de pregătită, vă veți aduce contribuția cu păreri personale și veți destăinui din rezultatele cercetărilor noastre, pentru că ideile dumneavoastră sunt bazate pe rezultatele unor cercetări în care ați avut sau nu o contribuție. Și, din acel moment, deveniți o jucărie în mâna lor, o păpușă prinsă în două sfericele pe care le va mânui cineva cu abilitate, iar dumneavoastră veți deschide gura de câte ori vi se va cere și veți spune lecția de la un capăt la celălalt.

— De ce vorbiți așa cu mine? Nu-mi dau seama ce fel

de „profesionist” sunteți; dacă îndrăgiți sau nu frunzele de castani; știu însă că-mi aduceți o acuzație gravă. Chiar dacă am greșit sau am discutat prea inuit, înfierbântându-mă, în niciun caz n-aș fi ajuns o „păpușă”, să fiți convins!

— Mi-ar pare rău să mă înțelegeți greșit. Aș vrea să vă povestesc o întâmplare a unui om, nu are importanță cine e, un fapt din viața lui, asemănător cu ce vi s-a întâmplat dumneavoastră.

— Vreau să ascult, dar să știți că nu am făcut ceva ce nu ar fi trebuit!

— Știu asta. Lucrurile au început într-o zi caldă de vară, de concediu petrecut în străinătate. Ce poate fi mai nimerit pe o zi de căldură toridă decât o sticlă cu bere purtătoare a unei pojghițe de răcoare! Stăteam relaxat pe o terasă, de unde priveam la cele câteva trupuri bronzate care se zbenguiau într-o piscină printre valurile de apă și lumină. Eram, dacă vreți, fericit și savuram mai mult decât oricând clipele de odihnă. La un moment dat s-a apropiat de mine un tânăr care s-a așezat la masa mea. Avea o figură simpatică. Eram bucuros că voi avea cu cine să schimb câteva cuvinte și am întins paharul către al lui, spunându-i: „Hai noroc!”

— Sunteți român? mi s-a adresat el, tresărind.

— Nu vă bucură întâlnirea cu un conațional de-al dumneavoastră? i-am răspuns, fiind la fel de surprins

ca și el.

Tânărul n-a răspuns. Privea absent în jur. În timp ce-și frământa mâinile nervos. L-am privit dând mi seama de neliniștea care îl stăpânea. Era tulburat, transpus în gândurile sale, încât am crezut că nu mă mai observă. M-am ridicat să plec și i-am întins mâna. În acel moment, privindu-mă insistent și rugător, a început să vorbească repezit:

— V-aș ruga să aveți răbdare și să mă ascultați câteva momente, sunt într-o mare încurcătură, poate îmi dați un sfat, poate aveți o idee, știu. Eu??...

După agitația care îl cuprinsese am bănuit, că, într-adevăr, s-ar fi putut să aibă ceva serios, așa că l-am ascultat fără să-i spun că aș fi preferat să vorbim despre timpul admirabil sau despre siluetele ce lunecau printre valurile limpezi, sau poate...

— Domnule, sunt la mare încurcătură...

— Ce se întâmplase? nu mai rezistă Alina.

— Același lucru ca și dumitale, numai că el era bărbat, iar dumneata femeie, el primise un plic cu bani pentru așa-zisele informații, pe când dumitale ți l-au prezentat pe Hans.

— Vă rog... Să fim rezonabili!... răspunse tânăra, îmbujorându-se deodată.

— Sau mai ales sinceri, domnișoară.

Un moment de liniște se așternu între noi, întreruptă

doar de țăcănitul roților.

— Ce știți despre Hans? întrebă ea încet.

— În afară de ceea ce știți dumneavoastră, că excelează în contactarea persoanelor interesante. E specialist în a afla anumite lucruri fără ca interlocutorul să-și dea seama ce urmărește, un june, bărbat bine, într-adevăr, care nu cunoaște decât dragostea pentru bani și sadismul de a-și terfeli victimele chiar și atunci când îi sunt docile.

Observând privirea ei bănuitoare, am întrebat-o:

— Ați cunoscut-o pe Ioana Guină?

— Da, am fost colege de facultate, e mai mare cu doi ani decât mine. Vă referiți la... cunoștința ei cu Hans?

— Întocmai, dar n-aș numi-o cunoștință... Pentru ea, cel puțin, n-a fost o simplă cunoștință.

— Da!! făcu Alina, cu aerul omului aflat într-o discuție a cărei desfășurarea îi convine. În puținele discuții pe care le-am avut cu Hans mi-a vorbit și despre ceea ce a fost între ei.

Tânăra ingineră își revenise. Intuia ce vroiam să-i spun și dispariția surprizei îi alungase neliniștea.

— Să știți că în urmă cu doi ani, după câteva luni de la cunoștința despre care vorbeam, Ioana a hotărât să se căsătorească, am continuat eu.

— Mi-a spus și despre aceasta... mă întrerupse Alina.

— V-a spus și de ce s-au certat?

— Pentru că Ioana vroia să se stabilească împreună în țară. Avea părinți, era singurul copil...

— Așa v-a spus deci, s-a gândit că este o versiune verosimilă. Nu acesta este adevărul! Este cu totul altceva. În momentul în care inginera Guină și-a depus actele de căsătorie, urmând să se stabilească în străinătate, a primit o muncă în care nu mai avea acces la date secrete. Și atunci, „îndrăgostitul” Hans a pus capăt acestei idile. Din fericire, despre ea am știut și noi din timp.

Aceeași liniște cuplată cu monotonia roților. M-am ridicat și mi-am tras sacul de voiaj. Se apropia stația unde trebuia să cobor...

— Și... și ce s-a mai întâmplat în ziua aceea din concediul dumneavoastră? reluă Alina.

— Nimic deosebit. Noua mea cunoștință s-a întors la hotel și a lăsat plicul cu bani în același loc unde îl găsise.

Așa cum stabilisem, scrisese pe plic: „Astfel de informații nu merită plătite. Faceți economie, domnilor!”

— Și?...

— Asta-i tot. L-au lăsat în pace, dar acum preferă să rămână în anturajul grupului de câte ori face deplasări în străinătate.

— Coborâți? mă întrebă Alina. Când putem să reluăm discuția? Îmi închipui că o putem continua.

— De ce nu, dacă apreciați că v-ar fi folositoare. Acum trebuie să mă grăbesc, trenul cu care îmi voi continua călătoria sosește peste un sfert de oră.

— Veți avea timp să urmăriți frunzele de castani în conurile de lumină ale becurilor, spuse ea cu malițiozitate. Spuneți-mi, la întoarcere mai întâlniți pe cineva... așa... în situația mea?

— De ce mă întrebați?

— Mă gândeam că ar fi bine să discutați cu cât mai multă lume, eu știu acum ceva în plus decât înainte și... văd altfel „dragostea" lui Hans. Poate mai sunt persoane „îndrăgostite"...

— Îmi pare bine că în ceea ce vă privește nu mai sunt probleme, iar la întoarcere sper să aflu eu mai multe lucruri despre Hans, despre alte „iubiri" ale acestui domn.

Am coborât respirând ușurat. O întâlnisem pe Alina Scutaru și nu mai era nevoie să o caut la hotel, unde, desigur, aveau să urmeze după discuția noastră obișnuitele întrebări: „Cine a fost? Ce-a vrut?" Curând însă, întrebările mă năpădiră iarăși. M-am făcut oare înțeles? I-am spus tot ce trebuia?

După o noapte albă...

Afară, vântul se dezlănțuise cu aripi fremătânde,

vuind de-a lungul străzilor. Maricica se ridică și aprinse lampadarul. Nu putea să doarmă. Revedea figura căpitanului Ganea pe fața căruia citise, de la început, aerul acela de neîncredere. Întrebări dintre cele mai curioase veneau din toate colțurile camerei.

„Ce se va întâmpla dacă Manole Dogaru se va prăbuși? Doar tu l-ai atras pe Sandi Tufaru!” „N-am nicio vină, răspundea Maricica cu repeziciune, de ce aș putea fi învinovățită? Că l-am ascultat pe responsabil și am acceptat să-l întâlnesc pe Tufaru? Nu interesează pe nimeni ce prieteni am, nu sunt căsătorită, așa că...”

Somnul pierise definitiv, luat parcă de furtuna de afară. Dintr-o lămâie găsită în frigider și puțin zahăr, Maricica își pregăti o citronadă, Așezându-se pe fotoliul din apropierea ferestrei, își aminti cuvintele lui Manole Dogaru: „Ganea încearcă să afle cât mai mult. Doar asta îi este profesiunea. Trebuie să fii prudentă în discuția cu el. Deocamdată, nu știm ce vrea.”

Sorbindu-și citronada. Maricica își reaminti dialogul cu căpitanul Ganea.

*

— Bună ziua, salutase el din ușă, ștergându-și insistent încălțămintea umedă. Știți, a început să plouă adăugase pe un ton familiar, intrând în sfârșit.

— Luați loc, spusese ea încordată.

— Aveți o casă frumoasă. Și multe lucruri drăguțe.

— După cum știți, am un serviciu, răspunsese grăbită Maricica, și dacă veți întreba pe oricare dintre funcționarii barului, vi se va răspunde că mă străduiesc să-mi câștig cinstit existența.

— Am spus doar că-mi plac lucrurile din casa dumneavoastră, precizase Ganea zâmbind.

— Mi-am închipuit că mă bănuiți de unele câștiguri ilegale, ceea ce ar fi fost o nedreptate.

— Nu mi-am permis până acum să nedreptățesc pe cineva și nu văd de ce aș fi făcut-o în cazul dumneavoastră? Poate într-un singur caz...

— Adică?

— Nu știu dacă v-ați apropiat vreodată de o gară aflată undeva în imensitatea câmpiei. Până să ajungi la ea te oprești de câteva ori să-ți tragi sufletul spunându-ți: „Mai este o bucată bună!" Un asemenea drum până la gara pierdută la capătul zării nu-l parcurgi niciodată în grabă. Ei bine, la o astfel de gară am cunoscut un om. Era șeful gării și nu lucrau acolo decât el și un acar. Veneam sau plecam cu trenul și, de fiecare dată, depărtându-mă, întorceam privirea către clădirea ce-l adăpostea, pe el și pe cei patru copii, simțindu-mă uneori neliniștit pentru că ei rămâneau acolo, singuri, în negura depărtării... Mai târziu, când copiii lui erau mari și bine rostuiți, iar el ieșise la pensie, mă întrebam: „Cum a reușit să-i crească pe toți cu un singur salariu?"

— Bănuiți că nu a fost cinstit? întrebase Maricica.

— Toată lumea vorbește despre el că a fost cât se poate de corect, iar eu în cazul lui mă simt vinovat că l-am nedreptățit punându-mi o asemenea întrebare. Dar nu pentru asta v-am deranjat. Vroiam să știu dacă în afara celor discutate la întâlnirea trecută îmi puteți spune ceva în plus.

— Nimic nou, răspunsese Maricica precipitată, revenind apoi pe un ton tărăgănat, pentru a diminua graba de mai înainte: Spuneți și dumneavoastră: ce poate fi nou în viața unei dansatoare?!

— De aceea vă și întreb.

— Mi-ar fi mult mai ușor să vă răspund dacă mi-ați pune întrebări, îi spusese Maricica, zicându-și: „Acum ne lămurim, tovarășe căpitan, ce dorești de la mine."

Ganea nu se grăbise să răspundă. „Dacă știe ceva, își spusese Maricica, n-are decât să discute deschis."

— Ce prietene aveți printre dansatoare?

— Să știți că noi, fetele, suntem o mică familie; ne înțelegem, ne ajutăm...

Ganea zâmbise. Maricica îl privise cu un aer nevinovat, ascunzându-și adevăratul gând: „Așa m-ați întrebat, așa vă răspund."

— Dar o prietenă mai apropiată nu aveți?

— N-aș putea spune. Nu am o relație mai aparte cu vreuna dintre ele.

— Dar un prieten?

— Doriți să cunoașteți viața mea particulară? răspunsese Maricica, gândindu-se dacă să-i spună despre legătura ei cu Sandi Tufaru. „Dacă nu-i spun, înseamnă că o ascund și de-abia atunci i s-ar părea totul suspect”, își spusese, hotărându-se să-i vorbească sincer.

— A cunoaște omul, înseamnă a-i cunoaște viața.

— Am un prieten, inginerul Alexandru Tufaru...

— Cunosc un inginer Alexandru Tufaru. Dar știam că este căsătorit... V-ați oprit la un om căsătorit? întrebase Ganea pe un ton din care reieșea evident reproșul.

— Nu eu m-am oprit la el. Ci el m-a ales pe mine. Încercase ea să se dezvinovățească. Ce vină am eu că este căsătorit...?!

— Dar are o familie pe care o neglijează din cauza dumneavoastră, la așa ceva nu vă gândiți?

— Dacă el nu o face, pentru ce ar trebui s-o fac eu?

— Îmi pare rău că vă aud vorbind astfel, îi spusese el revenind la vocea liniștită, meditativă, de mai înainte. Mi-am închipuit că oamenii care iubesc muzica, dansul, sunt niște sentimentali.

„De-ați ști dumneavoastră ce gheare ascuțite au unii oameni din lumea nobilelor ocupații!...” își spusese ea.

— O să vi se pară ciudat, dar de la prima noastră întâlnire, continuase Ganea privind-o atent, mă

frământă amintirea unei întâmplări mai vechi. S-a petrecut tot într-o gară... întâmplarea la care mă refer a rămas pentru mine un fapt neînțeles, adevărul rămânând undeva ascuns, acoperit de nesinceritate sau, mai exact, de minciună. Să nu vă închipuiți, continuase el ridicându-și privirea, că nu m-aș fi străduit în suficientă măsură sau că nu am încercat tot ce a depins de mine să stabilesc adevărul. Luni de-a rândul am căutat să găsesc vinovatul, să stabilesc eu exactitate gravitatea faptei sale. A fost zadarnic... După un timp, doborât de nereușită, am ajuns să cred și eu că nu a fost decât o neglijență a unui șef de gară; a uitat un macaz neschimbat...

— Dar un șef de gară nu se ocupă cu așa ceva... îl întrerupsese Maricica neliniștită.

— În cazul la care mă refer, el trebuia s-o facă, continuase Ganea, cel puțin așa precizau declarațiile... Și din cauza asta s-a petrecut un accident. De câteva ori am încercat să întocmesc o hârtie în care trebuia să descriu cele petrecute și, în final, să subliniez că n-a fost ceva intenționat.

— Și de ce vi s-a părut ciudat că nu a existat un vinovat?

— Pentru că nu aveam argumente care să dovedească contrariul.

— Nu vă înțeleg, îi spusese Maricica privindu-l

atentă, doreați să găsiți neapărat un vinovat?

— Trebuia să stabilesc adevărul, oftase el parcă obosit de amintirea unei munci ce-l istovise mai mult prin nereușită. Din moment ce un tren cu pasageri intrase greșit pe o linie de manevră ciocnindu-se cu două vagoane de marfă, eram obligat să stabilesc adevărul.

Maricica simțise cum întreaga făptură îi tremura cuprinsă de nervozitate. Afară vremea se dezlănțuise. Și ce soare era în ziua aceea când întreaga trupă de artiști se oprise într-un sat pentru câteva zile. Atunci îl cunoscuse pe Radu Turturea și, de atunci, în fiecare seară, o aștepta după spectacol și se plimbau pe ulițele satului, uneori lătrați de câini, alteori urmăriți de curiozitatea firească a unui sătean. „După un an, când termin școala, îi repeta Radu pentru a nu știu câta oară, voi lua în primire un canton cu materiale. Acolo vei putea să faci ce dorești...”

Dar, ce oare ar fi putut ea să facă într-un canton unde numai trecerea trenului îi va aduce aminte că există o lume adunată în farmecul orașelor cu magazine și cinematografe, cu teatre și baruri? O lume pestriță, dar atât de apropiată ei... Nu se simțea niciodată obosită de freamătul orașului, dimpotrivă, tânjea după el atunci când era departe. Îi plăcea firea lui Radu, dar prietenele nu se codiseră să-l bârfească pentru meseria lui. „Un biet acar, spuneau ele, să fi fost cel puțin magaziner al

unui depozit central, ca să știi de ce te căsătorești cu el și părăsești ringul de dans!"

În ziua când se întâmplase accidentul, Maricica venise pentru prima oară după Radu în apropierea gării.

În după-amiaza acelei zile aveau să-și continue turneul prin alte părți. Era hotărâtă să-și ia rămas bun pentru totdeauna sau să-l determine să plece împreună. „De ce, neapărat, găsești un paradis în viața pe care am duce-o la un canton și nu apreciezi traiul într-un oraș mare?" „Pentru că aici este liniște, îi răspunsese el, toată întinderea din jurul casei ne va îndrăgi, ne va fi prietenă. Aici poți să vezi primăvara apărând puii de iepuri, năzdrăvani și mai puțin fricoși ca atunci când sunt mari. Numai rămânând aici aș putea găsi odihna știindu-te alături..."

„Nu te gândești că pentru mine este o satisfacție să dansez? Ce s-ar întâmpla dacă toți ar gândi ca tine, dacă toți ar spune: Soția sau prietena mea nu dansează sau nu cântă decât pentru mine...!"

Și tocmai când crezuse că el a înțeles, de undeva de pe peron se auzise glasul disperat al șefului de gară:

— Raduleee!... Macazul... Raduleee!

Fără să-i spună o vorbă, tânărul țâșnise de lângă ea pornind în goană spre linia ferată. Maricica rămăsese uluită până când auzise pocnetul ascuțit al tampoanelor. Atunci o pornise deznădăjduită spre sat,

cuprinsă de frică și în același timp, revoltată: „Ce caut eu aici unde nu este lumea mea? Ce-mi trebuie mie acest cantonier cu iepurii lui?” De-abia noaptea târziu, chinuindu-se să adoarmă, remușcările o copleșiră: „Trebuia să rămân, trebuia să văd ce s-a întâmplat. Mi-a fost frică să nu fiu și eu învinuită. Am fugit...”

Plecând, Maricica privise nedumerită locurile ce o amăgiseră, aidoma valurilor învinețite ce renunță să mai împingă spre mal trupul obosit al înotătorului, lăsându-l tras de adâncuri, acoperindu-l cu mugetul lor dezlănțuit Ochii ei înlăcrimați își luaseră rămas bun pentru totdeauna, încărcați de impresia unei nedreptăți pe care soarta i-o făcuse, ei și lui Radu Turturea. Adormise târziu și somnul îi fusese tulburat de imaginea casei cărămizii, străjuită de luminile opaițelor și de castanii înșirați de-a lungul peronului.

Ganea stătea așezat comod, pornit parcă pe o așteptare de durată.

— Paradoxal, însă, continuase el, neluând în seamă frământarea ei, în gara aceea nu existau decât două linii și... doi oameni se acuzau reciproc... De-ați ști de câte ori am reluat cazul ăsta, câte zile de-a rândul am mers pe lângă linia de fier, de la macaz la gară și de la gară la macaz, sperând că într-o zi cineva va remarca drumul meu repetat și mă va opri, întrebându-mă: „Ce cauți, omule?” Am așteptat atâtea sosiri ale trenului, am

discutat cu atâția oameni, sperând că unul din ei a văzut cele petrecute și ar fi fost dispus să-mi relateze adevărul. Zadarnic!...

Maricica simțise că trebuie să-l oprească. „Omul ăsta știe totul – își spusese ea. Și despre Radu Turturea și despre Tufaru. Ce rost are să mă prefac că nu pricep ce vrea să spună? Poate că știind atâtea despre mine, va înțelege și de ce n-am putut să-l refuz pe Manole Dogaru.” Prin minte îi trecu imaginea responsabilului de bar, așa cum arăta în ziua când îi ceruse să-l cunoască pe inginerul Tufaru.

„Te cunosc, domnișoară, uneori dai bir cu fugiții... De aceea ești predestinată să asculți vorbele mele...”

— Vă rog, aș vrea să amânăm pentru mâine discuția aceasta, îl rugase ea pe căpitan. Am să rememorez o serie de fapte pe care le voi declara așa cum s-au petrecut...

*

Maricica îl întâlni a doua zi pe căpitanul Ganea și în aproape o oră epuizase tot ce avea de spus despre întâlnirile ei cu Alexandru Tufaru, despre Manole Dogaru, pe care îl ținea la curent cu ceea ce făcea sau vorbea îndrăgostitul ei „prieten”.

„Este vorba de un șantaj – conchise Maricica – ținându-și privirile plecate. De la Manole Dogaru am primit un magnetofon, să înregistrez tot ce discută

Sandi Tufaru când se află la mine. Mă tem că nu mă veți înțelege, dar din ziua când nu l-am mai văzut pe Radu Turturea, ori de câte ori trebuie să hotărăsc ceva mai important mă simt cuprinsă de o teamă care mă împiedică să procedez cum este bine... în asemenea momente mă simt neputincioasă...

Ganea o asculta fără să o întrerupă, liniștit, de parcă așteptase un asemenea deznodământ.

— Sunt chiar atât de vinovată? întrebă ea.

— Știu eu ce să vă spun? Ajungeați foarte vinovată în fața legii dacă Manole Dogaru reușea să-și ducă la capăt ceea ce urmărește. Atunci ați fi fost unul din principalii vinovați și, deci, pedepsită ca atare.

— Pentru ce? întrebă Maricica cu glasul pierdut.

— Pentru o faptă gravă, domnișoară, răspunse scurt Ganea, ridicându-se. Ceva analog cu o crimă. Victima avea să moară încetul cu încetul, ca un om care își pierde sângele treptat. Simte că pe acolo viața lui se scurge, se topește, dar nu are ce să facă. Este un lucru delicat. Un om care a acceptat corupția, a acceptat, de fapt, renunțarea la viață. Îi va fi din ce în ce mai greu să-și apropie copiii... soția... Ce idealuri i-ar mai putea călăuzi pașii când va fi preocupat de o permanentă urmărire? Este lucrul cel mai greu de care am auzit Vreodată, acela de a-ți descoperi urmăritorii. Pentru că vinovatul se așteaptă să fie urmărit. Știți ce simt astfel

de oameni când își dau seama că nu mai pot continua „jocul”? O astfel de soartă îi hărăzise șeful dumitale inginerului Alexandru Tufaru. Încheie Ganea așezându-se.

Ultimele sale cuvinte purtau rezonanța dură a unei sentințe.

— Și, cu toate acestea, a existat o cale a salvării, reluă ofițerul. Este vorba de un cuvânt care se pronunță cu dificultate, dar care, odată pronunțat, înseamnă scăpare... Asta am vrut să obțin de la dumneavoastră. Din acest moment, Alexandru Tufaru e salvat... Mai rămâne de rezolvat între dumneavoastră doi. Știți bine că e căsătorit; trebuie să luați o hotărâre. Dar asta nu mai face parte din acest „dosar”... Vă puteți întoarce acasă, nu va trebui să dați nimănui nicio explicație.

Maricica se îndreptă spre ușă cu pași nehotărâți. Se opri și, întorcându-se pe jumătate, întrebă eu sfială:

— Mai știți ceva despre Radu Turturea?

Ganea o privi ușor compătimitor.

— Radu Turturea lucrează acum la un canton. S-a căsătorit, iar accidentul acela a fost fără urmări, puteți fi liniștită...

„A.T.-2” câștigă

Biroul procurorului Iordache este o cameră obișnuită

de lucru. Mobilierul compus dintr-o masă, câteva scaune, un fișet și un cuier pom, în care sunt agățate o haină de culoare deschisă și o pălărie de vară. Poate singurul lucru aparte sunt florile, mereu proaspete, care stau întotdeauna într-un colț al mesei de lucru. Le găsise acolo din prima zi când își luase postul în primire și atunci crezuse că este gestul de simpatie al colegilor, urarea lor de bun venit.

Când soția lui îl sunase, curioasă să afle cum se simte la noul loc de muncă. Marin Iordache îi răspunsese amuzat:

— Foarte bine. Uite, am în față primele dosare, destul de grele, cu infractori periculoși, dar alături îmi zâmbesc trei garoafe de curând desfăcute.

— Bravo, exclamă soția, ai început-o bine, mă bucur. Ai grijă să vii la timp acasă, îl rugă ea, și vezi să nu ți se ofilească florile, nu le ține prea aproape de dosarele tale...

A doua zi florile erau la locul lor, a treia zi erau schimbate, iar de-atunci îl întâmpinau în fiecare dimineață zâmbindu-i degajat, când Marin Iordache era bine dispus sau oricum plăcut când procurorul avea zile mai grele, obositoare.

Desigur, curiozitatea l-a îndemnat să întrebe cine se ocupă de această sarcină, rămase surprins auzind că nu era de fapt o sarcină de serviciu, ci inițiativa celei care

se îngrijea de curățenia încăperilor: în fiecare dimineață lăsa birourile pregătite pentru o nouă zi de muncă, adăugând câteva flori proaspete.

— O cheamă Maria Cotigă și lucrează de mult timp la noi, îi spusese unul dintre colegi. Noi, pe bună dreptate, nu o considerăm o simplă femeie de serviciu. Într-o zi s-a întâmplat ceva hazliu: Maria Cotigă s-a prezentat la procurorul șef și i-a propus să nu mai angajeze echipa de zugravi pentru curățenie și să-i permită ei să văruiască localul. „Numai de-ați vre, c-apoi știu eu ce trebui făcut”...

Într-o dimineață, procurorul Iordache se apucă să recitească materialul întocmit de căpitanul Georgescu.

Citi cu atenție prima parte: „În activitatea lui Zdrenghea Mihai sunt elemente de divulgare de informații și de subminarea economiei naționale. În fapt, aspectele desfășurate de Zdrenghea Mihai sunt: tendința de a controla cercetările ce se făceau la combinatul „Start spre viitor „, în domeniul îngrășămintelor chimice, de a împiedica prin orice cale progresul cercetărilor, pentru ca îngrășămintele și unele substanțe necesare fabricilor combinatului să fie importate de la firmele străine”.

Cu un creion negru procurorul sublinie ușor câteva dintre ideile pe care intenționa să le discute cu ofițerul. Îl interesau în mod deosebit posibilitățile de prevenire

la care s-a făcut apel și unele explicații suplimentare. De pildă, nu putea înțelege cum de s-a putut produce paguba sub ochii atâtor oameni.

„Este incredibil ca în prezența a zece salariați ai institutului noul îngrășământ chimic A.T.-2 să fie discreditat” își zise Marin Iordache. Trebuie neapărat să discut cu Georgescu.

*

A doua zi procurorul Marin Iordache se prezentase la serviciu mai devreme. Intrând în birou o întâlni pe Maria Cotigă care se pregătea să părăsească încăperea. Se salutară; un gând năstrușnic îl făcu s-o rețină câteva minute.

— Spune-mi, te rog, cum ai ajuns la obiceiul acesta cu florile?

Maria Cotigă îl privi cu ochi mari. Era o femeie de aproape cincizeci de ani; dacă Maria Cotigă ar fi fost o fetișcană, atunci și-ar fi explicat ușor grija ei pentru florile mereu proaspete, pe când așa. Lucrurile căpătau altă înfățișare.

— Dacă nu te superi, continuă Marin Iordache în timp ce se rezemase de fișetul rămas nedeschis.

— Sigur, nu-i cu supărare, începu Maria. Numai că este vorba de ceva mai vechi... M-au mai întrebat și alții... Dar nimeni n-a spus că-l deranjează cele câteva flori pe care eu le aduc dimineața. Sunt din grădina

mea...

— Bineînțeles că îți mulțumim pentru ele, o întrerupse procurorul, dar aș vrea să știu cum a pornit această pasiune?

— N-a pornit nicicum... Să știi dumneata că eu sunt de prin părțile Sibiului. În fiecare dimineață când mă trezea mama, săraca de ea, și mă vedea cu ochii cârpiți de somn și posomorâtă, striga la mine: „Tu Mărie, apăi ieși o țâră printre pomii cei albi ai grădinii să te-nzdrăvenească cu ochii ăi mari ai florilor”. Și-așa făceam. Ieșeam în spatele șurii și-apoi numa′ ce mi se arătau înaintea ochilor frumusețile cele nebănuite ale raiului. Mergeam printre ele până la gardul din spatele curții, iar de-acolo priveam spre casă și numa′ ce mă prindea un dor de viață, de eram gata a fugi ca o nebună, cât m-ar fi ținut picioarele... Așa să știi dumneata că era pe la noi, prin părțile Sibiului... Și venind încoace am zis eu către mine, că trebui să fac ceva și pentru dumneavoastră... Maria Cotigă tăcu. Își dădu seama că se înfierbântase. No, amu oi mere... spuse ea părăsind încăperea.

Câteva minute mai târziu căpitanul Georgescu se prezentă în birou.

— Luați loc, îl invită procurorul. Tocmai terminasem de recitit dosarul înaintat de dumneavoastră. Nu vă mirați, dar partea în care prezentați modul în care a fost

discreditat produsul A.T.-2 mi se pare de-a dreptul penibil, doriți s-o recitim împreună?

Ofițerul nu scoase nicio vorbă. Îl privea pe procuror cu atenție. Îi dădea dreptate. Faptul la care el făcuse referire era penibil și în același timp, revoltător.

Întorcând filele cu atenție, procurorul găsi paragraful și după ce aruncă o privire spre interlocutorul său reluă cu voce tare: „În ziua de 21 mai a. c., cu aprobarea conducerii institutului s-a organizat o întrunire pentru adjudecarea unuia dintre îngrășămintele chimice: A.T.-2, produs al combinatului „Start spre viitor” și produsul „Speed”

al firmei străine „Suntrans”. Pentru testarea modului în care cele două produse se comportă în condiții de umiditate au fost introduse cantități egale din cele două produse în două pahare cu apă. Pentru realizarea intenției sale de discreditare a produsului românesc, inginerul Zdrenghea Mihai care a condus acțiunea de testare a umplut paharul în care se făcea proba produsului A.T.-2 cu apă minerală în locul apei potabile, ceea ce a dus la falsificarea rezultatului, creând impresia că pulberea nu, se sedimentează”.

— Cum vine treaba asta? întrebă Marin Iordache întrerupându-și lectura. Este de necrezut...

Căpitanul Georgescu zâmbi amar. Cam în aceleași cuvinte se exprimase inginerul Aurel Dumitrescu. Unul

dintre salariații mai vechi ai institutului, care îl căutase a doua zi. Dis-de-dimineață.

— Este de necrezut, tovarășe căpitan, ce s-a petrecut ieri în timpul adjudecării... Personal am făcut tot ce-a depins de mine. Dându-mi seama că experimentul este un fals, am obiectat de față cu toți ceilalți. Doar nu eram la prima testare a produsului nostru. Chiar în urmă cu câteva zile rămăsesem după orele de program, împreună cu inginerul Dan Gherasim, să facem ordine prin lucrări. Se adunaseră cam multe hârtii inutile. După o vreme. Dan, plictisit de „hârțogăreală”, a umplut un pahar cu apă în care a turnat dintr-o pungă pe care o avea în fișetul său o mică cantitate de A.T.-2. Exact experimentul pe care Mihai Zdrenghea l-a repetat ieri de dimineață. Imediat produsul a fost asimilat. „Vezi, mi-a spus Dan extaziat. Îl pot folosi și-n locul prafului de prăjituri!”

Procurorul aștepta calm explicațiile ofițerului.

— Tovarășe procuror, un singur om dintre cei care au fost acolo a obiectat fățiș...

— Și?

— Și, unul dintre cei care au condus această mascaradă, cu autoritatea pe care i-o dădea funcția, i-a tăiat-o: „Stați jos sau ieșiți afară. Ei drăcie, dar nu am ajuns după treizeci de ani de meserie să mi se dea lecții”.

— După dumneavoastră, la întâlnirea aceea. În afară

de un singur salariat al institutului, ceilalți erau mituiți de străini?

— Nu. Unul singur era compromis, inginerul Zdrenghea.

— Atunci cum vă explicați atitudinea celui din conducerea institutului?

Căpitanul Georgescu făcu o pauză. Încercă să-și concentreze ghidurile pentru a putea să redea cât mai clar toate detaliile pe care le obținuse de-a lungul zilelor de căutări asidue.

— Tovarășe procuror, conducerea institutului are o idee aparte despre inginerul Mihai Zdrenghea. Cu câtva timp în urmă, cunoscând despre relația foarte amicală ce se crease între el și reprezentanții firmei „Suntrans”, m-am prezentat la directorul adjunct Ion Dăscălescu, care coordonează activitatea lui Zdrenghea și care de altfel a condus ședința pentru adjudecarea produsului A.T.-2 De cum am pronunțat numele subalternului său, directorul adjunct s-a ridicat de la masa de lucru precipitat, a chemat secretara și i-a spus pe un ton autoritar: „Adu-mi planurile secției de cercetări... Pentru că trebuie s-o lămurim, tovarășe Georgescu... Secția are niște planuri cum rar se întâlnesc... Și ministerul ne-a felicitat pentru ele...” Erau, într-adevăr, planuri bine gândite, îndrăznețe, pe care le întocmise inginerul Zdrenghea... Dar planuri au rămas, tovarășe

procuror, din ele nu s-a realizat aproape nimic...

— Nu înțeleg... De ce adică să cauți nenumărate idei pe care să le orânduiești în filele planurilor și apoi să te împotrivești realizării lor? Ce ați făcut după ce directorul adjunct v-a prezentat valoarea planurilor?

— Am purtat o discuție cu directorul general al institutului, căruia i-am prezentat în mod deschis modul cum s-a făcut adjudecarea produsului A.T.-2 Directorul general m-a privit suspicios de la bun început. Nu era greu să-mi dau seama că adjunctul său îl informase despre discuția noastră.

— Tovarășe Georgescu, sunt bucuros că susțineți calitatea unui produs al institutului nostru, dar până a ajunge să câștige o competiție cu produsele firmei „Suntrans" mai avem de lucrat la el.

Chiar așa, tovarășe director general, i-am spus eu, nu apreciați că pentru îmbunătățirea produsului A.T.-2, ar trebui să se ocupe inginerul care l-a descoperit, adică Dan Gherasim?

— Asta este o treabă care fie privește direct, tovarășe Georgescu. Aveți probe că s-au comis fapte ilegale, trageți la răspundere pe cei Vinovați, e meseria dumneavoastră, despre bunul mers al treburilor aici, însă vă rog...

Așa s-au petrecut lucrurile, tovarășe procuror. Inginerul Dan. Gherasim a primit o altă temă de

cercetare, iar „îmbunătățirea” A.T.-2-ului a fost dată în sarcina unui inginer nou, adus de Mihai Zdrenghea din alt sector de activitate... Și în tot acest timp noi realizăm importuri, sute de tone de îngrășământ, sute de mii de dolari...

Procurorul Iordache se ridică de la biroul său. Făcu câțiva pași și se adresă din nou ofițerului:

— N-am înțeles prea bine mobilul faptelor comise de inginerul Zdrenghea.

Căpitanul Georgescu zâmbi. Începuse să-l cunoască pe procuror și-i plăcea modul delicat al acestuia de a pune întrebări. Din material rezulta foarte clar că avantajele pe care firma „Suntrans” i le făcuse nu putea constitui motivul pentru care inginerul Zdrenghea săvârșise fapte de o asemenea gravitate. Adevăratul mobil era ura împotriva realizărilor colegilor săi.

— Tovarășe procuror, reluă ofițerul, inginerul Zdrenghea a călătorit de două ori în străinătate în interes de serviciu. A urmat două cursuri de specializare. Nimic neobișnuit până aici, mai ales că atențiile pe care cei de la „Suntrans” i le-au făcut nu erau ceva ieșit din comun. Am stabilit cu exactitate... în perioada șederii sale în străinătate s-au ocupat de el doi reprezentanți ai firmei, care au făcut mai mult o investiție psihologică decât una materială.

— Adică?

— Cei doi străini, și-au dat seama că orgoliul lui Mihai Zdrenghea este ajuns într-o fază extremă. El face parte dintre puținii oameni care atunci când află de succesul unui coleg de-al lor simt că se sufocă, se îmbolnăvesc pur și simplu. Așa se și explică faptul că pe doi dintre cercetătorii care se aflau cu lucrările într-o fază avansată i-a schimbat la alte teme de cercetare, iar temele ajunse atât de aproape de rezultatul concret le-a repartizat unor stagiari, apoi le-a abandonat complet. Acesta este inginerul Mihai Zdrenghea, tovarășe procuror.

Marin Iordache se așeză din nou la masa de lucru. Privi florile ce-și desfăcuseră petalele colorate și se trezi depărtând dosarul inginerului Zdrenghea de marginea de sticlă a vazei.

— Acesta este inginerul Mihai Zdrenghea, și din păcate cei de la firma străină l-au cunoscut din timp.

— Un lucru nu înțeleg eu, tovarășe Georgescu, spuse procurorul. Cum de-au reușit reprezentanții firmei „Suntrans” să folosească ceea ce a fost rău în inginerul Zdrenghea, iar noi, aici, la noi acasă, n-am reușit să-l ținem departe de străini, n-am reușit să demonstrăm că omul ăsta trebuia îndepărtat din funcția pe care o deținea și datorită căreia reușise să producă asemenea prejudicii?

— Tovarășe procuror, la asemenea întrebări se poate

da un răspuns care să ne mulțumească la suprafață: este mult mai ușor să cultivi viciile unui om decât să-l faci să-și domine firea. Dar căutând un răspuns temeinic, cred că, modul în care mulți dintre noi gândim și reacționăm în unele situații este defectuos.

— De pildă?

— Să luăm participanții la ședința de adjudecare. Dați-mi voie, mie, care îi cunosc pe toți, să vă explic ce a gândit fiecare. Deci, pe masa comisiei se aflau cele două pahare în care inginerul Zdrenghea a turnat în unul apă potabilă iar în celălalt apă minerală... Ședința era condusă de directorul adjunct Dăscălescu. Tip arogant, care nu permite să fie contrazis. Ca specialist are cunoștințe largi în domeniul său de activitate. Ca șef, în unii oameni are o încredere oarbă, cum este cazul inginerului Zdrenghea, în alții deloc. În ultimul timp este preocupat de efectuarea unei deplasări, un fel de schimb de experiență cu specialiștii unor firme străine. Ideea i-a sugerat-o Zdrenghea. „Știți, tovarășe director, pentru dumneavoastră ar fi oportun, în vara asta, un turneu de studii, v-ar pune în contact direct cu ultimele și cele mai autorizate păreri în domeniul nostru". Intervenția inginerului Aurel Dumitrescu l-a deranjat. Pentru că Ion Dăscălescu nu admite ca atunci când este el de față, altcineva să-și permită să facă vreo observație. Și dacă cineva îndrăznea, îl punea imediat la punct.

Ceea ce s-a și întâmplat.

Alți doi ingineri. Alin Marinescu și Ștefan Ion. Nu cred în viitorul produsului obținut de colegul lor. Nu au niciun argument solid, dar ideile pe care Zdrenghea le-a difuzat despre modul în care firmele străine au obținut produse asemănătoare, laboratoarele înzestrate cu aparatură ultramodernă și cu specialiști de primă mărime, apoi, perioada în cate s-au făcut experimentările, ani și ani, cu greutăți, cu insuccese, toate astea li s-au întipărit foarte bine în minte. Deci cum să accepte ei să apară acum un inginer cu numele de Dan Gherasim, care să realizeze un produs mai bun? Păi cine este acest Dan Gherasim, să-și permită să uite că în laboratoarele din străinătate au lucrat specialiști de renume, cum să-și permită el ca într-un timp scurt să concretizeze un produs important? Un alt specialist prezent, inginerul Iliescu, este și el de acord cu ideile lui Zdrenghea că munca de cercetare poate să absoarbă o viață de om fără niciun rezultat. Ceilalți prezenți pot fi împărțiți ușor în două categorii. Din prima fac parte oameni cinstiți, care nu pot crede că în institutul lor cineva ar fi capabil să comită vreun rău propriului institut și deci știind că Zdrenghea conduce adjudecarea, era de neconceput pentru ei că acesta va face o escrocherie pentru a discredita produsul lucrat de un inginer din subordinea lui Cea de a doua categorie o

constituie cei noi veniți, care cunoșteau foarte puțin despre oamenii din institut și preocupările lor.

— Și unde se afla Dan Gherasim? întrebă procurorul.

— Dar Gherasim, în momentul în care rezultatul muncii sale era discreditat, se afla într-o deplasare de câteva zile. Nu știa că urma să aibă loc experimentarea celor două produse.

Tăcu. Procurorul îl îndemnă:

— Continuă, vreau să cunosc foarte bine acest caz.

Căpitanul Georgescu îl privi cu același zâmbet reținut.

— În fața unei asemenea situații, mi-am dat seama că va fi foarte greu să-i faci vinovați pe toți cei care au fost de față la adjudecarea produsului, că din neatenția, nepriceperea sau reaua credință a unora, A.T.-2 a fost îndepărtat nejustificat din competiție... Modul de rezolvare nu putea fi decât repetarea experimentării celor două produse în fața altei comisii. Așa s-a făcut că peste o lună de la cele petrecute, la un simpozion care a avut loc în străinătate, la care participau tineri cercetători, a fost trimis Dan Gherasim. De la minister, fără știrea conducerii institutului și mai ales a lui Zdrenghea. S-a obținut aprobarea ca în cadrul simpozionului inginerul Gherasim să prezinte produsul A.T.-2. Rezultatul a fost cel așteptat. La puțin timp au început comenzile pentru livrarea în străinătate

a unor cantități însemnate de A.T.-2. Zilele acelea au fost printre cele mai plăcute ale carierei mele. Simțeam nevoia să trec zilnic pe la institut și să întâlnesc pe unii dintre aceia care participaseră la vremelnicul „insucces" al produsului. Și mi s-au întâmplat lucruri interesante. Unii dintre cei pe care îi consider vinovați de faptele comise de Zdrenghea în institut încercau să treacă peste penibila întrunire a adjudecării. De pildă, directorul adjunct Ion Dăscălescu, întâlnindu-mă, m-a invitat în biroul lui, a rugat secretara să pregătească o cafea, să aducă apă minerală. „Repede, Suzi, nu vezi pe cine avem musafir?" Apoi la o țigară, m-a întrebat jubilând:

— Ați auzit?

— Nu, ce să aud?

— Ei, nu se poate ca reușitele noastre să le aflați mai greu, a răspuns el zâmbind cu subînțeles.

— Despre ce este vorba?

— Despre succesul pe care l-am avut cu A.T.-2. Un rezultat remarcabil. De altfel, tovarășe căpitan, le-am spus de nu știu câte ori băieților: „Măi, copii, ascultați ce vă spune unul care și-a tocit tălpile în laborator: munca de cercetare este grea, dar și atunci când vei avea un rezultat..."

L-am lăsat să povestească, spunea vorbe frumoase. Am băut ceașca cu cafea, am mai fumat o țigară, dar la despărțire, când ne-am strâns mâinile, nu m-am putut

stăpâni să nu-i spun:

— Din păcate, tovarășe inginer, una vorbim și alta facem.

Apoi, oamenii și-au reamintit de intervenția inginerului Dumitrescu, și-au adus aminte că într-un fel participaseră și ei la compromiterea produsului și-au început să reconstituie fiecare ce făcuse atunci. Nici unuia, cu excepția lui Mihai Zdrenghea, nu le era indiferent că în fața lor fusese înăbușit rezultatul muncii unui om. Îi întâlneam, întâmplător sau voit, pentru rezolvarea vreunei probleme; vorbele mele li se păreau aluzii la buna lor credință ori dovadă de neîncredere. Simțindu-le frământarea am început să-i invit să stăm de vorbă. Am discutat cu fiecare în parte. Nici nu vă dați seama ce schimbare se produsese. Cei care veniseră de puțin timp în institut își reproșau că nu-l susținuseră pe inginerul Dumitrescu, că nu luaseră poziție în favoarea lui, pentru stabilirea adevărului.

— Credeți că într-o situație similară, când un director adjunct sau altcineva din conducerea institutului le va pretinde să considere bun ceea ce li se spune, fără să ceară explicații, așa cum s-a procedat cu inginerul Dumitrescu, vor avea o altă atitudine decât a avut-o el? întrebă procurorul Iordache, întrerupând lunga relatare a ofițerului.

— Nu știu. Cei care au discutat cu mine vorbeau

sincer și cred că în situații similare unii dintre ei vor avea o atitudine mai hotărâtă decât a avut-o inginerul Dumitrescu.

Procurorul începu să răsfoiască iarăși dosarul. Se opri la declarația inginerului Alin Marinescu și-l întrebă pe ofițer:

— Când a dat-o?

— Tot în perioada la care m-am referit. Și el a vrut să discute cu mine și să declare în scris tot ceea ce-mi spusese.

— Și pentru ce a fost nevoie de tot acest preambul al declarației sale?

— Tovarășe procuror, inginerul Marinescu a vrut să-mi explice în mod detaliat adevăratul motiv pentru care și el a acceptat dinainte teoria lui Zdrenghea că produsul străin este mai bun decât cel realizat de colegul său Gherasim. Dacă unul dintre colegii săi îi spune pe un ton grav: „Noi așa trebuie să facem!” inginerul Marinescu își urmează colegul și foarte rar se întâmplă ca el să pună întrebări, să propună o altă soluție sau să refuze să îndeplinească ceva. Așa cum afirmă în declarație, toate acestea i s-au imprimat din copilărie...

— Ne interesează mai puțin dacă metoda de educație a inginerului Marinescu a fost sau nu cea mai potrivită...

— Tovarășe procuror, în discuția pe care a avut-o cu

mine, inginerul Marinescu a fost mult schimbat față de felul său obișnuit Abia am reușit să-l conving să nu scrie o întâmplare din adolescența lui, care zicea el. A însemnat un alt moment important din viață.

— Despre ce era vorba?

— Despre un furt. Pare ciudat, că în discuția cu inginerul Marinescu despre o faptă gravă comisă de șeful său, am alunecat pe panta unei povestiri din adolescență. Dar trebuie avute în vedere motivele care mă îmbiau să-l ascult și să-l înțeleg. De altfel, era o întâmplare nostimă, iar Alin Marinescu a știut s-o povestească...

Locuia într-un cartier din marginea orașului, într-o casă tip vagon. În care cele patru familii de chiriași aveau repartizate în mod egal câte două camere. Marinescu locuia acolo împreună cu părinții și bunica. De câteva seri, prin curtea acestei case începuseră să intre „niște necunoscuți”, cum le spunea bunica lui Alin, iar după primul furt... niște hoți”. Într-o seară de iarnă, vecina lui Alin se oprise cu brațul de lemne lângă ușă, și-i strigase soțului ei care strângea rufele de pe frânghie:

— Începe și tu cu cele mai mari, ia întâi cearșafurile...

Apoi, intrase înăuntru, vorbind singură:

— Iar a băut Mihalcea al meu, și-acum vrea să mă înduioșeze cu hărnicia.

Dar mare i-a fost mirarea când bărbatul pe care îl credea soțul ei a ieșit pe poartă cu brațul încărcat cu rufe, pierind în întuneric.

A doua seară. În ușa care despărțea locuința familiei Marinescu de cea a familiei Mihalcea. O ușă blocată de altfel, Alin a auzit glasul vecinei lor:

— Domnu' Marinescu, domnu' Marinescu, niște necunoscuți sunt în spatele casei.

Întreaga familie Marinescu s-a repezit la fereastra ce dădea în spatele curții.

— Nu aprindeți lumina, le-a spus bunica lui Alin și stați liniștiți, nu au ce lua. Avem totul în casă.

Vecina continua să bată în perete:

— Îi vedeți? Sunt la magazia cu lemne.

— Îi văd, îi văd... Nea Mihalcea este acasă? o întrebase tatăl lui Alin.

— Da, este... Se uită și el.

— Doamnă Mihalcea, treziți-o și pe Iordăneasca. Dânsa are telefon, să cheme miliția... să-i prindă...

Urmară câteva momente de tăcere.

— Ei bine, reluă ofițerul povestirea, inginerul Alin Marinescu insista în cadrul discuției noastre să scrie toate acestea. „Tovarășe căpitan, numai așa vă veți puțea explica dumneavoastră și toți cei care îmi vor citi declarația, atitudinea mea „prudentă" de ieri, de astăzi...

— Și cum ați reușit să-l convingeți să n-o scrie? întrebă procurorul Iordache.

— I-am explicat că în cazul în care ar scrie toate astea, declarația ar fi incompletă și ar fi necesar să relateze și motivele pentru care bunica și-a crescut copilul și nepotul în acest fel. Atunci, Alin Marinescu a zâmbit și a răspuns: „Aveți dreptate, mă voi gândi la lucrul ăsta, deocamdată nici eu nu știu prea bine... Când explicația se va cristaliza am să vin să v-o povestesc...”

— S-a mai prezentat la mine de bună voie, printre alții, inginera Magdalena Ionescu. Mi-a dat un telefon și m-a rugat să ne întâlnim în oraș. Am așteptat-o în parcul din apropierea stadionului. Știam despre ea că într-o vreme se afla în bune relații cu Dan Gherasim. Este mai în vârstă decât el cu patru-cinci ani. O persoană căreia viața i-a dat aproape totul, dacă ne referim la ceea ce posedă material: bani, casă, mașină, și deopotrivă, un orizont larg, preocupări multilaterale – practică tenisul, înotul, joacă bridge, iar uneori pictează. Profesional este bine apreciată, ani de zile a fost nelipsită din colectivele pe care ministerul le forma pentru rezolvarea celor mai complicate probleme. Dacă adăugăm la toate astea și faptul că este frumoasă, aveți imaginea femeii cu care m-am întâlnit.

— Și ce-i lipsește, întrebă procurorul, ca viața să-i fi dat cu adevărat totul?

— Nu este căsătorită, nu are copii...

Marin Iordache își întoarse privirea spre fereastră. Contrar primei impresii, când fusese șocat de faptul că ofițerul menționase în materialele sale expresia „în fața unui colectiv de salariați ai institutului noul produs A.T.-2 a fost discreditat”, acum, după ce-l ascultase, își dădu seama că Georgescu nu era un om căruia să-i placă-n mod deosebit exagerările și că, deținând atâtea detalii, nu ar fi avut de ce să exagereze și nici cum să greșească.

— Cum a mers discuția cu inginera Ionescu? îl întrebă.

— A fost o discuție interesantă. Ca și ceilalți, Magdalena Ionescu era dispusă să facă confesiuni:

Căpitanul Georgescu făcu o pauză. Da, în ziua aceea inginera Ionescu, după luni de zile de frământări, găsise de cuviință să discute cu el, cu ofițerul pe care îl întâlnise de mai multe ori în ultimii ani, fără însă a avea vreodată un schimb de cuvinte mai mult decât răspunsul la un salut și obișnuitul „ce mai faceți?...”

Ofițerul continuă să tacă. Marin Iordache profită de întreruperea conversației și formă un număr de telefon.

Căpitanul Georgescu continua să deruleze în minte imagini de la întâlnirea lui cu Magdalena Ionescu.

— Doresc să discut cu dumneavoastră, începuse inginera Ionescu, pentru că am intuit mai de mult, iar

acum sunt convinsă că dumneavoastră ați avut principalul rol în toată chestiunea cu A.T.-2.

— Ce vă determină să credeți lucrul acesta? o întrerupsese el. Rolul principal privind acest mult discutat produs l-a avut inginerul Dan Gherasim, l-au avut ceilalți colegi ai lui cu care a colaborat la realizarea lui, nu eu...

Magdalena Ionescu se oprise. Îl privise drept, era foarte aproape de el, îi putea vedea adevărata față, adevărații ochi, fruntea și părul din care îi cădeau peste față câteva șuvițe.

— La ce ajută această modestie a dumneavoastră, tovarășe Georgescu?

Se simțise atunci stingherit. Profesionalitatea, anii de muncă îi cereau să fie în gardă. În fond, ce voia inginera Ionescu, frumoasa ingineră Magdalena Ionescu, de la el? De ce a vrut să-l întâlnească aici în parc și de ce se apropie atât de mult de el?

— Doresc să port o discuție sinceră cu dumneavoastră, doresc să-mi dați un sfat, continuă ea. Dar pentru asta, trebuie să pornim de la un adevăr: în reușita produsului A.T.-2 ați avut un rol principal.

— V-am mai spus, tovarășă Ionescu, rolul meu...

— Îl cunosc pe Dan Gherasim mai bine decât dumneavoastră, nu este în stare să se stăpânească în situații cum a fost aceea cu adjudecarea. Ori tocmai aici

ați câștigat, când l-ați făcut pe Mihai Zdrenghea să creadă că nimic nu-i mai amenință planurile. Vă repet, îl cunosc bine pe Dan Gherasim, am fost... ca și căsătoriți...

Magdalena Ionescu se întrerupse. Ofițerul tresărise la ultimele ei cuvinte.

— Știți unde *a* prins aripi ideea noului produs A.T.-2? În garsoniera mea, tovarășe Georgescu.

„Într-adevăr, lucrurile devin foarte interesante”, își spusese ofițerul. Știa că cei doi nu mai păstrau aceleași relații, și ca bărbat nu se împăca cu ideea că o femeie cum era Magdalena Ionescu ar fi putut să aibă necazuri sentimentale; i s-ar fi părut chiar de necrezut că un bărbat ar fi putut s-o părăsească.

— Acolo, printre lucrurile mele, unde el se simțea ca în casa lui, folosindu-se de cărțile mele, de însemnările mele, de întrebările mele... Doriți să știți cum ne petreceam serile, tovarășe Georgescu?

Chipul ofițerului se îmbujorase ușor. Intuia că Magdalena Ionescu nu intenționa să se menajeze cu nimic în cadrul discuției. Suspiciunea că ar fi avut vreo legătură cu Mihai Zdrenghea, cu cei de la „Suntrans”, ori că ar pune în aplicare un „joc” al cuiva rău intenționat, se risipi. Nu, era vorba de altceva...

Și totuși, nu reușea să ignore faptul că rujul de buze pe care Magdalena îl folosea avea aceeași nuanță cu o

eșarfă subțire pe care o purta la gât, că dantura îi era impecabilă, că nu avea un singur amănunt care să nu respecte linia perfectă pe care această femeie o adoptase ca pe o a doua natură.

— Serile noastre, continuă ea, erau în cea mai mare parte un flux de întrebări la care Dan Gherasim, uneori calm și inspirat, alteori nervos și depășit, răspundea. Ei bine, în această neîntreruptă dispută își are A.T.-2 originea.

— Asta nu poate fi pentru dumneavoastră decât un motiv de satisfacție.

— Până aici, da, confirmă inginera Ionescu.

— Până unde, până aici?

— Până în momentul în care Dan Gherasim și-a dat seama că poate realiza mai mult decât făcuse până atunci, iar eu. La rândul meu, am înțeles ce poate realiza el. Are ceva care clocotește în el, ceva care nu întotdeauna este ușor de suportat, pentru că, obosit fizic sau în lipsă de bani, nervos sau bolnav, este dornic oricând să-ți vorbească despre mirajul substanțelor, despre rezultatele unor cercetători străini, pe care de cele mai multe ori îi critică, argumentat firește... îi place să-ți facă demonstrații întregi, fără să economisească hârtia, iar dacă masa devine neîncăpătoare pentru teoretizările sale, atunci hârtiile acoperă covorul, explicațiile curg... Ce importanță are că-i e foame, cine a

zis că se simte obosit? Atunci are nevoie de o eprubetă, nu ai așa ceva, nu-i nimic, trebuie să ai altceva în casă, o ceașcă, un pahar, o cratiță la nevoie...

— Asta face parte din elanul celor care creează, o întrerupsese ofițerul.

— Ei bine, tocmai elanul ăsta am încercat eu să-l întrerup.

— Cum?

Magdalena Ionescu rămăsese câteva clipe pe gânduri.

— Mai bine întrebați-mă de ce, răspunse ea. Foarte simplu: din egoism. Am fost dominată de acel egoism care uneori te depășește, care devine mai tare decât tine sau, mai bine zis, care te face mai slab decât ești de obicei. „Ce te vei face, părea să-mi spună cineva, când Dan Gherasim va realiza nu un nou produs ci trei, patru, cinci... Crezi că omul ăsta, pe care tu îl iubești, se va mai gândi la tine? Va mai ieși el din sfera cercetărilor sale? Și gândește-te, vor veni satisfacțiile, deplasările în străinătate pe care le va face singur, va întâlni mulți oameni, iar oameni înseamnă atât bărbați cât și femei...”

— Sunt întrebări firești ale unei femei îndrăgostite, îi spusese căpitanul Georgescu. Sunt frământări firești, continuă el, chiar dacă par ușor exagerate. Cu ce ați împiedicat, în mod direct, activitatea de cercetător a lui Dan Gherasim? Din câte înțeleg, până atunci îi fuseseți numai de ajutor.

Am făcut lucruri grave, tovarășe Georgescu... Am încercat să-l influențez să renunțe la activitatea de cercetare... N-am reușit... Am încercat apoi să-l conving că rezultatele muncii lui sunt neimportante... La început a fost surprins, după aceea s-a obișnuit cu părerea mea și a continuat să lucreze, mai intens chiar, acum dorind să-mi demonstreze că nu aveam dreptate... în fața unei singure atitudini din partea mea nu a rezistat, atunci când i-am tratat pasiunea lui pentru cercetare cu indiferență, când am renunțat să-i mai pun întrebări...

— Ce s-a întâmplat atunci? a întrebat ofițerul.

— Ne-am despărțit.

— Să nu mi-o luați în nume de rău. Dar nici nu se putea întâmpla altcumva, i-a spus el zâmbind.

— Aveți dreptate, finalul nu putea fi altul, dar întrerupând relația cu el nu însemna că l-am și dat uitării.

— Un timp.

— Nu, nu-i o poveste obișnuită. L-am urmărit permanent, știam totul despre el... Ce spectacole a văzut, ce prieteni a întâlnit, relațiile lui de serviciu cu colegii, cu șefii, deci și cu Mihai Zdrenghea...

Relatarea inginerei Ionesco s-a întrerupt. Apariția persoanei lui Zdrenghea într-o poveste care părea o relație normală de dragoste schimba brusc sensul discuției.

— Să ne așezăm puțin, a propus el, zărind la câțiva pași o bancă liberă.

— Și ce-a urmat, tovarășă inginer? a întrebat-o ofițerul aprinzându-și o țigară.

— O apropiere între mine și inginerul Mihai Zdrenghea. Mă refer la o relație de serviciu, a subliniat ea. Mihai Zdrenghea era șeful lui Dan și prin el puteam să aflu tot ce mă interesa.

— Și v-ați dat seama că inginerul Zdrenghea nu-l agrea pe Dan Gherasim?

— Nu. Dimpotrivă, vorbea foarte frumos despre el în toate ocaziile. Îl considera însă cam grăbit, alteori superficial, ceea ce nu-i aparține lui Dan în comparație, cel puțin, cu șeful lui.

Până aici nu văd să fi făcut ceva grav...

— Tovarășe Georgescu, ideea folosirii apei minerale în locul celei potabile îmi aparține, a spus răspicat Magdalena Ionescu. La mine a auzit-o prima oară Mihai Zdrenghea.

— La dumneavoastră? s-a mirat ofițerul. Dumneavoastră ați vrut ca A.T.-2 descoperit de Dan Gherasim să fie discreditat?

— Nu. Cum vă închipuiți că aș fi putut să fac așa ceva? Dar ideea a fost a mea. Îl invitasem pe Mihai Zdrenghea la mine, cu un motiv oarecare, dornică să aflu preocupările la zi ale lui Dan. Și discutând despre

dorința tinerilor ingineri de a se realiza cât mai repede, am ajuns la pripeală, la superficialitate... Era motivația obișnuită a lui Zdrenghea, iar eu îi făceam jocul... Atunci, ca să întăresc convingerile sale, i-am spus într-o doară cât de ușor poate fi discreditat un produs de-al institutului nostru dintr-o simplă neatenție.

S-a așternut din nou liniștea. Căpitanul Georgescu prefera să nu pună nicio întrebare, să nu facă nicio subliniere.

Magdalena Ionescu privea undeva spre o margine a parcului. Frunzele copacilor, rondurile de flori erau doar fundalul pe care imagini neorânduite se succedau cu repeziciune. Îl revedea pe Dan Gherasim cu hârtiile lui întinse pe covor, oprit doar o clipă din calculele sale, pentru a lăuda curățenia locuinței; îl revedea pe Mihai Zdrenghea sorbind dintr-o ceașcă de cafea, pe care ea i-o pregătise din dorința de a-l ademeni câteva minute, de a-l face să vorbească despre bărbatul acela negricios, retras cu ambițiile sale de tânăr creator; pentru o clipă căpitanul Georgescu nu mai era lângă ea...

Și cine știe cât timp ar fi urmărit inginera Ionescu reluarea imaginară a unor scene din viața ei, dacă ofițerul nu s-ar fi decis s-o întrebe:

— Cine v-a povestit de felul în care s-a desfășurat experimentul?

— A doua zi, a venit la mine inginerul Dumitrescu și

mi-a povestit că, fiind așezat în primul rând, a observat bulele de gaz ridicându-se de pe fundul paharului în care se afla A.T.-2.

Marin Iordache încheie convorbirea telefonică și așeză cu grijă receptorul.

— Deci, ce spuneați despre întâlnirea dumneavoastră cu inginera Ionescu?

— Că a fost o discuție interesantă. Ca și ceilalți, este dispusă să facă unele declarații utile anchetei.

Procurorul Iordache închise dosarul din fața sa. Se ridică din nou de la masa de lucru.

— Cu un singur om nu ați discutat, spuse el făcând câțiva pași prin încăpere.

— Da, cu inginerul Mihai Zdrenghea, răspunse căpitanul. Intenționez s-o fac. Am nevoie și de aprobarea dumneavoastră. Atunci va fi în țară și reprezentantul firmei „Suntrans”, care ar putea să ne dea o mână de ajutor pentru soluționarea dosarului...

Procurorul Iordache se apropie de masă.

— Știi ce voiam să-ți mai spun? i se adresă el cu sinceritate. Acum, după ce am aflat toate amănuntele, cazul mi se pare altfel, mai simplu, oamenii mai umani... Cred că putem recupera ce a pierdut institutul și oamenii de care mi-ai vorbit.

Rămas singur, procurorul lăsă privirea să se oprească pe florile schimbate de dimineață de Maria Cotigă.

Rămase așa câteva clipe, încercând să nu se gândească la destinele ce gravitau în jurul unor simple inițiale: „A.T.-2”. Așa scria și pe dosarul aflat la îndemână, pe masă. Procurorul oftă și trase dosarul mai aproape.

Bun venit, domnule Walter!

Aud lângă mine respirația lui Donea, concentrat asupra hârtiilor, și zumzăitul aparatului de fotografiat la fiecare apăsare pe declanșator. Are aparatul ăsta un zgomot profesional, totdeauna discret; ore întregi nu pot să-l alung din memorie. Deschid încă o mapă cu hârtii; sunt scrise într-o limbă străină așa că nu-mi bat capul să înțeleg ce conține fiecare. Nu m-am acomodat încă să lucrez cu mănuși, așa cum ne-a cerut Nino ultima dată.

Brusc, Donea întoarce capul spre mine și-i simt neliniștea din priviri.

— Ce este? îl întreb eu gâtuit de emoție.

— Întreabă care-i situația, repede... șoptește Donea agitat.

Nu mai cer nicio lămurire, am observat broboanele de sudoare care i-au apărut pe frunte. Prind stația cu o mână și iau imediat legătura. Mă liniștesc auzind răspunsul și mă întorc la treabă.

— E-n regulă! îi spun lui Donea, dar ce s-a întâmplat?

— Privește, răspunde el, uitându-se la mine dezorientat... Astea sunt materiale care aparțin altei firme... Nino ne-a spus că omul nostru lucrează pentru „Yellow Products”, nu-i așa?

— Da... Și?

— Nu vezi? Astea sunt oferte, comenzi, liste de prețuri ale unei alte companii, „N.B. Ltd.”. Nu-i ăsta omul nostru. Pe cine dracu a agățat aiurita asta de Gina? Ia din nou legătura cu Nino, repede...

Mă uit la Donea surprins, dar cum nu e momentul să ne certăm. Încerc să-i explic:

— Donea, știi bine că Nino a interzis să folosim prea inuit stația. Oricând putem fi interceptați, așa că...

— Da, dar nu în cazuri deosebite, se repede el îndârjit.

— Nu-i nimic deosebit aici care să ne oblige să folosim stația, îi răspund eu pe același ton. Nu-ți dai seama c-am dat lovitura? Omul nostru de la „Yellow Products” are antenele lui la „N.B. Company”. Cu atât mai bine pentru noi: vom câștiga de două ori. Hai, la treabă!

Întorc o nouă filă, apăsând pe declanșator, Donea mă privește rânjind satisfăcut. Îl înțeleg și-i șoptesc la ureche:

— Ne-am făcut oameni, bătrâne!

Am terminat totul fără incidente neplăcute, lăsând lucrurile în aceeași dezordine pe care am găsit-o când am intrat în locuința asta străină. Folosisem o cheie

lucrată după un mulaj luat de Gina cu o seară înainte.

Normal ar fi fost să acționăm în camera ei, dar nu este un lucru ieșit din comun pentru noi să urmăm poteca croită de Gina care, adeseori, ne-o trântește chiar de față cu șeful:

— Merit să mi se acopere papucii cu sărutări, eroilor!

Asta e Gina, o impudică. Și-a păstrat frumusețea în pofida anilor, ba chiar a strâns mai mult farmec, devenind interesantă și făcând pe oricare bărbat să întoarcă privirea după ea.

Cu o seară înainte a deschis ușa să-mi dea mulajele și nu s-a jenat să-mi spună, în timp ce se făcea că-și acoperă decolteul:

— Ia-le, frumosule, și străduiește-te să le folosești cum trebuie. În camera asta n-am fost niciodată, așa că n-am dublură... Ce să faci, mai sunt și lipsuri!...

— *Grazzia,* iubito... Succes, și... nu uita că te plac, i-am răspuns făcându-i cu ochiul.

— O să am în vedere, a zis ea apăsându-mi ușor nasul cu degetul arătător, apoi a dispărut în spatele ușii pe care o plăcuță din ebonită albă, plesnită la colțul din stânga, anunța că acolo a locuit sau locuiește „Medic stomatolog Eugen Zisu”, care închiria când și când apartamentul. „Ce dracu, dacă nici doctorii nu au bani, atunci?” gândeam eu, hotărât să-i spun lui Nino: „Șefule, dacă miliția face vreun control și-l găsește pe

„fantele” nostru la doctorul Zisu, nu crezi că iese dandana?” Dar nu era exclus ca atunci când cineva ar fi sunat la ușa doctorului Zisu, Gina să fi apărut explicând cu nevinovăție că doctorul a coborât după cumpărături, mai ales coniac, din care nu mai rămăsese niciun strop.

*

Ieșim din holul întunecos al blocului vechi și lumina soarelui ne izbește aspră, batjocoritoare. În fața scării, Nino oprește fără grabă „Peugeot”-ul său de culoare albastră. Două uși se deschid și se închid cu zgomot discret și iată-ne pe fiecare la locurile noastre. Pornim în viteză...

„Peugeot”-ul se oprește într-un colț al parcajului și intrăm la „Pescăruș” chiar în momentul în care Gina pleca cu străinul. Nu mă pot abține și-i trimit afectat „bezele”, profitând că individul se află cu spatele la mine. Gina nu mă bagă în seamă; e firesc, ea nu și-a terminat rolul, așa că am înțeles-o... Ne așezăm lângă Nino și mâncăm în liniște.

— Șefule, i se adresează Donea lui Nino, nu crezi că Radu ăsta este prea deștept pentru ceea ce zice el c-a fost?

Ascult și mănânc liniștit fără să ridic privirea din farfurie.

— Crezi?! mormăie șeful.

— Eu așa zic, nu se lasă Donea.

— Auzi, Radule, ce spune individul ăsta, îmi zice șeful, făcând pe indiferentul, dar îl simt că mă urmărește cu un interes aparte.

— Are dreptate, *boss,* dacă mă compară cu el!

Șeful râde cu poftă. I-a plăcut răspunsul.

— Păi de-asta l-am angajat, Donea dragă. Nu ți-am povestit scena? Nu?! Un deliciu! A venit la mine și m-a întrebat fără nicio introducere: – Domnule Nino, că sunt om sărac, știți asta, e lesne, se vede, nu?

— Da!...

— Dar că am de gând să parvin?

— Îhî...

— Mă angajați?

— Cine te-a trimis la mine?

— Domnul Raicu...

— Ai fost la răcoare?

— Am fost.

— De ce?

— Am fotografiat lucruri frumoase și apoi am răspândit copiile în schimbul a câțiva sunători. Știți... împrăștiam imaginile unor femei sumar îmbrăcate. Dacă v-aș arăta câteva, nu v-ați abține să nu scoateți portofelul.

— Îți cunoști bine meseria?

— Da, domnule.

— Bine, Raicu ce face?

— Planuri, cum îi este obiceiul...

Cam așa *a* fost, dragă Donea, asta ca să știi și tu, și termină cu insinuările. Știu că Raicu ți-a tras clapa, dar nu uita că Radu nu-i este nici fiu, nici nepot.

Sorbim cafeaua în liniște, când apare Gina care se așază pe locul liber păstrat de șef.

— Hei, *ragazzi!* Cum v-a mers? ne ia repede, de parcă Nino n-ar fi acolo.

— *O.K., darling*! îi răspund în timp ce-mi aprind o țigară.

— Dar ție? o întreabă Donea, provocator ca de obicei.

— Sunteți niște răi. Îi auzi, Nino, da?

— Unde mai pui că Donea a avut impresia la un moment dat că ai confundat clientul, o ațâț și eu.

Șeful îmi face cu ochiul. E satisfăcut.

— Eu?! sare Gina iritată. Țâncule! i se adresează ea emfatic lui Donea, aplecându-se ușor peste masă, află că am ceva ani în meserie.

— Așa se cheamă?... Meserie?! Da?... arunc și eu, uitându-mă semnificativ la șef.

Ne place s-o necăjim pe Gina și, într-adevăr, îi stă bine „întărâtată”, cum spune Donea.

— Da, iubitule! Să nu te surprindă, dar meseria asta și femeile se completează de minune... Iar asta n-am spus-o eu...

Râdem toți dar puțin forțat, deoarece coarda se

întinsese cam tare. După câteva momente de liniște îl întreb pe Nino cu o mină serioasă:

— Șefule, meseria noastră se cheamă spionaj?

Nino își lasă tacâmul jos cu un gest delicat și își presează ușor gura cu șervețelul. Își îndreaptă ochelarii într-un gest reflex, care denotă o ușoară agitație."

— Ești fricos, pozarule? interveni Donea, caustic ca de obicei.

— Să mergem! zise șeful făcând un semn ospătarului căruia îi întinde câteva bancnote.

Părăsim localul, Donea pleacă cu Nino, iar eu mă ofer s-o conduc pe Gina care locuiește în apropiere.

Pornesc alături de Gina și, la puțin timp, îi șoptesc cu tandrețe:

— Ți-ar face plăcere să te plimbi cu mine ceva mai mult astă-seară?

— Știu eu ce să zic? Ceva mă îndeamnă să spun nu, dar cred că aș minți...

— Și ar fi prima oară?

— Nu, n-ar fi prima oară. În schimb, tu nu m-ai crede și atunci aș fi ofensată... Știi, țin mult să fiu crezută. Radule, spune-mi, ai fost vreodată fericit?

— Am fost, Gina, am fost de mai multe ori.

— Dar nefericit?

— Și așa...

Gina mă privește cu atenție.

— De ce te miri? o întreb.

— Pentru că... Nu știu cum să-ți spun, dar am ajuns la concluzia că astăzi aproape toată lumea e nebună. Tu pari ceva mai teafăr...

— Chiar așa?!... Ai o părere atât de bună despre mine?

— Da, chiar așa. Toți au părăsit linia de echilibru. Toată lumea se grăbește, aleargă, fură unii de la alții, italienii de la francezi, francezii de la nemți... nemții vând americanilor... înțelegi?

— Nu, nu-nțeleg, răspund eu, uitându-mă în ochii ei.

— Ei, nu vrei. Poate... din răutate. Vorbeam de fericire. Eu sunt un om care n-a fost niciodată fericit.

— Nu se poate, Gina. Cred că nici nu există astfel de oameni. Ori au avut prea multe zile fericite și nu mai știu să le deosebească de momentele neplăcute, ori au avut prea puține și atunci sunt nefericiți din cauza asta, însă mai mult sau mai puțin, fiecare avem parte de fericire. Poate ai vrut să spui că având o viață zbuciumată n-ai avut vreme să te bucuri, chiar dacă fericirea era la un pas de tine.

— Poate și asta... șoptește ea.

— Ți-ar fi plăcut să ai o viață dreaptă, netedă?

— Nu știu... Știu doar că viața mea a fost un fulg purtat de capriciile vremii, iar toate astea din cauza acestei lumi care aleargă, se agită, cere liniște dar, de fapt, adoră agitația.

— Poți să devii din nou pământeană?

— Să devin pământeană, să exemplific, deci? Vino cu mine, Radule, vino cu mine...

O urmez. Deschide ușa garsonierei, îmi face semn să intru. Îmi arată un fotoliu. Apoi se îndreaptă spre un mic bar din care scoate o sticlă și două păhărele, le așază alături de un album. Desface sticla, toarnă și deschide albumul la prima filă.

— Am aranjat acest album acum două săptămâni. Mi-am aranjat anii vieții. Iată-mă acum douăzeci și cinci de ani la Monte Carlo – venită cu acest domn bărbos și cu parola generalului, cu care speram să deșert pungile din seifurile încuiate în geanta mea. Este o afacere din care numai atât pot să-ți spun deocamdată... Dacă privești cu atenție, zâmbetul pe care-l arunc aparatului de fotografiat pare a fi un zâmbet dement, de om care s-a înșelat, care a pierdut. Vezi tu, Radule, băncile astea din momentul în care au înghițit banii oamenilor, le dau drumul cu multă greutate. Privește-mă, iubitule, în costum de călărie lângă acest domn, mâna dreaptă a patronului unui faimos trust de armament. Formal, eram soția acestui domn fotogenic și aveam succes, să știi...

— Atunci da, o întrerup eu.

Gina s-a aprins ușor și mă privește necăjită.

— Ei, da, împotriva ironiei tale aduc această

imagine... Privește cu atenție, am în stânga și în dreapta mea doi ofițeri care mi-au depus la picioare, odată cu omagiile lor, servietele încărcate cu planuri secrete. Iată-mă după trei ani cu alt soț, situație la fel de formală ca și cea dinainte, într-o altă țară, având acum alți stăpâni care doreau cam același lucru. Stau uneori de vorbă cu mine, crede-mă, și adeseori mă întreb dacă aceea era slujba mea sau eram o rotiță din mecanismul lumii ăsteia înnebunite. Pentru că jocul a continuat și se desfășoară, fără perspectiva unei întreruperi.

Ascultând-o, trag albumul și încep să-l răsfoiesc.

— Cu cine ești aici? o întreb brusc, părându-mi cunoscută silueta celui ce-o însoțea pe Gina la plimbare pe marginea unui lac.

— Nu-l cunoști? Este primul meu soț...

— Dar ăsta-i Nino!

— Chiar așa...

— Îmi pare rău, Gina, am plecat. Te rog nu te supăra, dar nu m-am amestecat niciodată în viața șefilor... La revedere, Gina, la revedere!...

— Stai, Radule, măcar o clipă.

— Nu insista, nu rămân... Ți-ai propus să mă verifici! Cu altul, sufletel, cu altul! Eu am primit o pâine de la Nino... Noapte bună!...

*

Stau trântit pe canapea și trag cu poftă din țigară,

ținând ochii întredeschiși... S-a făcut destul fum în cameră, așa că trebuie să deschid fereastra. Mă gândesc că de-abia când ești decis să faci curățenie îți dai seama cât de murdar era înainte. Uneori și în viața oamenilor este așa... într-adevăr, n-ar fi exclus ca vreunul din grupul nostru să aibă vreodată o astfel de sclipire și să vrea să-și schimbe viața!

Sunetul telefonului mă face să tresar. Ridic grăbit receptorul. E Donea.

— Salut, Radule! Tu ești?

— Eu sunt. Spune, bătrâne...

— Măi, m-am întors din concediu.

— Cum a fost?

— Foarte bine. Am să-ți spun, dar acum mă grăbesc. Sunt la un telefon public și mai așteaptă cineva.

Las receptorul în furcă și încep să mă îmbrac repede. Asta era parola și trebuie să mă duc pe drumul cel mai scurt la casa lui Nino. Întâlnire urgentă cu șeful!

*

Îl așteptăm în tăcere pe Nino de aproape zece minute. Am deschis ușor fereastra, atent să nu-i deranjez pe ceilalți, închipuindu-mi, pe bună dreptate, că și ei sunt în aceeași stare nervoasă ca și mine.

Scot o țigară și o aprind. Mă așez la locul meu și trag nervos, fum după fum. Trebuie să fie ceva de capul celui care urmează să vină, din moment ce Nino a ieșit în

întâmpinarea lui cu atâta timp înainte. Gina mă privește cu un aer de superioritate, dar, totodată, dulceag. Poate că m-a iertat sau poate că m-a înțeles...

O pendulă cu mișcări agasant de regulate ne calcă pe suflet și în momentul în care mă gândesc cum aș putea să fac abstracție de tic-tac-ul ei, Nino deschide ușa și lasă să intre un bărbat pe care-l mai cunoscusem undeva nu numai eu. Dar și Donea, și mai ales Gina, care s-a transfigurat, iar eu simt că leșin de emoție și nu-mi trece prin cap altceva decât să sar pe fereastră, deoarece toți l-am recunoscut pe omul Ginei, la care operasem în urmă cu puțin timp...

— Știu că vă surprinde cunoștința cu domnul Mayer, dragii mei, începe Nino vesel, dar de data asta a venit să ne spună că i-a plăcut cum am acționat și testul la care ați participat a fost trecut cu bine de toată lumea... De altfel, prezența domnului Mayer ne onorează, pentru că domnia sa vrea să vă fie recunoscător nu numai prin vorbe...

Nino continuă să-l lingușească pe Mayer și nu o face rău. Iar eu mă frământ cum să scap de situația jenantă în care m-a pus acest *boss*, cu sistemul lui diabolic de a ne verifica. Mă ridic de pe scaun și mă apropii de el, târându-mi pașii.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Mayer, îmi pare așa de rău...

— De ce îți pare rău? răspunde el într-o română perfectă.

— Fiindcă n-am simțit de la început că «înteți... ba... mai venisem și cu o idee nenorocită de a vinde și celeilalte firme din ce-mi închipuiam eu că este o avere... Vă rog să mă iertați, domnule Mayer...

Domnul Mayer, cu un aer de înțelegere părintească, întinde mâna. Iar eu i-o strâng cu putere... Pe rând, ceilalți se apropie de acest șef ciudat, își cor scuze și atmosfera a devenit acceptabilă acum, înainte de adevărata misiune pe care Mayer vrea să ne-o încredințeze...

Ciudata reuniune se încheie repede. Eu plec din nou cu Gina, amândoi tulburați de întâlnirea cu Mayer.

— Gina, vrei să bem ceva?

— Nu, Radule, altă dată, acum vreau să merg acasă, mă cam doare capul... Nici eu nu știu ce am... Altă dată cu plăcere...

*

Tablourile domnului Humulean – fiindcă ele erau ținta indicată de Mayer și căreia noi începusem să-i dăm târcoale – se aflau păstrate cu grijă în holul de la parterul unei vile din strada Apusului.

Spun cu grijă, pentru că bătrânul pleca foarte rar de acasă și chiar dacă lipsea câteva minute, întotdeauna încuia ușa de la intrare, iar în curte lăsa slobod un câine

certăreț, nu prea mare, dar care făcea o larmă de ridica tot cartierul.

Pasiunea pentru artă se datora unei foste amante a bătrânului, Eva Romanescu, care, încetul cu încetul, devenise stăpâna tiranică a vieții sale, destul de monotonă.

Ginei, care trebuia să fie „vârful de lance”, cum spune Nino, și mie, în calitate de „verișor” al ei, tabieturile bătrânului nu ne conveneau deloc. Ne-am plimbat zile în șir pe strada Apusului în speranța că doar, doar, bătrânul va ieși din matcă. Cu toții încercam să aflăm amănunte despre Eva Romanescu. Despre felul ei de viață, îmbrăcămintea pe care o folosea, parfumurile întrebuințate, dacă zâmbea, cum și când, dacă era spirituală și cum anume.

Reușisem să aflăm destule amănunte despre această fostă vedetă a saloanelor, iar Gina le studiase atâta, încât într-una din zile, aflându-se în vizită la o veche prietenă a lui Romică Humulean, în speranța că întâmplarea ne va ajuta să-l întâlnim, bătrâna doamnă i s-a adresat „verișoarei” mele:

— Vai, cherie, dar ai așa un aer ca al Evei Romanescu! O!... dacă te-ar vedea bietul Romi...

Dar Romi n-a văzut-o pe „verișoara” mea cu aerul acela care să-l amețească și, cu toate elogiile mele aduse Ginei pentru seriozitatea cu care își juca rolul, Nino

punea o singură întrebare:

— Când intrați în vila din Apusului?

Într-o duminică dimineața mi-am însoțit „verișoara” îmbrăcată în doliu la cimitir și, trecând pe lângă cavoul Evei Romanescu, exasperat de slăbiciunea ce-o cuprinsese, m-am adresat nu tocmai politicos, chiar în momentul când treceam pe lângă un bătrân domn, care nu putea fi altul decât Romică Humulean:

— Crede-mă, Gina, dar atâta pioșenie îmi produce silă Ea s-a oprit surprinsă. Bătrânul Humulean s-a întors contrariat, intervenind prompt:

— Se poate, tinere?... Se poate?...

M-am făcut stacojiu și am cerut scuze imediat atât „verișoarei” mele cât și bătrânului gentleman. După câteva minute eram în mașinuța lui Romică Humulean. Ca răspuns la invitația acestuia de a bea o cafea turcească „cum rar se mai face astăzi”, la el acasă.

*

Mă trezește un ciocănit ușor în fereastră. Întind mâna și aprind veioza. M-am uitat la ceasul pe care nu-l dau jos de la mână niciodată; trei și un sfert.

Am impresia că am visat și stâng lumina, încercând să adorm iarăși, dar zgomotul se repetă, parcă mai puternic Mă ridic din pat împleticindu-mă de somn și privesc pe fereastră. Văd silueta lui Mayer: îmbrăcat într-un pardesiu de culoare închisă, cu o pălărie cochetă

pe cap, iar în mână o servietă.

La semnul lui aproape nedeslușit din cauza întunericului, deschid fereastra.

— Radule, șoptește el, apropiindu-se și privind pe lângă mine înăuntrul casei, mai ești cu cineva?

— Nu, domnule Mayer.

— Uite ce te rog. Dă-mi un scaun. Vreau să rămân câteva ceasuri la tine.

Am înțeles că nu vroia să intre pe ușă, deoarece aveam intrarea comună. Iau pantalonii și bluza de pe spătar, apoi împing scaunul pe fereastră în brațele lui Mayer care, după ce a privit grăbit în stânga și în dreapta, se strecoară în casă cu un salt sprinten de care nu-l credeam în stare.

— Nu... nu aprinde lumina, mă oprește el, prinzându-mă de braț. Mă dezbrac pe întuneric și de mâncare nu-ți face griji, nu mi-e foame.

— Nu vă supărați, domnule Mayer, în casa asta nu rămâne niciodată mâncare peste noapte. Am un apetit grozav. Așa că n-am de ce să-mi fac griji.

— Ești simpatic, Radule, îmi placi. Ești un om sincer.

Se întinde pe canapeaua mea de parcă el era gazda. Mă așez alături, neliniștit. Elegantul domn Mayer să intre pe fereastră? Era ceva care-mi alungase somnul. Îl zărisem cu Nino după-amiază în fața hotelului, iar mai târziu aflasem de la Gina că Mayer plecase să vadă timp

de trei zile mănăstirile Moldovei. Și acum, iată-mi garsoniera în postură de chilie, iar eu în chip de sfânt înghețat pe perete, cu plete linse și privirea rece.

— Ei... de ce taci? mă înghiontește Mayer.

— Domnule Mayer, răspund eu cât se poate de natural, dacă află Nino că ați fost la mine, mă pune la „index" și mă tem de el, să știți... Și-ar putea închipui că mă simpatizați prea mult și nu vreau să am o pană de cauciuc chiar în momentul în care mașinile poliției se apropie de mine, iar portbagajul este plin de tablouri.

— Îl crezi în stare, Radule? Fii serios! Nino este un tip fricos, nu-i plac „scenele tari".

— Fricos, ați spus? îl întreb eu și mă întorc spre el.

— Oho! Dacă n-ar fi fost și m-ar fi ascultat mai înainte, avea acum altă situație...

— Mai bună, presupun...

— E o poveste mai lungă. De fapt, cunoștința dintre mine și Nino este o chestiune de ani de zile. El era unul dintre „bookmakerii" cunoscuți. Mergeam frecvent la curse... Mi-au plăcut caii. Radule... Pe tine te-a pasionat fotografia, pe mine caii, și, mai ales, pariurile la cursele de cai. Nino nu avea, propriu-zis. O agenție, dar era cel mai căutat dintre cei care încheiau pariuri. Încet, încet, ne-am îndreptat amândoi spre o „conlucrare". Caii mei au început să alerge după cum dorea Nino să câștige sau să piardă. Este adevărat că roadele erau împărțite și

capitalul meu a început să crească. Cred însă că în afara încheierii pariurilor, Nino ăsta nu mai știa nimic altceva sau poate nu l-a mai interesat nimic. Pentru că a venit vremea când nu ne-au mai mers afacerile, eu am rămas fără cai, iar el, fără pariuri. I-am găsit, totuși, un loc bun unde ar fi putut să ajungă cineva. Nu m-a ascultat...

— După cum văd, dumneavoastră, domnule Mayer, aveți grijă de cei care vă servesc.

— Știu eu? Așa se pare... Nimeni nu se poate plânge. Apoi, i-am creat câteva rude în străinătate și cum credeți voi că toți de-acolo sunt bogați, pachetele primite de Nino n-au înseninat ceva care să bată la ochi.

— Sunteți un meseriaș bun.

— Îmi place să cred același lucru despre tine, Radule.

Sunt departe de așa ceva, domnule Mayer. De altfel, nu am avut încă prilejuri în care să mă pot etala, răspund eu lăsând modestia de-o parți.

— Rămâne de văzut, încheie șeful scurt, pregătindu-se de plecare.

— Nu beți o cafea? îl întreb cu un fon grijuliu.

— Nu. Radule, nu am vreme! La revedere!

Și iese, lăsând în urma sa ecoul cuvintelor de rămas bun. Imaginea unui zâmbet satisfăcut și întrebarea mea nerostită: ce l-a determinat să-mi facă această vizită?

*

— Servus, Radule! Ce faci, mă. Dormi la ora asta?

— Mai trândăveam un pic, ce altceva mai bun aș putea face acum, când suntem la remorca Ginei? Mă odihnesc și mă rog pentru farmecele ei, dar cred că în curând îl las pe Dumnezeu și-l voi ruga pe dracu să-l amețească odată pe moș Humulean, să pot intra odată în acțiune. Și... ce s-o mai lungesc, Nino, nu mai am niciun sfanț și noi barem pasul pe loc, fiindcă, vorba lui mister Mayer, suntem niște fricoși.

— Când ți-a spus Mayer așa ceva?

— Nu chiar așa demult.

— A dormit astă-noapte la tine, nu-i așa? întreabă Nino, privindu-mă drept în ochi.

N-am ce face. Nino știe mai multe lucruri decât îmi închipui eu, apoi, nu pot uita că de la el de fapt... Mănânc o pâine". Îi răspund aproape spontan, așa cum știu că-i place:

— Da. A năvălit pe la trei noaptea, a plecat de vreo două ceas un... A vorbit nu tocmai frumos despre tine... Chiar mi-a părut rău...

— Bine Radule, îți mulțumesc că-mi spui. Eu am greșit că nu ți-am vorbit de la bun început despre mine... De fapt, nici tu nu m-ai întrebat.

Nu mă interesează ce-ai făcut înainte, chiar îmi pare bine că nici tu nu vrei să știi prea multe despre mine. Fac prinsoare că pe urmă tu vei fi acela care vei spune: „Măi, dar mare păcătos ai mai fost la viața ta!"

Nino își scoate pardesiul de culoare verde Poartă întotdeauna îmbrăcăminte șocantă; se așază ca la el acasă, aprindem câte-o țigara.

În ultima vreme. Mayer are o comportare ciudată, începe el. Are unele acțiuni personale, cum a fost cea din noaptea trecută, despre care nu-mi spune nimic. Uneori, simt că mă evită. Nu știu dacă are instrucțiuni speciale în acest sens sau. Mai grav, ne trage după el în două acțiuni paralele care îi aduc un dublu profit, iar nouă ni se poate reproșă oricând că nu am activat loial.

— Nino, dacă ai început o astfel de discuție, hai să Vorbim cinstit. Lucrurile au devenit grave din momentul în care ne-am apucat de meserie Că lucrăm pentru unul, doi sau trei patroni, nu mai are nicio importanță Bani să iasă! În momentele de deprimare pe care le am și eu, ca oricare dintre oameni. Îmi imaginez cum aș arăta în situația în care am avea ghinion. Mă văd lângă un zid umezit de ploile reci de toamnă și mi se zbârlește părul, auzind cum șuieră pe lângă mine un glonte. Și mă tot întreb dacă astăzi mai există obiceiul să ți se permită să fumezi ultima țigară.

Nicio mișcare deosebită pe fața lui Nino. Poate că și el, la rândul lui, a avut astfel de momente.

— Dar. Dacă e vorba de bani, urmez eu nelăsându-l prea mult să mediteze, asta este cu totul altceva Nu cred că nu ești în stare să joci și tu o „scenă tare”, chiar dacă

nu-ți place, după cum spunea Mayer. Cât despre acțiunea lui de azi-noapte, nu știu ce să zic: poate verificare, poate...

— Radule, mă întrerupe Nino, strivind țigara de peretele scrumierei. Cineva care are meseria lui Mayer...

— Adică, un spion!

— Da. Chiar așa! Cât timp se află în țara în care acționează, nu-și pierde vremea, sau dacă pare s-o facă, ur mărește cu totul altceva... Ca să vorbim pe șleau, eu nu mai am încredere în Mayer...

— Cum?!... În domnul Mayer?!

— Chiar așa, Radule... Ce ți-a povestit el despre mine are un sâmbure de adevăr, îmi dau seama bine cam ce putea să zică, dar eu, care îl cunosc de atâta timp... ce zici tu, putea să-mi spună și mie dacă vrea să joace o carte așa de mare; sau o jucăm cu toții, sau...

— Înseamnă că e un joc periculos.

— Chiar așa, Radule. Îl știu bine, trebuie să deschizi ochii bine, altfel trișează. E singura lui pasiune.

Nino pare îngândurat și pus pe confidențe. Mai spune câteva lucruri fără importanță despre Mayer, apoi discuția alunecă spre Gina.

— Era în seara de revelion, acum mulți ani. Tatăl meu, general în retragere, mă rugase, pentru că el nu suporta fumul, să iau cu mine la bar două dintre fetele pripășite la noi în casă... Fetele astea, aflate la noi de vreo doi ani,

se trăgeau, de fapt, din familii de oameni avuți, dar nici tuia dintre ele nu era dornică să încerce ceva cât de cât serios. Una dintre fete era Gina, pe care am impresia că acum o știi destul de bine. Pe atunci ea era tânără. Arăta ca o copilă, dar o copilă cu mult „vino-ncoa". Cred că lui „papa" îi plăcea de ea și s-a hotărât cu greu să mi-o dea pe mână în seara aceea de revelion. Am coborât treptele barului împreună cu fetele, gândindu-mă la reacțiile pe care le voi provoca printre cunoscuți; aveam portofelul plin, când era vorba de fete, papa nu era deloc zgârcit. Adeseori obișnuia să spună că oricând poate începe o nouă viață în occident, și nu orice fel de viață...

Fetele au avut la bar o apariție sclipitoare. Mă simțeam nătâng, stângaci, de prisos. Cunoscuții mei le înconjuraseră cu simpatie, uitaseră că mai eram și eu acolo, le făceau fel de fel de propuneri. Se vorbea de excursii în Alpi, de o vânătoare de vulpi, de parada modei la casa cutare, concursuri de dans la Monte Carlo... Dintre cei care le făceau avansuri, cel mai îndrăzneț era un străin prezentabil, parcă îl văd și acum, ochi verzi, cioc și cărare la mijloc, care a invitat-o pe Gina la dans. A dansat cu ea o dată, de două ori, apoi a condus-o spre ieșire. Am fugit după ei sărind câte două trepte... Nu i-am mai prins, se urcaseră într-o sanie care probabil îi aștepta, și în urma lor rămăseseră două dâre

în zăpada pufoasă. Am alergat câțiva pași și m-am oprit, mi se tăiase răsuflarea... Mă obsedau cele spuse de bătrân înainte de plecare: „Ai grijă, fetele astea sunt averea noastră!” Ce a vrut să spună bătrânul cu asta? Nu cumva suflarea sângelui lor tânăr, picăturile de fericire dăruite cu grijă, râsul zglobiu ce răsuna în casa noastră avuseseră ca efect prozaic conturile elvețiene ale bătrânului?

M-am întors în local, deznădăjduit. Gândul la întoarcerea acasă și la conturile lui din Elveția mă cutremura. Ce-o să spun când mă voi întoarce, cum să mă dezvinovățesc? Îl și vedeam pe bătrân cu brațul întins, arătându-mi strada, în timp ce Gina intra într-o sală liniștită a unei bănci elvețiene, îndreptându-se spre ghișeul de ridicare a depunerilor.

Nino oftează și-și aprinde o nouă țigară. E limpede, că n-are chef să continue povestea. Îl las în pace. În asemenea clipe nu e bine să pui întrebări de prisos.

*

Suntem din nou la Nino acasă. Toți patru așteptăm venirea lui Mayer. Mayer sosește, într-adevăr, punctual și voios ca de obicei. Pare puțin surprins de primirea noastră glacială. Se așază, ne dă țigări, fumăm câteva clipe încordați.

— Ei bine, vă ascult! rupe el tăcerea.

— Mayer, începe Nino nervos, eu nu mai lucrez cu

dumneata. Ești un mincinos și vrei să ne tragi pe sfoară. Explică-te, altfel colaborarea noastră încetează aici. Tablourile lui Humulean sunt afacerea dumitale. Joci pe cont propriu, ești nesincer, ești o canalie...

Simt că sângele începe să-mi fugă din obraji. Mayer face o mișcare spre buzunarul de la spate. Strig la el:

— Nu... fără arme... Va veni miliția... Ați înnebunit? Vom ajunge în pușcărie... iar după gratii... Nu vreau!

Gina și Donea tac înmărmuriți. Pendula cu bătăile ei regulate punctează liniștea. Deodată Mayer pune mâinile pe masă și zâmbește.

— Atunci să stăm de vorbă, domnule Nino. Ești drăguț să vii câteva clipe?

Se ridică, fără să aștepte răspuns. Nino îl urmează cu mișcări de automat. Așteptăm cu sufletul la gură. Din camera alăturată nu răzbate niciun sunet. Apare Nino în ușă, cu o mutră satisfăcută:

— O.K., băieți, spuse el ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Mayer a trebuit să ne spună, de fapt, care este adevărata acțiune. L-am înțeles, și-i dau dreptate, are și el ordinele lui. Tablourile lui Humulean sunt un mizilic prin care patronii se lămuresc încă o dală de ceea ce suntem în stare.

— Păi ce ne înnebunește atâta, domnule? sar eu ca ars. Nu are încredere în noi, în dumneata? Și-l mai încurcăm și pe moș Humulean. Se întâmplă ceva cu el și-l avem

pe conștiință!

— Când vom termina porcăria asta? izbucnește Gina.

— Stai puțin, o liniștesc. Să vedem despre ce este vorba. Să vedem, mai ales, cum stăm cu banii. Totul e în funcție de bani. Zi-i, Nino!

Cu toată situația neplăcută prin care a trecut, Nino surâde. Chipul său degajă mulțumirea omului care îl înfruntase pe Mayer într-un mod care nu-i era caracteristic; ne dovedise nouă și lui, în același timp, tăria caracterului său.

— Iată despre ce este vorba, începe el. Din moment ce vom acționa împreună, eu nu fac un secret din afacerea asta. Mayer se află în tratative pentru vânzarea unei mini-centrale complexe – telefon-telex, realizată de „Yellow Products", pe care intenționează s-o cumpere o anumită instituție. În timpul efectuării probelor se primesc prin stație diverse rezultate de la alte filiale. Noi va trebui ca în timpul ședințelor să realizăm legătura între sală și un magnetofon pe care vom înregistra discuțiile.

— Și cum vom face minunea asta? întrebă Donea.

— Nu-i nicio greutate. Donea dragă, și, mai ales, niciun risc... Formezi un număr de telefon, iar minicentrala, în mod automat, îți face legătura cu sala. Vezi tu, este o instalație specială. Dar... amănunte la momentul potrivit. Până atunci, să încheiem odată cu

tablourile lui Humulean.

*

Avem iarăși stațiile portabile cu noi. Nino virează scurt pe o străduță laterală, unde ne așteaptă Mayer. Ne continuăm drumul fără să oprim, iar Mayer, liniștit, intră în „plasa” noastră. Oprim în apropierea parcului de lângă casa bătrânului Humulean. Ceva mai departe a parcat și Mayer, iar din mașina lui a coborât un tip uscățiv, înalt, îmbrăcat cu un pardesiu de culoare închisă.

— Radule, scoate geamantanele din portbagaj. Îmi spune Nino, fără să se uite la mine. Amândoi privim cu interes spre lunganul care se apropie.

— Vei intra împreună cu el... spuse Nino arătându-mi-l cu capul pe însoțitorul lui Mayer. Și căutați să terminați cât mai repede.

Scot geamantanele din portbagaj, mă apropii de noul partener și-i întind unul din ele. Lunganul ia geamantanul uitându-se la mine cu un aer superior.

— Știi ce? Eu te însoțesc numai ca să nu iei cine știe ce tâmpenii. Sunt specialist, nu hamal.

Mă întorc spre el afișând un aer nevinovat și întind mâna după geamantan. Ce rost avea să-l ofensez din prima clipă a cunoștinței noastre, mai ales că nu era un Donea!

— Nu, nu, acum lasă-l, că-l duc eu, se împotrivește el,

dar ți-am spus așa, ca să fii atent...

— Nu am vrut să te supăr, dar mi-am închipuit că dumneata vei prelua marfa.

— Da, eu o preiau, dar asta nu înseamnă că o și car...

— Scuză-mă, a fost ceva neintenționat, închei eu. În timp ce caut cheile prin buzunar.

Deschid și intru la Humulean ca la mine acasă. Aerul meu degajat îl surprinde. Gina e plecată la Sâmbăta cu ciudatul ei îndrăgostit, să vadă hergheliile de cai, așa că n-avem de ce să ne grăbim. Desfac barul cu un gest de obișnuit al casei și scot dopul unei sticle de „Cabernet”.

— Știi, domnule. În casa asta, de când a venit Gina, se bea numai „Cabernet”.

— Poate, dar fii atent la amprente.

— Ei, lasă că la asta mă pricep mai bine decât dumneata... Am „școală”, bătrâne!...

— Cât ai stat acolo?

— Vezi ce curios ești? E important pe cine ai întâlnit acolo și ce te-a preocupat în timpul ăsta.

Scot două pahare de cristal de culoare vișinie, pe care le umplu repede. Îl dau pe gât pe-al meu, fără să ciocnesc.

Ar trebui să fiu prea tare, pentru ca în timpul unei lovituri să-mi ardă de ținut toasturi și de ciocnit pahare.

Expertul abia gustă din „Cabernet” și mă privește nedumerit văzând că-mi umplu al doilea pahar. Îi e

frică, mă gândesc cu o satisfacție rea. Vrea să terminăm cât mai repede.

Îl conduc în holul casei lui Humulean, o adevărată galerie de artă. Din stânga și dreapta, tablourile ne trimit zâmbetele triste sau vesele ale portretelor. Pășesc pe mocheta de culoare bej, cu mâinile la spate, plin de importanță, și-i arăt expertului cu ce comoară are de-a face.

Întorcându-mi privirea spre el, rămân surprins: mâinile îi tremură vizibil, iar unul din pomeții obrajilor îi zvâcnește. Nu înțeleg ce se întâmplă cu el, și, la drept vorbind, mi-e cam frică. Nu știu ce să fac; să mă duc să iau geamantanele și să le aduc aici, să păstrez liniștea stând nemișcat... Aștept ca el să-și schimbe poziția.

— Ce faci? mă întreabă, în sfârșit, expertul.

— Aștept, îi răspund bucuros că îl aud vorbind. Să aduc geamantanele?

— Adu-le! Eu vreau să văd mai bine tabloul ăsta, iar tu să începi să le împachetezi.

Pornesc la treabă, dar mă opresc în dreptul ușii, mirat să-l văd pe expert sărind înnebunit de la un tablou la altul. I-au reapărut convulsiunile feței și începe să zbiere:

— Cretinilor! Dobitocilor! Sunt reproduceri!

— Ei, și?

— Cum. Ei și?

— Uite-așa, noi încasăm oricum banii. Înțelegerea a fost să-i jumulim tablourile, nu să le pictăm noi.

— Taci, se strâmbă el la mine, înciudat.

— De altfel, cine dracu ar păstra atâtea tablouri de valoare în casă, când ele stau foarte bine în muzeu, iar o copie cât de cât reușită îi poate ține locul! Nu fi trist, maestre, cu o parte din bani ne alegem oricum. Lasă, lasă, îl consolez eu, ia nenorocita aia de stație, că asta nu mai are baterie, și anunță-i pe Mayer că ieșim...

M-am așezat din nou lângă Nino, după ce am trântit geamantanele în portbagaj. Cele două mașini pornesc una după alta. Întorc capul și disting fața tuciurie a expertului, cu gura încleștată. Nu cred că i-a spus lui Mayer că rata sem acțiunea. Nu-i spun nici eu lui Nino. Întotdeauna s-a întâmplat ca, atunci când am vorbit primul despre nereușită, chiar dacă nu aveam vreo vină, am fost pedepsit. Așa că stau liniștit și hotărât să nu-i spun lui Nino despre cele întâmplate decât dacă mă întreabă el.

— Nino, mi-am închipuit că Mayer este un „as” al spionajului, nu un bandit care jefuiește casa unui bătrân, iar acum se poartă de parcă ar conduce o expediție victorioasă își dă atâta importanță...

— Dar are importanță, Radule! ripostează el. Să știi că, totuși, jaful este ceva concret...

— Concret, pe dracu... răbufnesc eu. Dacă or fi toate

ca al nostru...

— Ce vrei să spui?

— Eu? Eu nu spun nimic. Să spună expertul. Să vorbească el primul, el a fost șef, eu am cărat geamantanele.

— Ascultă, mă, tu erai tâmpit dinainte sau te-ai tâmpit acuma? Vorbește!...

Îl privesc pe Nino cu coada ochiului și îmi iau o poziție de statuie, aproape că mi s-a înțepenit gâtul de atâta încordare; ridic mâna și-l arăt pe expert cu degetul mare.

Nervos, Nino accelerează și îl aud pe Mayer zbierând prin stație:

— Ei, ați înnebunit?

Dar Nino se îndreaptă spre un loc de parcare, frânează brusc, iar eu sunt gata-gata să ies prin parbriz. Nu privesc în urmă, dar aud și-mi imaginez tot. Nino desface portbagajul și controlează cele două geamantane.

N-am auzit ce-a vorbit cu Mayer, s-a urcat din nou la volan și a pornit-o nebunește spre serpentinele Posadei.

*

Mâncăm cu Nino la unul dintre restaurantele de pe Valea Prahovei, liniștit și cu poftă. La un moment dat, Nino se ridică de la masă și iese. Îl zărise pe Mayer. Discută doar câteva minute. Mayer a intrat. În

restaurant; așteptăm de la el cel puțin un semn de îmbărbătare. E adevărat că nu răspund eu de acțiune, dar o reușită ar însemna bucurie pentru toți; atunci, de ce să nu înțeleagă că și eu mă aflu într-o stare de spirit apăsătoare?

Nino și-a reluat locul lângă mine, continuând să mănânce. Nu-l întreb nimic, făcând și eu pe supăratul.

— Radule, începe el cu gravitate, câteva zile va trebui să dispari. Caută-ți un culcuș pe undeva.

— Fără bani?

— Fără întrebări! se răstește el. Am să-ți dau ceva bani și peste două săptămâni te voi căuta eu sau Mayer.

— Bine, domnule Nino.

— Te duci pe undeva, pe-aproape, caută să rămâi în zonă totuși.

— Bine, domnule Nino! continui eu pe același ton supus.

— Termină cu smiorcăiala asta, se aprinde el, știi că nu-mi place...

— Știu, Nino, dar dacă-mi interzici să pun vreo întrebare...

— Ce întrebare, Radule? Toată schimbarea s-a produs în seara dinaintea plecării lui Humulean. Și a Ginei la Sâmbăta. Mayer garantează că dimineața tablourile erau neclintite.

— De unde știe el?

— De ce mă mai întrebi? Știi doar că lucrează în paralel.

— Treaba lui, dar ne-am înțeles că dacă ridicăm marfa din casa lui Humulean, primim banii. Ce suntem noi vinovați că n-am găsit ceea ce căuta el? Asta-i riscul meseriei. Mai și câștigi, dar mai și pierzi, nu?

— Termină! Mayer trebuie să ia niște măsuri de siguranță.

— Adică?!

— O perioadă să nu ne întâlnim, până nu aflăm ce l-a determinat pe Humulean să-și predea colecția. Mai trebuie să aflăm dacă Gina a jucat cinstit în toată afacerea. Și, lucrul cel mai important, dacă autoritățile cunosc ceva.

— Nu cunosc nimic, răspund eu cu un aer flegmatic.

— De unde știi? Devii interesant, zău așa!!

— Dacă ar fi știut, eram de cel puțin douăzeci și patru de ore colegi cu Raicu, în penitenciar.

— Ai și tu dreptate...

— Uite ce e, Nino, am înțeles situația, dar te rog să-i spui lui Mayer să-mi trimită banii. Restul nu mă interesează. Consideră, dacă vrei, că rolul meu s-a încheiat. De altfel, nu era prea dificil; mi-am spus replica și pot să merg la cabină.

— Da’ ai spus bine, dar n-ai spus tot. Să mergi la cabină, și să așteptați semnalul dirijorului. Vezi. Radule,

prins într-o astfel de horă, ieși greu din ea sau poate nu mai ieși niciodată.

— Decât cu picioarele înainte, asta vrei să spui, nu? îi răspund eu râzând. Glumă, glumă, dar spune-i lui Mayer, și dacă vrei reține-o și pentru tine, că niciodată nu voi aștepta în cabină sorbind un ceai rece, neîndulcit, și ronțăind dintr-o coajă de pâine prăjită. Nu mă interesează amănunte din afacerea asta. Eu am pierdut timp și am riscat pentru bani. Aștept banii! Și-acum, la revedere! închei eu și mă ridic de la masă.

— Stai, stai puțin, mă oprește Nino. Știi... continuă el după ce mă vede așezându-mă. Ai trecut testul pe care Mayer mi-a cerut să-l fac în discuția cu tine. Eu nu m-am îndoit niciodată de tine. Acum află o altă știre nenorocită. Oferta lui „Yellow Products” pentru centrala telefonică a fost respinsă. Ce zici de asta?

— Ce să-ți spun? După părerea mea, dacă „Yellow Products” dorea să câștige competiția, trebuia să acorde unele avantaje, știu eu? La preț, la condițiile de livrare...

— Păi, tocmai asta este, că a fost o ofertă destul de convenabilă.

— Atunci cum se explică respingerea?

— Pe mine mă întrebi? răspunde el iritat.

— De ce nu eu pe tine? Sau de ce nu l-am întreba pe Mayer și pe oamenii lui? Astăzi a venit un „expert” pe care nu cred că-l cunoști, mâine cine știe, vine cu doi

„supraexperți” și mai știu eu câți sunt?

Nino se uită la mine fără să mă vadă. Privirea îi e pierdută undeva, afară. Îmi reproșez că nu-i pot spune că nu e făcut pentru meseria asta.

— Ce este? mă întreabă el deodată.

— Nimic. Mă gândeam că tu ăi fi putut avea altă soartă.

— Cum așa?

— Dacă în tinerețe nu era partea aceea de dezechilibru, dacă ai fi încercat să înțelegi cursul evenimentelor, erai alt om.

— Remarca ta este destul de aproape de adevăr. Dar mă surprinde că vine de la tine. Asta poate să însemne ori că ești omul poliției, ori că același lucru îl crezi despre tine...

Vezi, Nino, asta ne va deranja totdeauna. Oamenii ca noi nu vor dormi niciodată liniștiți. Este un fel de hăituială, de parcă ai fi noaptea alungat într-o pădure prin al cărei desiș reușești să-ți observi urmăritorii, vezi fasciculele de lumină pornind din lanternele lor care te caută, iar tu încerci să ieși din plasă până când, într-una din nopțile mai întunecoase, unul din urmăritori îți va cădea în spate. Poate că a fost mai isteț decât ceilalți sau pate că nu l-ai văzut tu. Șansa va fi oricum a lui, iar tu vei fi prins și orbii de luminile îndreptate spre tine, pentru că se vor strânge toți să te privească ca pe o

gânganie.

— Ai înnebunit, Radule, răspunde Nino cu vocea slabă, tremurătoare.

— Sau poate vom înnebuni, completez eu.

*

Cobor pentru a treia oară Clăbucetul, agățat în leagănul telefericului. Încerc să deslușesc silueta lui Mayer pe pârtia din stânga, după costumul vișiniu și cascheta model parașutist.

În cele trei ridicări cu telefericul din poale până-n creștetul Clăbucetului, Mayer m-a pus la curent cu câteva schimbări petrecute în grup. După consultări repetate cu Nino, se ajunsese la concluzia că Donea trebuia îndepărtat, expertul trimis înapoi în străinătate, iar eu fusesem menținut pentru ca amândoi șefii mă agreau și nu făceau o afacere proastă, dacă ne gândim la banii pe care-i primisem până atunci. Faptul că grupul nostru se reprofila îmi crea însă un permanent neastâmpăr. La început mi se păruse totul foarte simplu. Ciuguleam câte ceva de la unul și de la altul, de la străinii căzuți în capcana întinsă de Gina, apoi cele aflate le dădeam iarăși străinilor, în schimbul câtorva dolari. O bișniță măruntă. Dar încercarea de furt de la bătrânul Humulean și, acum, încercările de a pătrunde în sala de consiliu a unui institut de cercetări, nu ne puteau aduce decât cătușe.

De altfel, discutasem cu Nino și, chiar dacă formal nu-mi dăduse dreptate, adeseori îl simțisem cuprins de panici. Era o ființă sensibilă, chiar dacă la prima vedere lăsa altă impresie.

— Ce vom face, Nino, după ce încasăm ceea ce ni se cuvine? I-am întrebat seara trecută.

— Cum adică? a răspuns el întărâtat.

— Adică, după ce îmi voi încasa partea mea, e lesne de înțeles că voi mânca numai la „Ambasador" și mă voi îmbrăca după ultima modă!

— Ei, și?!

— Cum, ei, și? Crezi că trăim singuri pe lume, că nu ne cunoaște și nu ne vede nimeni, că nu există cineva care să se întrebe de unde avem bani?!

— Spune, Radule, a început el cu o voce liniștită, de câte ori ai auzit oamenii întrebându-se cum reușesc alții să aibă bani, mașini sau bijuterii? Crezi că tu vei fi singurul despre care cei din jurul tău se vor întreba nedumeriți cum ai realizat câștigurile?

— Nu, nu voi fi singurul, dar eu voi ști atunci exact cum le-am realizat. Și, dacă acum mă frământ cum să intru mai repede în posesia banilor, mă tem că atunci voi avea același neastâmpăr pentru că îi am.

— Mă uit la tine, Radule, ți-am mai spus-o, și nu știu ce să cred! Ori ești un om foarte sincer, ori un mare escroc...

— De ce nu și una și alta, șefule! încheiasem eu discuția, despărțindu-mă de el.

După felul în care discuta Mayer, cu mine, îmi dădeam seama că Nino nu-i transmitea nimic din ideile pe care în diverse ocazii i le împărtășisem. Și cred că nu făcea rău. Dar nici eu nu-i mai spuneam lui Nino ce credea Mayer despre el. Nu puteam să joc pe o singură carte. Și, din câte știam, fiecare dintre noi mergea pe mai multe variante.

Verificările lui Mayer duseseră la concluzia că insuccesul loviturii la casa lui Humulean se datorase neșansei. Gina nu purta nicio vină, iar eu nici atât. În după-amiaza zilei dinaintea plecării la Sâmbăta, Romică Humulean primise vizita uneia dintre vechile sale prietene, care, printre alte farmece pe care le avusese în viață, excela și în deslușitul semnelor din fundul ceștii de cafea. Prevestirea unei mari nenorociri văzută limpede în hățișurile zațului uscat pe pereții ceștii, urmat de sfatul unui prieten, fast comisar de poliție, care de câte ori îl întâlnea, îl întâmpina cu „Salut, domn' Romică, mai ai tablourile?" ne-a făcut să ajungem prea târziu. Concedierea lui Donea se datora însă imposibilității lui „de a ține pasul în noile condiții", cum spunea Mayer. Cât despre Gina, aceasta îi spusese lui Mayer că se mai poate baza pe serviciile sale cel mult doi ani, timp în care intenționa să pună ceva bani de-o

parte. Mayer a ascultat-o răbdător și i-a pus o singură întrebare referitoare la locul unde urma să se stabilească. Gina a răspuns cu un aer romantic:

— Pentru mine, domnule Mayer, nefericirea a început la Monte Carlo. Aș vrea să forțez mâna destinului ca să-mi ofere și puțină fericire acolo.

Am observat pe fața lui Mayer urmele satisfacției. Era bucuria omului care câștigase. Investise ceva într-un om care acum gândea așa cum îi plăcea lui. Era ușor să ne dăm seama că fiecare dintre noi era înconjurat cu o centură care se chema șantaj sau bani, iar strângerea ei ne determina să executăm orbește poruncile. Dar ceea ce o doborâse pe Gina era zdrobirea mândriei și a onoarei de om Retragerea Ginei cu gândul stabilirii în străinătate era o confirmare a succesului psihologic al lui Mayer.

— Gina, mă emoționezi, a răspuns Mayer. Îmi aduci aminte de o localitate unde, într-adevăr, și eu aș vrea să-mi petrec ultimii ani. Nu ai ales rău. Acolo, chiar dacă trupul îți va fi ostenit, plimbându-te pe străzile orașului, pe aleile parcului, vei fi însoțită de muzica amintirilor, de râsetele tinereții.

I-am privit pe ceilalți. Nino stătea relaxat în fotoliu. Nu cred că-l asculta pe Mayer. Îl cunoștea bine și uneori putea intui fără dificultate ceea ce avea să spună sau să facă. Gina era dominată nu atât de amintirea anilor

petrecuți în străinătate, cât de latura melancolică a temperamentului ei care, de la o vreme, ieșea la iveală din ce în ce mai des. Într-adevăr, gândeam eu, Gina va fi fericită pentru că, în lipsă de altceva, ea va asculta râsetele naive ale tinereții sale petrecute la Monte Carlo.

Sumbră fericire îi prevestea Mayer, dar cred că prea puțin îl interesa ce avea să se întâmple cu ea.

Brusc Mayer s-a întors spre mine. M-a privit câteva secunde și m-a întrebat:

— Radule, tu ce ai vrea să faci după ce primim banii?

Întrebarea m-a găsit nepregătit și l-a surprins și pe Nino, care și-a schimbat poziția în fotoliu, întorcându-se spre mine.

— Nu are niciun sens, domnule Mayer am început eu, îndreptându-mi privirea spre Nino, să vă spun că doresc să mă stabilesc în străinătate. Eu, dacă dau lovitura, mă apuc de muncă și trăiesc cinstit. Lucrez și eu ca un om oarecare într-un laborator fotografic și trăiesc din cât am. Nu va ști nimeni cât câștig cu aparatul de gât – ce rost ar avea, domnule Mayer, să plec eu pe unde n-am fost niciodată? Poți să știi cum iese? La Gina este cu totul altceva, nu mă pot compara cu ea, din păcate...

Fii mai explicit, a intervenit Nino, ridicându-se din fotoliu.

— Cum să fiu mai explicit? Parcă dumneata nu știi?!

Spune, Radule, spune, m-a îndemnat Gina, puțin tulburată.

— Nu vă supărați, dar mie îmi plac oamenii sinceri. Nu cred că tu vrei să ajungi la Monte Carlo ca să-ți răsune în urechi amintirea trecutului, cum spunea domnul Mayer.

— Dar pentru ce, Radule? m-a întrebat Gina, îndreptându-se spre mine. Era concentrată asupra mea și ieșise deodată din starea melancolică. M-am ridicat și mi-am luat din cuier hanoracul, pregătindu-mă de plecare.

— Continuă, Radule, a poruncit rece Mayer.

— Eu cred, domnule Mayer, am răspuns în timp ce-mi puneam hanoracul, că povestea banilor răposatului general din băncile elvețiene nu este încheiată, cum crede Nino. Iar Gina încearcă să-l mintă încă o dată.

Am ieșit trântind ușa. M-am îndreptat spre vilele înșirate pe vârful Cioplei. Ajunsesem aproape la marginea orașului și vroiam să mă întorc, când am auzit glasul Ginei, strigându-mă. Am continuat drumul spre Polișteoacă, dar m-am oprit când am auzit-o strigându-mă iarăși. Am așteptat-o.

— Nu vrei să vorbești cu mine? mi-a strigat. Nu crezi că trebuie să-mi dai niște explicații? Cum ai putut să scornești atâtea pe seama mea?

— Cu ce te-am supărat, Gina? am răspuns eu tot

printr-o întrebare. Te deranjează adevărul?

— Nu, pentru că nu e un adevăr. E doar o presupunere bolnăvicioasă de-a ta. Dar nu vreau ca restul anilor să mi-i trăiesc urmărită de cine știe câți de teapa ta sau a lui Mayer... Crezi că din clipa asta lucrurile vor mai fi ea înainte?

— Da. Dacă nu ai nimic de ascuns...

— Pe dracu! Nu mă vor mai ajuta să plec niciodată și chiar dacă o vor face, se vor ține tot timpul după mine, îmi vor scotoci locuința, îmi vor întinde fel de fel de curse, bărbați care să mă îmbete, femei care să mă descoasă. Înțelegi?

— Nu, Gina, nu înțeleg.

— Dar de ce ai. Făcut-o, de ce nu ai vorbit cu mine, Radule, de ce trebuia să știe Mayer lucrul ăsta? Și dacă ar fi adevărat, cel puțin...

— Gina, vreau să te rog ceva. Să-mi povestești despre acea parte din viața ta petrecută lângă Nino.

— Adică în calitate de soție a lui Nino?

— Exact. Îți dai seama că nu de puține ori m-am gândit la voi și uneori eram tentat să cred că încă sunteți căsătoriți.

— Fii serios, Radule! Formal, am fost căsătorită cu Nino, dar soție, niciodată. Înțelegi?

— Înțeleg, dar nu știu dacă atunci când l-ai părăsit pe Nino la bar cunoșteai parola conturilor generalului

Demian. Unde te-ai întâlnit apoi cu Nino?

— S-o iau de la capăt, a început ea, scoțându-și o țigară pe care eu m-am grăbit să i-o aprind, pentru a nu-și întrerupe povestirea. Printr-un șiretlic am aflat ceva ce părea a fi o parolă, care m-a făcut să cred că aș putea intra în posesia unei importante sume de bani. Cum s-a întâmplat? Într-o după-amiază, bătrânul Demian m-a chemat în camera unde stătea de obicei. Când am intrat, privea un cactus gata să înflorească.

— Gina, fetiță, mi s-a adresat el, nu vrei să bem un pahar de șampanie împreună?

— De ce nu? am răspuns eu bucuroasă că vom sta de vorbă, dar la ora asta, domnule?! Mi se pare puțin cam devreme.

— Nu este devreme, a răspuns el, din moment ce afară este întuneric!

Am băut cu el, nu un pahar de șampanie, ci câteva sticle. Bătrânul, să știi, era o persoană plăcută și n-aș putea spune că mă plictiseam stând de vorbă cu el. La un moment dat, când era amețit, și-a așezat capul în brațele mele și m-a întrebat:

— *Cherie,* care este cel mai minunat cuvânt din câte cunoști tu?

— Dragostea, domnule, am răspuns eu spontan. Cunoașteți un altul care să-l depășească?

El a zâmbit și m-a privit cu ochii întredeschiși, apoi

mi-a spus șoptind: „Lion Bank – Monte Carlo. Sunt de la poalele Carpaților”. Vorbele acestea înseamnă mai mult decât dragostea, micuțo...

Mi s-au părut ciudate spusele sale, am profitat că a ieșit din cameră să aducă o nouă sticlă cu șampanie și am scris ceea ce auzisem de la el. Altfel, n-aveam de ce să plec în străinătate.

— Și poate ar fi fost mai bine, am întrerupt-o eu.

— Poate... a murmurat ea și a continuat să povestească. Am plecat la Monte Carlo în împrejurările pe care le cunoști, am mers la banca despre care vorbise bătrânul și pe care am găsit-o destul de ușor. Am primit însă un răspuns brutal, pe un ton rece, oficial: „Regret. Parola nu e corectă, doamnă!” M-am plimbat ore în șir pe aleile parcurilor, dar zadarnic, nu mi-a venit nimic altceva în minte. Mă obsedau vorbele funcționarului de la bancă, pe care am început să le repet cu voce tare, fără să vreau.

— Ce s-a întâmplat cu Nino?

— Nino! a exclamat ea surprinsă. El a apărut mai târziu și s-a căsătorit cu mine crezând că am banii. Am acceptat să fim împreună, nu-mi dau seama nici acum de ce...

— Așa cum ai acceptat atâtea altele în viață... i-am răspuns eu neputându-mi stăpâni ironia.

— Te întreci cu gluma, puștiule! De fapt, unui om

dacă i se spun de câteva ori cuvinte tari despre comportarea sa, mai ales când acesta este o ființă ușor impresionabilă, ajunge în final să-și spună singur: „Sunt un ratat!” Dacă voi avea prilejul, am să mai încerc o dată. Nu este exclus ca banii ăștia să-mi fie sortiți și, de altfel, sunt convinsă că depunerea putea fi ridicată după un anumit termen, nu prea scurt, din moment ce bătrânul Demian își permitea să se lipsească de ea oricât. De ce să nu-mi fie și mie hărăzit ceva care pare incredibil?

— Dar Nino? am întrerupt-o eu, convins de-acum că planurile viitoare ale Ginei sunt irealizabile.

— Nino?! El și-a închipuit că, dacă nu am banii, cel puțin va afla parola și banca unde erau depuși. După ce și-a dat seama că pierde timpul, m-a părăsit.

— Ca apoi să vă reîntâlniți, am completat eu.

— Așa este... Simțim probabil nevoia să știm dacă celălalt a reușit sau nu și, pentru asta, lucrul cel mai simplu este să nu pierdem legătura. Acum ai înțeles?

— Da, Gina, am înțeles și cred că este cazul să ne întoarcem. S-a făcut târziu.

*

Scrumiera e plină cu resturi de țigări. Am încercat să stâng încă una, ultima, dar am făcut-o neatent și am împrăștiat întreaga grămadă de scrum ce se adunase. Gestul meu neîndemânatic mi-a sporit enervarea. Sunt

nervos pentru că nu înțeleg nimic din ceea ce se discută „dincolo” și mă gândesc cum va arăta înregistrarea mea, dacă ascultând direct nu pricep nimic. Aseară, Mayer m-a vizitat dorind să cunoască cât mai exact cum aveam de gând să procedez și, după ce a văzut cum mi-am aranjat amplificatoarele, magnetofoanele și benzile, m-a întrebat pe un ton satisfăcut:

— Ai nevoie să te mai ajute cineva?

— Nu, domnule Mayer, dimpotrivă, cred că m-ar deranja prezența altei persoane. Cu excepția dumneavoastră, bineînțeles.

— Fii atent, te rog. Totul depinde de reușita înregistrării. Ți-am lăsat în parcaj mașina lui Nino, pe care o vei folosi dumneata de-acum înainte. Ești un băiat de treabă, meriți. Uite cheile. Nino va avea o altă mașină.

Planul lui Mayer reușise, chiar dacă microcentrala lui „Yellow Products” nu fusese cumpărată. Prin oamenii lui o plasase pe Gina ca secretară; fata știa limbi străine, era prezentabilă, ba poate mai mult decât atâta. Cam nelămurită situația ei din trecut, dar n-are nimic, prezentul contează.

Gina trebuia să ridice clapeta unui număr din minicentrală, care nu era folosit, fiind de rezervă, eu formam numărul de telefon pe care îl cunoșteam și făceam înregistrările după un grafic pe care mi-l dăduse

Mayer. La început, audiția a fost destul de bună. Nu extraordinară, dar, cu ajutorul unui amplificator, reușisem să fixez ceva pe banda magnetică. Dar mă pomenesc că semnalul slăbește, așa încât munca mea era în zadar. După aproximativ o oră de încercări nereușite, renunț și plec să-l întâlnesc pe Mayer. Prima zi e pierdută și încerc un sentiment de jenă, chiar dacă nu sunt vinovat, acum, după ce mă instalasem la volanul „Peugeot”-ului. Îl întâlnesc târziu pe Mayer, căruia îi povestesc cele întâmplate, gâtuit de emoție. Dar, când nu te aștepți, atunci lucrurile ies mai bine. Mayer nu pare deloc supărat pentru neșansa mea.

— S-a anunțat numai ordinea de zi a reuniunii, îmi spune el. Mâine vor începe lucrările propriu-zise. Fii liniștit, ți-l trimit și pe Nino.

*

E timpul să formez numărul de telefon cunoscut. Apelul telefonic îmi dă fiori.

Sună o dată, de două ori și, în sfârșit, trebuie să aud vocea Ginei. Dar în locul ei aud un glas cu totul necunoscut. Surpriza mă face să ezit.

— Nu vă supărați, mă decid eu să-mi execut partitura până la capăt – sunteți casa de comenzi „Modern”?

— Nu, domnule, greșeală! răspunde vocea de la celălalt capăt al firului.

Rămân cu receptorul lipit de ureche. Îmi dau seama

că de la celălalt capăt mi se lăsase legătura, clapeta „diabolică”, cum îi spusese Mayer, rămăsese în poziția de contact cu orașul. Foarte simplu, putea să rămână și din greșeală, desigur. Iau repede șurubelnița, lac contactele și încep să înregistrez. Superb! Totul merge foarte bine.

— Nino, ca în studio va ieși, îi spun eu bucuros că șansa ne ajutase.

— Dar ce se întâmplase? mă întreabă el încă îngrijorat. Ceva nu e-n ordine?

— Nu-mi dau seama. N-a răspuns Gina, era vocea unui bărbat. Dar ce importanță are, din moment ce putem face înregistrarea? M-a cucerit definitiv acest domn Mayer, arunc eu într-o doară.

— Cu ce?

— Nu observi, Nino? A făcut un semn și Gina a fost angajată ca secretară; lipsește ea, domnul Mayer face un nou semn și apare altcineva care ne ajută să înregistrăm. Ceva de domeniul magiei, aș zice.

*

Am intrat în camera lui Mayer mergând în spatele lui Nino.

— Ce s-a întâmplat cu Gina? întreabă Nino, strângând mâna întinsă a lui Mayer.

— Nimic, răspunde acesta liniștit. Cum a mers treaba? Doar am luat toate măsurile.

— Treaba a mers, dar nu știam ce-i cu Gina. Și ne-a surprins intervenția bărbatului acela.

— Hai, fii serios! exclamă Mayer, așezându-se într-un fotoliu, Radule, adu o sticlă cu șampanie să ne răcorim puțin.

Aduc șampania, o desfac, tom în pahare.

— În cinstea cui închinăm? întreabă Mayer.

— În sănătatea dumitale, domnule Mayer, îi răspund.

— Mersi, Radule, mersi...

— E un succes, domnule Mayer, să poți constitui un angrenaj nevăzut care să se pună în mișcare la un semn discret, îmi imaginez ce rezultate colosale poate să aibă. Câți oameni mari, personalități, specialiști, care au pornit să rezolve o acțiune la care au gândit mult, au întors-o pe toate părțile, sunt siguri de rezultatul formidabil pe care-l va avea activitatea lor într-un anumit domeniu, câți dintre ei nu se trezesc în situația de anonimi sau calificați drept incompetenți, pentru că rețeaua în centrul căreia vă aflați i-a încolăcit și, treptat, treptat, a supt seva strânsă picătură cu picătură... Și în locul interviurilor pe care urmau să le dea, apare gustul amar al eșecului.

— Continuă, continuă, râde Mayer, văd că nu ți-ai pierdut timpul alături de noi. Cred că e timpul să încercăm ceva mai calificat.

*

— Mizați, domnilor, mizați!

Vorbele mele plutesc stinghere, lăsându-ne mai departe în starea de meditație în care ne aflăm de câteva minute Gina e de-a dreptul transpusă, iar ceilalți doi parteneri de joc privesc în gol.

Unul din ceilalți jucători, o cunoștință mai veche de-a Ginei, un tip cu o statură atletică, încorsetat în croiala unor pantaloni strâmți și a unui pulover cu gulerul până sub bărbie, reliefându-și musculatura superbă, după ce făcusem vreo șase sau șapte jocuri, ne povestise o istorie pe care nu o prea înțelegeam. Și-o reamintise, probabil, ascultând cum băteau în fereastră picăturile de ploaie zvârlite de vântul care de câteva ceasuri nu mai contenea. O vreme care te îndeamnă să rămâi în casă de vorbă cu un prieten sau să te ascunzi sub un pled și să lași ghidurile nebune slobode, fără bariere. De altfel, în urmă cu o oră, Gina mă întâmpinase spunându-mi: „Radule, suntem niște fericiți. Uite și tu ce timp admirabil pentru poker”.

— Mizați odată, ce naiba!... Ne pierdem vremea.

Urmează o perioadă de joc liniștită, în care miza crește. Îndârjirea care s-a produs în discuție se repercutează acum în gesturile isterice ale jocului nechibzuit.

— Nu mai am bani, spuse Gina, scotocindu-se în geantă. Dar nu vă bucurați, n-am terminat încă. Să

vedem... Se acceptă?

— Ei, pe dracu acum și cu tine, ai dolari, ești un înger! Văd eu că de-acum începe jocul, le spun celorlalți.

Dar sunt surprins că, pe măsură ce Gina pierde, flutură alte bancnote verzi prin fața noastră și le aruncă în brațele hazardului. E plătită separat de Mayer, dar de ce în valută și pentru ce anume? sunt întrebările care mă sfredelesc în timp ce împart cărțile de joc.

— Ei, ce se întâmplă cu tine? strigă Gina, observând că nu sunt în apele mele.

*

Răsucesc în mâini cheile de la apartamentul lui Nino, cuprins de o stare de nedumerire și indignare. Aflând că Gina a mizat pe valută, Nino se oprise sprijinit de marginea bibliotecii, ațintind asupra mea o privire amenințătoare:

— Cine a mai fost la masa de joc?

— În afară de mine și Gina, au mai fost câțiva.

— Cine?

— Prietenii Ginei și ai mei... jucăm poker când avem bani, când nu avem bani, împrumutăm...

— Nu mă interesează toate amănuntele astea.

După o perioadă de tăcere, Nino a venit lângă mine, mi-a pus o mână pe umăr și mi-a spus pe un ton liniștit, plângăreț chiar:

— Nu-ți dai seama, Radule, în ce încurcătură mă aflu.

Eu i-am dat dolarii Ginei și dacă prietenii ăia vor fi prinși cu ei. Atunci firul depănat desfășoară tot ghemul. Cade Gina, apoi urmez eu și noi nu suntem obișnuiți cu interogatoriile.

— De ce? I-am întrebat mirat.

— Pentru că suntem ființe slabe!

— Tu ești un om slab, Nino? am repetat eu afirmația lui, pe un ton surprins. Atunci ce vină am eu? I-am întrebat pronunțând apăsat fiecare cuvânt. De unde să știu eu că tu i-ai dat Ginei banii și că ea nu trebuia să-i întrebuințeze? De altfel, nu-mi explic de unde-i aveai.

— Erau din banii tatii. Am găsit banii, Radule... Toți banii. Înțelegi? Erau aici, acasă...

Nino s-a așezat într-un fotoliu. Îngândurat.

— Și ce te-a apucat să-i dai Ginei? Nu te înțeleg, crede-mă... înseamnă că tu ești cel care a greșit...

— Trebuia s-o fac pe nebuna asta să uite de depunerile bâtlanului. Și-atunci i-am argumentat...

S-a îndreptat spre telefon și a schimbat cu Mayer câteva vorbe al căror înțeles nu l-am priceput A scos apoi din buzunar cheile apartamentului:

— Du-te, Radule. Te așteaptă Mayer. Păstrează cheile astea.

— Ți-am luat „Peugeot”-ul, acum îmi dai și cheile...

Nino m-a privit cu un zâmbet nostalgic.

— La revedere, Radule! Ieși pe scara de serviciu.

Povestește-i lui Mayer ceea ce mi-ai spus mie.

Făcusem câțiva pași spre ușă când soneria de la intrare a sunat prelung.

— Deschideți, miliția...

Nino mi-a făcut semn să mă grăbesc.

— Hai și tu, am insistat.

— Nu are sens, Radule... nu are sens.

Am ieșit în strada scăldată de lumină și m-am îndepărtat cu pași repezi de casa lui Nino. Fără să știu de ce, în minte îmi apăruseră frânturi dintr-o discuție pe care o avusesem cu Nino și cu Mayer.

— Noi suntem într-o situație aparte. Radule. Noi l-am ajutat pe Mayer și pentru asta am fost plătiți Atâta tot. N-am dat informații, nici n-avem acces la așa ceva. Suntem o altă categorie.

— Nici nu încerc să mă gândesc din ce categorie facem parte. Nino. Sper să nu ajungem vreodată în situația de a pune pe cineva să caute printre articolele legii unde să ne încadreze...

Apropiindu-mă de hotelul unde locuiește Mayer, îl zăresc uitându-se pe fereastră. Parchez mașina și mă grăbesc spre intrare. Surprinzător. Mayer mă aștepta. În hol. Mă prinde de braț fără să-mi dea răgazul să spun ceva și mă întreabă cu o voce sugrumată:

— Unde ai parcat mașina?

Îi arăt eu mâna și dau să alerg spre ea. Înțelegând că

Mayer se grăbește, dar el mă prinde din nou de braț, spunându-mi cu același glas tulburat:

— Comportă-te normal!...

Îi ascult și pășesc alături de el cu pași largi, privindu-l cu coada ochiului. E crispat.

— Unde mergem, boss? îl întreb după ce ne-am urcat în mașină.

— Trebuie să iau benzile de la tine și să prind avionul care decolează peste patruzeci de minute.

— Plecați?

— Da. Cât mai repede, răspunde el sec.

— Dar parcă trebuia să întâmpinați pe cineva astăzi.

— Am timp, avionul său aterizează cu câteva minute mai devreme.

— E-n ordine, atunci!

Opresc mașina în apropierea casei și intru împreună cu Mayer.

— Repede, mă zorește el. Ai toate benzile pregătite?

— Da, domnule Mayer. Le-am pus din vreme la-ndemână, într-o geantă „diplomat”.

Când îi dau geanta, mă întreabă scurt:

— Sunt prelucrate?

— Fiți liniștit, totul este în regulă.

Pornim spre aeroport, grăbiți. Am atâtea lucruri să-l întreb pe Mayer, dar cum să îndrăznesc acum, când toată ființa lui e încordată, când nu privește decât

înainte, așteptând să apară clădirea aeroportului de unde, purtat de forța uriașă a unor aripi, să se desprindă de pământul care îi frige tălpile.

Paradoxal, dar prin față mi se plimbă imaginea unui alt Mayer, așa cum se descrisese personal în povestirile sale, când fața îi era numai zâmbet.

— Pentru că, fie vorba între noi, spunea el, un trădător rămâne un trădător. Unii dintre ei încearcă să facă un compromis cu propria lor conștiință și caută să scape de viața anterioară. Vor să uite cine sunt și unde s-au născut. Și-atunci, le cer noilor patroni să-i primească în grupul lor, să-i adopte. Îmi amintesc de un caz interesant. Nu era din părțile astea. Era un militar care-i ceruse celui pe care îl servea să-l încadreze în armata străină și să-l considere trimis într-o misiune specială. Era cuprins de remușcări și încerca astfel să înlăture coșmarul în care se zbătea. Bietul om! A fost o chestie amuzantă. S-a făcut următorul calcul: închirierea unui costum de gală de la un depozit militar nu costa nimic, reținerea unui salon unde să se efectueze ceremonia acordării gradului în condițiuni de deplin secret nu era o problemă; mai trebuiau câteva drapele, printre care, unul militar. Am asistat la o scenă foarte curioasă când acest individ a jurat, îmbrăcat într-o uniformă străină, să lupte împotriva neamului său...

— Nu aveți deloc o impresie bună despre astfel de

oameni care, de fapt, vă slujesc, domnule Mayer, i-am spus eu fără să-mi ascund ciuda. Și câte avantaje vă aduc!

— Nu am, Radule, tocmai de aceea îi domin, pentru că, moral, ei sunt lipsiți de forță. Altfel, rolurile s-ar inversa... Scena a devenit dramatică în momentul când individul a achitat aperitivele și cocteilurile servite la terminarea acestui simulacru...

Intrăm în aerogară. Mayer făcu semn să mă așez alături de el pe una din canapele.

— Radule, îți dai seama că dintr-un lucru neînsemnat se pot întâmpla niște fapte nedorite, ceea ce mă determină să plec cât mai repede. De fapt, urma să plec peste câteva zile, timp în care puteam să-l ajut pe cel care mă va înlocui. Se obișnuiește, așa, ca să nu bată la ochi... Vino să ți-l arăt. I-am lăsat un semn anume, avertizându-i să nu treacă pe la Nino. El știe că într-o astfel de situație tu urmezi. Așa că du-te liniștit acasă și așteaptă. Se va prezenta Walter, îl vezi? Este bărbatul acela îmbrăcat cu un pardesiu de culoare închisă. L-ai remarcat?

— Da, domnule Mayer. Tipul acela bine...

— Și mai ales deștept... zise Mayer, înviorat de apropierea plecării. Rămâi cu bine, Radule, e timpul să mă prezint la avion.

— Drum bun, domniile Mayer, și să nu ne uitați...

Mă apropii de toneta așezată lângă fereastra care dă spre pistele de zbor. Îi cer vânzătoarei, o fată frumoasă, cu ochi albaștri, o sticlă cu suc de lămâie. Savurez răcoarea. Doi bărbați se apropie de grupul în care se află Mayer. Îl încadrează. Îmi termin băutura și părăsesc liniștit aeroportul. Ce treabă mai am eu cu Mayer? Acum a sosit domnul Walter, un tip simpatic, dar „mai ales deștept...”

*

Trântesc portiera mașinii și demarez cu viteză, ieșind în șoseaua aglomerată. În spatele meu observ o mașină al cărei număr de circulație îmi este cunoscut. Deschid stația ascunsă la bordul „Peugeot”-ului:

— La aparat, căpitanul Liviu Georgescu.

— Tinere căpitan, aud vocea șefului, l-ai cunoscut pe Walter?

— Da, tovarășe colonel.

— Procedezi așa cum am stabilit. Două-trei zile, până ne lămurim dacă are aici alte legături, și gata! Ai vreo neclaritate?

— Nu, tovarășe colonel. Dar ce mai fac Gina și Nino?

— Care din ei te interesează mai mult?

— Amândoi...

— Astăzi după-amiază am numărat ultimii bani în prezența lor. A fost o scenă nostimă. Ți-o vom povesti pe larg...

Mașina din spatele meu mă depășește, se pierde între zecile de autoturisme care gonesc în același ritm spre București.

Mai am puțin până acasă. Voi aștepta în liniște, cum mi-a poruncit Mayer. Voi deschide ușa zâmbind, îl voi invita pe musafir să intre și-i voi spune, eu bunăvoința omului mărunt, care știe ce înseamnă pentru el schimbarea șefului:

— Bun venit, domnule Walter!

Redactor: maior I. ARAMĂ
Tehnoredactor: GH. CUCOȘ

Bun de tipar 17.04.1978. Apărut 1979. Tiraj 62.000 exemplare, Hârtie ziar de 50 p/m². Format 16/54X64. Coli de tipar 8 1/2, B 309.

Comanda nr. 80 066
Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii"
Piața Scânteii nr. 1, București.
Republica Socialistă Romania

Lei 5

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA S

Mă voi apropia, mă voi opri, fixîndu-mă țeapăn ca un pilon de ciment și-i voi spune, ținînd țeava pistolului îndreptată nemilos spre el :
— Nu te-ai plictisit de atîta așteptare, domnule Naicu ? Ce te surprinde ? Astăzi nu-ți mai sosește partenerul... Am venit eu în locul lui. Știu că-ți displac, dar, pînă una alta, ridică miinile și îndreaptă-te spre capătul falezei...